

Nihat Yücel

- şiirler -

Yayın Tarihi:

03.04.2022

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Nihat Yücel

1948 yılı Eylül ayında, K.Maraşın Süleymanlı bucağında doğdum. İlk okul, Orta okul ve Ticaret Lisesini K.Maraşta okudum. Yüksek okulu; İstanbul İktisadi ve Ticari İlimler Akademisinde (Sultanahmet) tamamladım. 31 Aralık 1968 de İstanbul Valiliği, Sivil Savunma Müdürlüğünde memur olarak göreve başladım. İstanbul'da 1976 yılında 1 yıl süreyle Hayati Baki ile, Aylık Öncüler adlı bir dergi çıkardım. Mayıs/1977 yılında K.Maraş YSE Müdürlüğüne Sivil Savunma Amiri olarak atandım. 31 Aralık 1977 de memurluktan kendi isteğimle ayrıldım. 1982 yılından beri K.Maraşta Mali Müşavir olarak çalışmaktayım. Evliyim beş çocuğum var. 2002 yılından bu yana K.Maraşta yayınlanan Alkış adlı sanat dergisinin yazı işleri müdürlüğünü yürütmekteyim.

Adam, kitap, kadın

Kitapları olanın karısı
Karısı olanın kitapları

Olmaz dedi yaşı adam

Önce kitaplarını dağıttı
Sonra boşadı karısını

Şimdi
Ne kitapları kaldı
Ne de karısı

Nihat Yücel

Ak Topraklar

- Malazgirt utkusunun
900. yıl dönümüne

Bir sevinç kapladı bütün çeriyi
Binyetmişbir Ağustos
Günlerden cuma
Dedi Başbuğ
Ak topraklar Türk'ün olacak
El açtılar erler alkış ettiler Tanrı'ya

Ak topraklarda mutluluk-bolluk
Ak topraklar ışıllı ışıllı gözlerde
Kişiyi alır götürür
Bir sır var ak topraklı sözlerde

Yerleşip bir görklü yurt kurmak
Ak topraklarda Türk'ün ülküsü
Görünen başı dumanlı dağlar
Ve ozanların ak topraklar türküsü

Bir cenk türküsü yayıldı dudaktan dudağa
Yayıldı türkmen konar göçer evlerinde
Korkunun adı yok bitmeyen bir sevinç var
Demir bilekli koca türkmen devlerinde

Diz vurdular önünde Başbuğun
Dediler buyruk ver vuruşalım doya doya
Buyruk aldılar kutlu bir günde
Dolu dizgin girdiler yağlı saflarına

Dedi Başbuğ yağlı dört kat olsun ne çıkar
Akan al kanlarımızla boğarız
Biz ellibin türkmen yiğidi
Bin kez ölsek yeniden doğarız

Erce yaşadık şimdiye dek erce ölürüz
Adımız yüzyıllarca erdemle anılır
Bizden söz eder yarın torunlarımız
Bizden onlara altın destanlar kalır

Bir değil çok destan yarattılar
Uçmağa vardılar birer birer
Bize bir kutlu vatan bıraktılar
Demir yumruklu erler

Dokuzyüz yıl geçti o büyük utkudan
Şimdi yurdum yolsuz-okulsuz-susuz
Bir dirilişin sancısı var yüreklerde
Binlerce gencim yarın için uykusuz

O büyük utkudan dokuyüz yıl sonra
Çaşıtlar artık bilinmiş belenmiştir

Yeniden fethi başlamıştır Türkeli'nin
Ki fikirlerimiz beyinlerde dölllenmiştir

Ağustos/71

utku: zafer
alkış: dua
uçmağ: cennet
çaşıt: casus

Nihat Yücel

Akıncıların Türküsü

-Afşın Beğ'e

Haydin bre yiğitler akın başlasın
Yağız atlar şaha kalksın kişnesin
Kargı, kılıç şakır şakır işlesin
Sadaklarda ok kalmasın vınlasın
Ovalar ses versin yer gök çınlasın

Gördükleri kılıç kargı ve kandır
Rastgelen yağının hali yamandır
Atının bastığı toprak vatandır
At sırtında kılıç belde giderler
Kalkan elde, kargı elde giderler

Yakan bir ateş var sanki o kanda
Birşey düşünülmez o heyecanda
Nefes alıp vermek gibi bir anda
Diyarı Rum baştanbaşa geçilir
Yağı bir ekinmiş gibi biçilir

Akıncı yağının gözünde korku
Tutunamaz karşısında bir ordu
Bir uçtan bir uca diyarı rumu
Atının nalları altında tutsak
Ölüm yok başbuğun buyruğun tutsak

Akınlarda nice canlar verilir
Koç yiğitler meydanlara serilir
Sanki bahçelerden çiçek derilir
Akıncılar öyle gider akına
Tanrım türkü kem gözlerden sakına

Diyarı Rum Afşın beğ'e dar olur
Sanki dünya yeni baştan var olur
Akıncıya ancak ölüm yar olur
Kan dökülen toprak yine can verir
Naralar akına heyecan verir

Tanrıya kavuşur onlar akında
Diyarı Rum feth olunur yakında
Biz yok isek gökteki her çakında
Bırakalım akınları atları
Sıyırıp atalım bu pusatları

1970

Nihat Yücel

Anadolu Üstüne I

Anadolu bu yüz yıllardır öksüz yüz yıllardır ağlar
Tanrıda küsmüş gibi yılın üç mevsimi kar

Betonu görmemişler karasabanda bilirler demiri
Üstü toprak evlerinin dört yanı kerpiç duvar

Don tutar ektiğini üzümlere küf vurur
Bakar tarlaya-bakar bağa adamın gözleri dolar

Sonbahar gecelerinde yıldızsız gökyüzünden
Turnalar geçer güneye katar katar

Sabahın köründe kadın-erkek düşer yollara
Diz boyunda dikenler parçalar ellerini ayaklarını taşlar

Tam on nüfus var başında tam on delik boğaz
Adamın derdi büyük başı dumanlı dağlar kadar

Ne zaman gitseniz evlerine ne zaman
Yine de ikram edecek bir şeyleri var

Başka zaman uğramaz büyük adamlar ancak
Seçimden seçime bir hal hatır sorar

Siz bilmezsiniz anadolunun derdini bilemezsiniz
O insanlar ne içer-ne yer-nerde yatar

Doktor yok-yol yok-su-ışık-okul yok
Yokluklar içinde yalnız varlıkları var

Verir her şeyini verir bu memleket için
Bu kadar yokluk içinde bile fedakar

Ve koskoca bir kış için hazırlanan zahire
Bir kaç çuval buğda-un-kuru üzüm-ceviz-nar

Şükrederek yer bir kuru soğan ekmeği
Verse verse bire beş verir kıraç tarlalar

Mutluluk nedir bilinmez anadoluda
Yirminci yüz yılda doğumdan gider kadınlar

Beş on kuruşları varsa kırk düğümlü yağlıklarında
Onu da doktor alır- ilaç alır- otel alır aç kalırlar

Bitti sanmayın bu kadar değil söyleyeceklerim
Daha var-daha var-daha vaaaaaar...

Eylül/71

Nihat Yücel

Anadolu Üstüne II

Siz bir köyün özlemini duyarsınız yaz günleri
Onlar hasret yalılarda sürdüğünüz rahatlığa

Kırk bin köy kör bir kandildir geceleri
Kim kavuşturacak onları altın ışığa

Kırk bin köyün kırk bin derdi bitmeden
Zannetmeyin memleket kavuşacak huzura

Dün atımızın nallarını öpen yabanlar
Bu gün egemen oldular yıldıza-aya

Biz hala bir çift öküzün peşinde koşarız
Sesimiz bir türlü ulaşmaz Ankara'ya

Bir avuntudur Tanrı yazgısı ecel gelmesi deriz
Körpe gelinleri-kızları-gömünce toprağa

Biz razıyız bunca derde sıkıntıya ama yarın
Çocuklarımız kavuşsun diye mutluluğa-aydınlığa

eylül/1976

Nihat Yücel

Anadolu Üstüne III

Yeniden başlamak gerek her şeye sıfırdan
Yeniden alın terini akıtmak toprağa

Bırakmak yüzyılların uğursuz karasabanını
Gözümüz gibi bakmak traktöre pulluğa

En sarp tarlalara akıtmak suyu
Sulamak gübrelemek toprağı doyasıya

Yeniden çemrelemek güçlü kolları
Ve yeni bir şevkle tükürmek avuçlara

Hallaç pamuğunca tel tel olmalı toprak
Hece gündüz demeden ha babam ha

Anadolum bilgiyle seninle aydınlanır
Artık bir son diyelim karanlığa

Umut bilgidir çalışmaktır
Bakma siyasetin palavrasına

Birlik ol ışık getir, okul getir, yol yap
Birlik damarda kandır birlik ol kuvvet gelsin kana

Yemyeşil olsun Anadolum gül bahçesi gibi
Senden saçılın mutluluk her yana

Nihat Yücel

Anama Mektup I

Kıymetin bilecek diye oğlunu
Gurbette kalacak diye oğlunu
Ansızın gelecek diye oğlunu
Bekler misin gözün yollarda ana

Bahçende çiçeğın açtı mı bilmem
Bucak bucak koku saçtı mı bilmem
Kuşlar kanatlanıp uçtu mu bilmem
Baharın muştusu dallarda ana

Başını yastığa koyunca düşün
Oğlun bir bebektir büyüdü bu gün
Ölüm bizim için bir kutlu düğün
Gör beni kırmızı güllerde ana

Oğlun bu yurt cenginde bir çeridir
Bu cenk ulusumun varlık cengidir
İkisi de bayrağımın rengidir
Gözün mavilerde allarda ana

Sıla uzak gurbetteyim neyleyim
Bir mektuba hasret kaldım neyleyim
Ben derdimi burda kime söyleyim
Düşüncem kalıyor yollarda ana

Mayıs/71

Nihat Yücel

Anama Mektup II

Gurbet elin kahrı nasıl çekilir
Bunu yaşayanlar biliyor ana
Gözüm yaşı ırmak olur dökülür
Sanma oğlun burda gülüyor ana

Her akşam içime hüznün doluyor
Gün geçtikçe betim benzim soluyor
Hayalın bir gelip bir kayboluyor
Oğlun her dakika ölüyor ana

Her gelen dost bana haber getirir
Alır beni ta sılaya götürür
Bu dert beni gündün güne bitirir
Hasretlik bağrımı deliyor ana

Bir seslensem sesim dağları aşar
Yüreğim sizinle dolupta taşar
Gurbetteyim gönlüm sılada yaşar
Sözleriniz beni buluyor ana

Beni duy sılanın esen yelinde
Beni gör sılanın açan gülünde
Oğlun durmaz daha gurbet elinde
Yakında temelli geliyor ana

Mayıs/73

Nihat Yücel

Anama Mektup III

Görsen tanımazsın benim halimi
Halimi görenler şaşıyor ana
İçime hasretin gelip çökende
Kalemim elimden düşüyor ana

Nere baksan oradayım gör beni
İlmekilmek nakış nakış ör beni
Uçan kuşa esen yele sor beni
Desinler huzursuz yaşıyor ana

Herkes rahat anasının yanında
Ölü diri geleceğim sonunda
Yaşamının en tatlı bir anında
Bize de ah çekmek düşüyor ana

Ana halim aynen yazdım bunu bil
Ağlarsın bilirim gözlerini sil
Oğlunuz sizleri unutmuş değil
Sizleri gönlünde taşıyor ana

Cevapsız bırakma bu mektubumu
Hayatta yitirdim ben umudumu
İnan ayaklarım tüm vücudumu
Bir hayalet gibi taşıyor ana

Nisan/74

Nihat Yücel

Anılar- I Aşık Veysel Ve Bir Anı

Dostlar Beni Hatırlasın

Ben giderim adım kalır,
Dostlar beni hatırlasın.
Düğün olur, bayram gelir,
Dostlar beni hatırlasın.

Can bedenden ayrılacak,
Tütmez baca, yanmaz ocak,
Selam olsun kucak kucak,
Dostlar beni hatırlasın.

Açar solar türlü çiçek
Kimler gülmüş, kim gülecek
Murat yalan, ölüm gerçek,
Dostlar beni hatırlasın.

Gün ikindi akşam olur,
Gör ki başa neler gelir,
Veysel gider, adı kalır
Dostlar beni hatırlasın

Aşık Veysel

AŞIK VEYSEL VE BİR ANI

Aşık Veysel' ölüm yıl dönümünde anmak ve onunla ilgili bir anımı anlatmak istiyorum.

Halk şiiri geleneğinin son halkalarından biri olan Aşık Veysel'i çok merak ediyordum, onunla tanışmak istiyordum. Hemen her gün görüştüğüm ve sevdiğim bir kişi olan Aşık Hüdai'ye daha önceleri "senin haberin olur Aşık Veysel İstanbul'a geldiğinde onunla görüşmek isterim." diye söylemişim. 1 Şubat 1971 günü öğle üzeriydi. Aşık Hüdai yanıma geldi. Ben İstanbul Valiliği binasında memur olarak çalışıyordum. Aşık Hüdai, Aşık Veysel'in Sirkeci'de bir otelde olduğunu söyledi. Ben Aydil Erol'a telefon ederek Aşık Veysel'in Sirkeci'de bir otelde kaldığını, görüşmek isterse yanıma gelmesini söyledim. Aydil Erol Çağaloğlu'nda bir gazetede düzeltmen olarak çalışıyordu. Yanında Abdurrahman Çelik ile geldi. Ben, Hüdai, Aydil Erol ve Abdurrahman Çelik ile birlikte Sirkeciye doğru hareket ettik.

Sirkeci'den Çağaloğlu'na doğru giderken yokuşun başladığı yerde sağda bir büyük sokak vardır. O sokakta lokantalar, çayhaneler bir iki iyi sayılabilecek otelin dışında hepsi üçüncü sınıf kötü oteller vardı. Aşık Veysel o üçüncü sınıf otellerden birinde Afyon otelinde kalıyordu.

Otele girdik birinci kata çıktık. Kapının önünde Aşık Veysel'in oğluyla karşılaştık. Aşık Hüdai, Aşık Veysel'le görüşmek istediğimizi söyledi. İçeri girdik. Aşık Veysel yatakta oturuyordu. Yanımızda İş Bankası tarafından yeni yayınlanan Aşık Veysel'in "Dostlar Beni Hatırlasın" kitabı vardı. Biraz konuştuk. Getirdiğimiz kitaplara parmak izini bastı. Aşık Veysel'e baba diyorlardı. Ben söze başladım. "Baba size bir şey sormak istiyorum." dedim. Aşık Veysel "Söyle evladım." dedi. Ben de "Sizin şiirlerinizi bazı sanatçılar, türküler, bazıları, hafif müzik haline getiriyor ve okuyorlar. Okuyan sanatçılar iyi para kazanıyorlar. Size bunun karşılığında para ödüyorlar mı? Eğer bir ödeme yapmıyorlarsa hakkınızı yargı yoluyla aramak ister misiniz?" dedim. Bu konuşmamın üzerine Aşık Veysel gülümseyerek "Bana bak evladım, ben bu türkülerimi para kazanmak için

söylemiyorum. Ben bir bağ yetiştiriyorum. Bağda yetiştirdiğim üzümleri, kimileri üzüm olarak, kimileri şarap, rakı yaparak satıyorlar. Şarap ve rakı yapanlar daha fazla kazanıyorlarsa varsın kazansınlar. Bunlardan para istemiyorum. Benim kazandığım para bana yeter." dedi. Sonra "Biz yedik içtik saz acından ölüyor "diyerek "Benim Sadık Yarım Kara Topraktı." türküsünü söyledi. Yanımızda teyp yoktu. Sesini kayıt edemedik.Aşık Veysel'le vedalaşıp otelden ayrıldık.

Ben şaşırımtım. O zamanlar Aşık Veysel'in şiirlerini okuyanlar çok para kazanıyorlardı. Fakat Aşık Veysel Sırkeci'nin geceliği beş lira olan, üçüncü sınıf otelinde kalıyordu. Belki de gelenlere ısmarladığı çayların parasını bile zor veriyordu.

Bu nasıl bir hoş görüydü. Kişilerin para için birbirine girdiği bir dönemde Aşık Veysel böyle konuşuyordu. Aşık Veysel gözümde o konuşmadan sonra daha bir büyüdü.

Aşık Veysel'in bence en önemli özelliğinden biri de yurdumuzda kardeşliği, birliği, beraberliği önde tutmasıdır. Onun şiirlerinde "Alevi sünni nedir/ Menfaattir var varası" gibi sözlerin çokluğu toplum barışı açısından atılmış önemli bir adımdır. Şiirlerinde bu konuları işlediğinden dolayı Aşık Veysel'e 1965 yılında Türkiye Büyük Millet Meclisi, Anadilimize ve Milli Birliğimize yaptığı hizmetlerden dolayı' özel bir kanunla vatani hizmet tertibinden aylık bağlamıştı.

Aşık Veysel 21 Mart 1973 yılında öldü. Ölümünden bir süre sonra İstanbul Gülhane parkına elinde sazı ile oturur şekilde bir heykeli kondu

Nihat Yücel

Atatürk'ümün Bayrağı Altında.

ATATÜRKÜMÜN BAYRAĞI ALTINDA

12 Mart 1971 tarihinden sonra resmi dairelerin girişlerinde bir nöbetçi memur bulundurulurdu. Ben o zaman İstanbul Valiliğinde çalışıyordum. O gün benim nöbet günümdü. Nöbetçi memurun masasında bir defter bulunurdu. Bu deftere Valiliğe gelen kişilerin adı, soyadı, kiminle görüşmek için geldiği yazılır ve kendisine ziyaretçi kartı verilirdi.

Elli yaşlarında, takım elbiseli, oldukça esmer, uzun boylu, koyu siyah saçları arkaya doğru taranmış biri geldi yanıma. Bir dilekçe yazdırmak istiyorum dedi. Azerbaycan ağız ile konuşuyordu, zor anlıyordum. Bir kat aşağıya indik. Dilekçesini daktilo etmeye başladım. Dilekçesinde şöyle diyordu. "Ben çocuklarımla birlikte İran'dan geldim. Atatürk'ümün Bayrağı altında yaşamak istiyorum. Operatör doktorum. Bana geçimimi sağlayabilmem için hastanelerin birinde iş verilmesini istiyorum."

Dilekçeyi yazdıktan sonra, doktoru yanıma alarak Valilik Hukuk İşleri bürosuna götürdüm. Hukuk İşleri Müdürü dilekçeyi okuduktan sonra bu işlerin öyle kolay olmayacağını söyledi. Dilekçeyi Vali Muavinine havale için götürdük. Vali Muavini dilekçeyi okuduktan sonra, başını kaldırarak " Sen İranlısın " deyince doktor sinirlenerek masaya doğru eğildi, sol elini masaya koyarak sağ elini açık bir vaziyette Vali Muavinine doğru uzattı ve " Ben İran'da Türküm, Türkiye'de Farsım bu nasıl iştir. Söyleyin ben kimim. Ben İran'dan çocuklarımla birlikte kaçıp Türkiye'ye sığındım. Atatürk'ümün Bayrağı altında yaşamak istiyorum. Beni İran'a gönderirseniz şah beni asar." Dedi. Vali Muavini Dilekçeyi havale ederek bize verdi.

Emniyet Müdürlüğü Eminönü- Şirkeci arasında idi. Şirkeci'de Atsız hocanın avukatlığını yapan Kerküklü Enver YAKUPOGLU'nun bürosuna gittik. YAKUPOGLU'na durumu anlattık. YAKUPOGLU doktorun Avukatlığını üstlendi. Birlikte Emniyet Müdürlüğüne gittik. Emniyet Müdürlüğü doktor hakkında araştırma yapılacağını söyledi.

Birkaç gün sonra doktor yanıma geldi. Birlikte kaldığı otele gittik. Otel tren garının üst tarafındaki cadde üzerindeydi. Otel odasına girdik. Odada doktorun eşi ve çocukları vardı. Eşi lavaboda bulaşık yıkıyordu. Bulaşığı bırakıp bize hoş geldiniz dedi. Neredeyse iki odanın yarısına yakını sarılı bağlanmış denker, yorgan, yatak ve mutfak eşyası doluydu. Çocukların en küçüğü dört-beş en büyüğü ise on beş on altı yaşlarında merdiven basamakları gibi altı çocuk bana korku ve merak içinde bana bakıyordu.

Daha sonra doktor ve çocuklarının mülteci kampına götürüldüğünü öğrendim. Bir ay kadar sonra da İran'a gönderildiğini Enver YAKUPOGLU üzümlere anlattı.

Nihat YÜCEL

Nihat Yücel

Bana Beni Anlat Beni

Ey kalemim ey Őir
Bana beni anlat beni
Elinden çektiğim nedir
Bana beni anlat beni

Ne gün ne ay ne de yıldız
Anlayamaz beni bir kız
Beni sen anlarsın yalnız
Bana beni anlat beni

Acı ile inlettiğin
Her gün bir ses dinlettiğin
Yeter yadı anlattığın
Bana beni anlat beni

Öldürecek beni keder
Buna bilmem herkes ne der
Kusurumu syleyiver
Bana beni anlat beni

Nihat Yücel

Beklemez

Çekilmeli
Çeliğın en hası
Çifte su verilmiş
Gök mavisi pusatlar

Daha ne güne durur
Savaşçı gök yiğitler
Vakit geçmek üzredir
Yiğidin hası beklemez

Haznede mermi
Ana karnında çocuktur
beklemez

Öfke yürekte
Bayrak sarılı
Pusat sandıkta
beklemez

Haznede mermi
Ana karnında çocuktur
beklemez

Çekilmeli
Çeliğın en hası
Çifte su verilmiş
Gök mavisi pusatlar
Beklemez

Nihat Yücel

Belki Birgün Gelirsin

Belki birgün gelirsin odama bahar gibi
Doludizgin başıboş bıraktım acıları
Yağacaksın gönlüme yağmur gibi kar gibi
Ne güzeldir yaşamak yeniden sancıları
Belki birgün gelirsin odama bahar gibi

Bir uzar bir kısalır ansızın mesafeler
Seni yanımda bulur yanımda kaybederim
Göz açıp kapamadan geçer bir bir seneler
Sevginin ocağında bir gün erir giderim
Bir uzar bir kısalır ansızın mesafeler

Düşlerimde sen yoksan ağı olur geceler
Tinsiz beden gibiyim et ve kemik yığını
Neden haber getirmez ak kanatlı turnalar
Ferhat nasıl delmişse deldim aşkın dağını
Düşlerimde sen yoksan ağı olur geceler

Yıllırdır göğsümde ben yanardağ taşıyorum
Külümden savruluyor milyarca kıvılcım
Sevginin doruğunda acıyla yaşıyorum
Zamanı bölemiyor artık sevgi kılıncım
Yıllardır göğsümde ben yanardağ taşıyorum

Kavuşmanın acısı ayrılıktan daha zor
Bir isterim yar seni bir istemem yanımda
Her yanım yalaz yalaz yüreğim ocakta kor
Yalnız sevgi dolaşır bütün damarlarımda
Kavuşmanın acısı ayrılıktan daha zor

Nihat Yücel

Ben öldükçe dirilirim

Bir sonsuza açılırım
Beni maviler karşılar
Işık olur saçılırım
Kapanır penbe çarşılar

Gök çiçeğim derilirim
Ben öldükçe dirilirim

Her sınırı ben zorladım
Karşıma çıktı tabular
Kurtuluşu hazırladım
Doğruldu soğuk namlular

Kurban olur verilirim
Ben öldükçe dirilirim

Yayından fırlamış okum
Dönemem artık geriye
Hem bir kişiyim hem çokum
Varırım en ileriye

Ben her yerde görülürüm
Ben öldükçe dirilirim

Engel tanımaz ülkümüz
Bu sonsuza doğru akış
Cihanı sarsar türkümüz
Tezgahlarda nakış-nakış

Kilimlere örülürüm
Ben öldükçe dirilirim

Ak toprağım ey ak ülkem
Ant içtim bayrak üstüne
Yağı bastırmam Türkiye'm
Bu kutlu toprak üstüne

Sınırlarda gerilirim
Ben öldükçe dirilirim

1971

Nihat Yücel

Ben Şafaklarda Ölmeliyim

Ben şafaklarda ölmeliyim
Kan renginde iken ufuklar
Turnalar katar katar
Güneye göç ederken
Sıla kokarken
Burcu burcu mektuplar

Maviliğe gebe iken gök
Toprak tohuma
Tohum suya
Özlem duyarken
Ben şafaklarda ölmeliyim

Nihat Yücel

Benim Anam Niye Yok Baba

Baba
Bütün çocukların anaları var
Benim anam niye yok baba
Beni bırakıpta anasız
Neden gitit uçmağa

Uçmağda
Benden daha güzel
Kızları mı var
Benim bırakıpta anasız
Neden gitti uçmağa

Tanrı yanına almış
Uçmağdaymış anam
Uçmağda bir bağçedeymiş anam
Öyle dediler
Öyleyse
Neden beni götürmedi
O güzel bağçelere
Yoksa beni sevmiyor muydu anam

Uçmağ ne ki baba
Uçmağ nerede baba
Yalvarıyorum sana
Beni de götür uçmağa
Anamın yanına
Beni bırakıpta anasız
Neden gitti uçmağa

Uçmağdaymış anam
Neden beni götürmedi anam
Yoksa beni sevmiyor muydu anam
Beni bırakıpta anasız
Neden gitti uçmağa

Uçmağ: cennet

Kasım/97

Nihat Yücel

Benim aydınlatan çağı

Benim aydınlatan çağı
Gök düşlere gebeyim ben
Ey bekleyenler şafağı
Gün doğurtan ebeyim ben
Benim aydınlatan çağı

Delikanlım-ey genç kızım
Kendine dön bilinçlen gel
Seninle artacak hızım
Ülkümüz tanımaz engel
Delikanlım-ey genç kızım

Güneşler devrildi bir bir
Artık karanlık sabahlar
Gök bakır oldu yer demir
Birden çekildi silahlar
Güneşler devrildi bir bir

Ey ülkümün yılmaz eri
Seni ışıkla yoğurdum
Bekle ağarır tan yeri
Yarın ışık-ışık yurdum
Ey ülkümün yılmaz eri

Kan gölleri çiçek-çiçek
Vatan kiliminde desen
Bozuk düzen değişecek
Ülküm için ölebilsen
Kan gölleri çiçek-çiçek

1971

Nihat Yücel

Besbelli

Haram olan lokma boğazdan geçmez
Yoksulun hakkını alan besbelli
Hiç kimsenin hakkı kimsede kalmaz
Yurdumda yapılan talan besbelli

İyi düşün hakkın varsa ara bul
Dünyada kimseye sakın olma kul
Binlerce aç sefil yetim öksüz dul
Olanların hakkın alan besbelli

İçimizde olan hep aynı yara
Ak değilde neden yazılar kara
Her gün harcadığı su gibi para
Söylediği türlü yalan besbelli

Ben ozanım söylediğim olacak
Hakkı yenen birgün hakkın alacak
Haram lokma kör gırtlakta kalacak
Çakalca sürüye dalan besbelli

Ocak/70

Nihat Yücel

Bilmiyom

Yokluğun içimde bir sonsuz acı
Nasılım nerdeyim kimim bilmiyom
Şaşmışım bu gönül nasıl dayanır
Bu kadar acıyla nasıl ölmüyom

Aşkın çiçeklenen acı içimde
Acunu görüyom başka biçimde
Sevinç buldum her acının içinde
Acısız sevinçle mutlu olmuyom

Ben bir garip kulum dertle doluyum
Ben ki dört mevsimde çiçek dalıyım
Sevenlerin kurbanıyım kuluyum
Yıllar var ki bir seveni bulmuyom

Aşkın yüreğimi söküp gidiyor
İçime zehrini döküp gidiyor
Nihat günden güne çöküp gidiyor
Zerre zerre tükeniyom kalmıyom

06/74

Nihat Yücel

Nihat Yücel

Bir Güzeli Ona Benzettim

Dün ben bir güzeli ona benzettim
Sağ üst dudağında bir beni vardı
Saçları upuzun ırmaklar gibi
Omzundan beline doğru akardı

Tinimi alevler hala sarıyor
Sanmayın yaramı gülüm sarıyor
Düşüncem olmadık yere varıyor
Düşündükçe aklım ufkum karardı

Uykusuzum bilir gelir her gece
Ondan ayrılmadım bilir her gece
Bana ondan haber gelir her gece
Her gece gönlüm soldu sarardı

Geldi de elliye dayandı yaşım
Hayatımda o idi tek yoldaşım
Hiç kimseye eğilmeyen bu başım
Önünde eğildi ona yalvardı

Zaman nasıl geçti ben de bilmedim
Tanrı bilir ondan ayrı kalmadım
Ayrı kalhsam bil ki iflah olmadım
Saçlarım azaldı hem de ağardı

Kasım/97

Nihat Yücel

Biraz da mizah

Çadır kursam Aksarayın düzüne
Hasret kaldım bir odacık yüzüne
Kapak atsam bir evin bir gözüne
Kolay kolay çıkmayız artık ordan
Pişman olmaz bizi evine alan

Aksaray meydanı güzel ve hoştur
Ev bulurum diye durma sen koştur
Bekarsın gittiğin her yol yokuştur
Ev bulurum diye gezme sokakta
Maksat evden önce bir kız bulmakta

Önce bir kız bulalım evi buluruz
Kız iyi çıkarsa mutlu oluruz
Ya kız aksi çıkar ise noluruz
Yandım Allah türküsünü söyletir
Bekarların hali zaten böyledir

Aksaray/İstanbul 1971

Nihat Yücel

Bu Onların Öyküsüdür

Bu onların öyküsüdür
Sanmayın ki yalan
Kimse inanmaz anlattıklarına
Bana anlatsalar
İnan ki ben de inanmazdım

Onlar kendilerine bile
Her zaman ve her koşulda karşıydılar
Hiç kimseye eğmediler boyun
Aç kaldılar-susuz kaldılar
Parasız-pulsuz kaldılar
Ama hiç kimseye
Vermediler ödün
Dünyanın meteliğine
Vermediler değer
Onlar bu dünyada
Yalnız yaşadılar

İğne atsan yere düşmezdi
O kadar kalabalıktı ki ortalık
Fakat onlar
O kadar kalabalıkta
Bile yalnızdılar

Yalnız kitapları vardı dünyalarında
Kitaplarıyla başbaşaydılar
Eşleri-çocukları
Dünyalık peşindeydi
Onlar yeni dünyalar peşindeydi
Eminim ki bu yüzden
Eşleri-çocukları onlara
O kadar uzak kaldılar

Onlar ölürse bir gün eğer
Çok değer verdikleri kitapları
Miraşçıları tarafından
Zaten boş kalmış kafaları ve odaları
Biraz daha boş kalsın diye
Ya kalorifer kazanlarında yakılacaktır
Ya da siyah poşetler içinde
Çöplüklere atılacaktır

Fakat ben ölmeden önce
Kitaplarımı
Kitap dostlarına bağışlayacağım
Dostlarımın ağrıyan başlarını
Böylece biraz daha ağrıtaçacağım

Ocak/2001

Nihat Yücel

Bursa

BURSA

Renk - renk
Nakış - nakış
Ve desen - desen
Gönlümde iz bırakmış
Bir Türkmen kilimidir
Bursa

Bağdaş kurmuş oturmuş
Uludağ'ın eteklerine
Bir yeşil cümbüşüdür
Bir yeşil iklimidir
Bursa

Bursa'nın gök gözlü
Uzun boylu kızları
Kıskandırır bil ki
Gökteki yıldızları

Yıllarca sonra,
Geldim yanına
Ne oldu sana Bursa
Yoksa beni tanımadın mı

Çok günler
Gök rengi günler
Geçirdim seninle
Acın sızlar durur
Hala içirimde

Ovayı baştan başa
Bir bıçak gibi kesen
Ve bir yılan gibi
Kıvrıla kıvrıla akıp giden
Nilüfer Nehri
Eski Nilüfer Nehri değil

Yeşil Türbenin
Artık eski tadı kalmamış
Çekirgenin üstündeki
Aşıklar tepesinde
O kocaman çam ağaçları
Ve aşıklar artık yok

Bursa artık
Eski Bursa değil
Bursa artık
Gönlümdeki Bursa değil

1977

Nihat Yücel

Çağrışım bir tanrıçadır

Çağrışım bir tanrıçadır
Uzayıp gider boşlukta
Aşk ağrısı ağırcaadır
Soğuk ve titrek loşlukta

Başka ağrıyı unuttum

Sukut alevlerde titrer
Bıçaklar büyür korkulu
Açkıcı açkıyı kitler
Bakışlar kalır sorgulu

Verdiğim hen sözü tuttum

Tökezledi küheylanım
Pembe ışıklar morlaştı
Çölümden kaçtı ceylanım
Elimde kalem korlaştı

Upuzun toprağa yattım

Mor rengin ötesi akşam
Işık çığlık-çığlık kaçtı
Sağıldı bağrımda yaram
Kuru dallar çiçek açtı

Yeniden tutkuyu tattım

Bütün denizler yanıyor
Gökyüzünde büyürken ay
Gördüm maviler kanıyor
Güneşimi vurmuşlar vay

Kendimi bir yardan attım

Nihat Yücel

Çekmek İçin Binbir Çile

Gönlümü senin uğruna
Veren benim veren benim
Sanki daldan gonca gülü
Deren benim deren benim

Aşkın yaktı şu bağırimi
Kimse bilmez bu ağrımı
Kendi ölüm kararımı
Veren benim veren benim

Geldim dayandım kapına
Şu yüreğim yana yana
Aşkın gizli sırlarına
Eren benim eren benim

Elim tutar kalem yazar
Ben eririm azar azar
Aşkın ile yalnız zarar
Gören benim gören benim

Başım bulutlardan yüce
Kimse bilmez halim nice
Gece rüyana gizlice
Giren benim giren benim

Tattık aşkın cefasını
Görmedik yar vefasını
Sanma yarin sefasını
Süren benim süren benim

Sardın başıma sevdayı
Zehir ettin şu dünyayı
Oku ciğer delen yayı
Geren benim geren benim

Çekmek için birbir çile
Vücudumu gönlüm ile
Ayağına bile bile
Serên benim serên benim

Mayıs/72

Nihat Yücel

Dağ Devirsem Ferhat Gibi

Bir tutkuya düşmüşüm ben
Bilmem geceyi gündüzü
Bu tutkunun yıllar yılı
Yanar yüreğimde közü

Ferhat gibi düştük dile
Kıymet vermez olduk güle
Tutkumuzun dilden dile
Bin yıl söylenecek sözü

Sensiz bahar gelmeyecek
Gelse bile açmaz çiçek
Gelsen gönlüm şenlenecek
Sensin bahtımın yıldızı

Senden başka güzel yoktur
Kaşın bağı delen oktur
Bunda bir suçumuz yoktur
Suçlamayın dostlar bizi

Tutkusuz kalp neye yarar
Deli gönlüm seni arar
Söylenecek sözlerim var
Mısralarım dizi dizi

Yoluna canımı versem
Bahçenden gonca gül dersem
Maksadım şu seni görsem
Bu aşığın sende gözü

Gülsem sesim feryat gibi
Kavuşmamız firkat gibi
Dağ devirsem Ferhat gibi
Dinmez bağrımdaki sızı

Yanar şu yüreğim yanar
Herkes bir çift söze kanar
Aşık olan seni anar
Olmasa da sana yüzü

25,04,72

Nihat Yücel

Davet...

Toprak ana besledi bir kez tohum çatladı
Ve parlayan namlular yeni bir gün muştuladı

Yüreğimdeki en çılgın ihtilal türküleri
Dudaklarımda bir bir sıralanmaya başladı

Yıkılacak bu düzen şimdiden görüyorum
Bu düzenin çarkları iyice yavaşladı

Uzaklarda bir gecekonduda çaresiz
Çocuklar ekmek diye ağladı

Ölen kim öldüren kim belli değil
Kim kimin peşinde kim kimi koivaladı

Bu ulusun iliğini sömürenler
Daha çok çıkar sağladı

Şimdi bir işarettir beklenen zaptetmek kolay değil
Kanımızda dolu dizgin koşmaya hazırlanan atları

Savaşmak için doğan erler ant içtiler birer birer
Sonra her er pusatını temizledi yağladı

**BU ŞİİRİM
YÜZMİLYON TÜRK'E SESLENIŞTİR
VE BU ŞİİRİMİN
'İSYANÂ DAVET' TİR ADI**

Aralık/71

Nihat Yücel

Dilim Türkçe Konuşur

İlk sözü anamdam öğrendim
Anam öğretti karayı-akı
Anam öğretti bana
Yurdumu-budunumu sevmeyi
Bayrağımı belletti
Anam al-al
Anamın ak sütü gibi helal
Ana dilim

DİLİM TÜRKÇE KONUŞUR

Geçmişim ordularıyla
Bir fırtına gibi
Demir kapıdan- Horasandan
Bir sel gibi
Akmışım Anadolu'ya

Dağ-taş çadır olmuş
Dağ-taş at
Dağ-taş çeri
Bütün zorluklara göğüs germişim
Dönmemişim geri

Otağlar kurulmuş
Konar-göçer çadırlar kurulmuş
Adımı vermişim
kanımı vermişim
canımı vermişim

Yurt edinmişim
Bastığım toprağı
Demişim yeni yurduma
Türkelim

TÜRKELİM TÜRKÇE KONUŞUR

Adımı vermişim çiçeklere
Kardelenim demişim
Yedi verenim demişim
Dağlara-taşlara-ağaçlara
Çiçeklere-otlara
Nehirlere-çaylara
Adımı vermişim
Sevdiğime-yavukluma
Demişim gülüm

GÜL'ÜM TÜRKÇE KONUŞUR

Ben bir Dede Korkutum
Yunus'um-Karacaoğlanım
Gün olmuş
Ocaklarda yanmışım
Gün olmuş
Buz tutmuş her yanı

Ben saz demişim

Bağlama demişim
O demiş kopuz
Ozanların her vuruşunda
İnlemiş telim

TEL'İM TÜRKÇE KONUŞUR

Bir Abdalanı Rum olmuşum
Yarı belime kadar çıplak
En önde ben çarpışmışım
Azap Çerileri demişler adıma
Saçlarımı kazıtmışım
Elimde tahtadan kılıç
Hacı Bektaşî Veliden
El almışım-yol almışım
Dolaşmışım
Baştan başa Türkelini
Bu yurdu ben yurt yapmışım
Ben bir dervişim-bir deliyim

DEL'İM TÜRKÇE KONUŞUR

Ben kağanlar yetiştirmişim
Acuna düzeni ben vermişim
Bir uçarsu olmuşum
Dağlardanovalara
Akmış bir selim

SEL'İM TÜRKÇE KONUŞUR

kASIM/2004

Şelalenin türkçesi: Uçarsu

Nihat Yücel

Dostlar

Tutarak sevgi bağından
Kurtulup benlik ağından
Kanatlanıp kaf dağından
Geçelim dostlar geçelim

Görüp yarin gül yüzünü
İşitip şeker sözünü
Bir kadehte gök yüzünü
İçelim dostlar içelim

Uyanarak bir rüyadan
Eğlenmeden kâm almadan
Sıra ile bu dünyadan
Göçelim dostlar göçelim

Ozan olan söyler sözü
Kim gelecek halimizi
En son kendi örtümüzü
Biçelim dostlar biçelim

06/69

Nihat Yücel

Nihat Yücel

Elif-Mim

-Mustafa 'Ey Bilal' derdi
'Ferahlandır bizi' Mesnevi'den

Zulme-haksızlığa
Sömürüye-yoksulluğa
Ve küfre karşı
Bir başkaldırış bayrağıdır
Gökyüzünü
Mızrak gibi delen minareler

Kubbeler
Huşu içinde
Secdeye kapanmış
Ak sakallı birer koca derviş
Gönüllere postunu sermiş
Ve bütün ömrünü vermiş
İnsanlığa yol göstermiş

Ve avlulara
Çınar gölgeli avlulara
Mavinin en özgesini
Ve muştuları taşırlar
Mavi kanatlı
Mavi güvercinler
Ve iman edenler
Sonsuzluğa ulaşırlar

Günde beş vakit
Bilali Habeşi okur ezanları
Yırtılır karanlıklar
Gönüller aydınlanır
Nice sırlar muştulanır
Namaza duranlara
Işık yağar
Günde beş vakit
Secdeye kapanan alınlara

Huzur dolar sabahlar
Ayetler-alkışlar siner
Gün ışığına
Arınır bütün günahlar

Ve besmeleyle başlar
Hattına Karahisari
Şekillenir ak kağıtlarda
Kufi iki harf
Elif-Mim

1978

Nihat Yücel

Ellerin Gül Dalı

Söyle güzelliğini gülden mi aldın
Sevdaya düşürüp boşluğa saldın
Leyla mı Şirin mi Azra mı oldun
Söyle güzel söyle sevdiğin var mı
Ellerin Gül dalı yüzün bahar mı

Yıllarca gönlümde yaşayan emel
Elem dolu şu gönlümü güldür gel
Nar çiçeğim her şey seninle güzel
Sararıpta soldum günden güne ben
Sendendir üzüntüm bilmezsin neden

Mor menekşe lale sümbül ver bana
Eline düşmüşüm sevdadan yana
Renk renk çiçek gibi açtım ya sana
Neyleyeyim sensiz geçen zamanı
Yok bilirim sensiz olan bu canı

Mayıs/72

Nihat Yücel

Geçmiş ömrümü boşadım

-Eşim Filiz'e

Ey sonsuza akan ırmak
Üstünde bir dal olaydım
Yok imiş bu yolda durmak
Üstünde bir sal olaydım
Ey sonsuza akan ırmak

Üstünde bir sal olaydım
Sularına bata çıka
Kendimi sende bulaydım
Yeni soyundum hayata
Üstünde bir sal olaydım

Yeni soyundum hayata
Bunca yıl boş yaşadım
Ömrüm geçmiş ata-tuta
Geçmiş ömrümü boşadım
Yeni soyundum hayata

Geçmiş ömrümü boşadım
O ne çirkin günler imiş
Omzumda bir yük taşıdım
Bütün ömrüm gelip geçmiş
Geçmiş ömrümü boşadım

Bütün ömrüm gelip geçmiş
Testim boştu-dolmamışım
Her sıkıntı delip geçmiş
Hiç farkında olmamışım
Bütün ömrüm gelip geçmiş

Hiç farkında olmamışım
Usum geç geldi başıma
Sevgi ile dolmamışım
Böylece yazın taşıma
Hiç farkında olmamışım

Böylece yazın taşıma
Bu dünyaya boş vermişim
Bakmayın elli yaşıma
Her derde göğüs germişim
Böylece yazın taşıma

Her derde göğüs germişim
Ömür bitmiş dert bitmemiş
Tutkumu ona vermişim
Tutkum az gelmiş yetmemiş
Her derde göğüs germişim

Tutkum az gelmiş yetmemiş
Büyütmüşüm fidan gibi

Bu ne bitmez çile imiş
Yokmuş bu dünyanın dibi
Tutkum az gelmiş yetmemiş

Yokmuş bu dünyanın dibi
Biz sandık ki dünya gerçek
Dünya sanki rüya gibi
Bu dünyadan artık el çek
Yokmuş bu dünyanın dibi

Kasım/1997

Nihat Yücel

Göğsüm Kalbe Dar Gelir

GÖĞSÜM KALBE DAR GELİR

Aşk denilen magmanın kızılığı nar gibi
Kara kış ortasında gelişin bahar gibi
Yokluğunda eridim güneş değmiş kar gibi
Zaman geçti yaşlandım bitmedi hiç umudum
Vazgeçmedim sevdadan aşk benim esas yurdum

Kendim başka biriydi kendim ile yarıştım
Bade içtim elinden erenlere karıştım
Yıllar var ki kendimle küskün idim barıştım
Aşk gönülde ocaktır kavuruyor yakıyor
Yar geçende önümden sular gibi akıyor

Yar yaktığın tütsüler her yanıma kaplıyor
İki yanlı hançeri yar kalbime saplıyor
Bunca yılın hıncını nasıl da hesaplıyor
Yıllar geçti aradan zaman içinden geçtim
Aşka dair ne varsa sende buldum da seçtim

Sende buldum ben beni yine sende yitirdim
Bir damla su istedin ırmakları getirdim
Çok yazdım konuştum sözlerimi bitirdim
Uykudan uyanırım düşte sandım yar gelir
Kalbim sığmaz göğsüme göğsüm kalbe dar gelir

Şubat 2022

Nihat Yücel

Göğsümde Davullar Çalıyor

GÖĞSÜMDE DAVULLAR ÇALİYOR

Sensiz geçen günleri yaşamadım yok saydım
Sen güneştin gönlümde ben gecede bir aydım
Işıl ışıl gecede bir yıldız gibi kaydım
Her yıldız kayışında ürperirim korkarım
Düşlerimde sen varsan senin düşünde varım

Bu nasıl sevda imiş kurtulamam elinden
Senden haber sorarım poyrazından yelinden
Yetmeden koparılmış bir meyveyim dalından
Acıların içinde kendimi yitirmişim
Gençliğimde solmuşum umudu bitirmişim

Bundan sonra dostlarım benden hiç hayır gelmez
Sevdiğim acıları nasıl çekerim bilmez
Aksakallar dediler sevda çekenler ölmez
Yüzyıllarca söylenir adı efsane olur
Sevenler sevdiğini başka âlemde bulur

O'nu gördüğüm anda kalpte davul çalıyor
Kavuşmak sevincini aşkı bilmez alıyor
Benden o'na hatıra bu dizeler kalıyor
Yaşlanmışım yorgunum kalmadı hiç takatım
Bindim kanatlı ata sonsuza uçar atım

Nihat Yücel

Gönlüm Bir Kuş Uçmak Bilmez

Kişi ne çekerse bil ki
Çekiyor kendi elinden
Vaz geçmişim bu dünyanın
Bülbülünden hem gülünden

Kara günüm geçmek bilmez
Gönlüm bir kuş uçmak bilmez
Alışmamış içmek bilmez
Bir doluyu dost elinden

Bir sancıyı dinsem bile
Aşk yolundan dönsem bile
Bir alevim sönsem bile
Ateş çıkacak külümden

Bu dünyaya geldik niçin
Sevgiyi yaşamak için
Sevgiler büyüyünce kin
Yıkılacak temelinden

Dostlarım bu kadar sözüm
Alev alev yanar özüm
Dünyayı görmüyor gözüm
Göz yaşlarımın selinden

Acı çektim şimdiye dek
Bu acıyla ölsem gerek
Nasıl dayanıyor yürek
Bıkmışım tahammülünden

Mayıs/74

Nihat Yücel

Nihat Yücel

Gönlüm Şimdi Bir Kuş Gibi

Ağı versen bir yudumda
İçerim elinden güzel
Yıllarca dinlesem bıkmam
Tutkuyu dilinden güzel

Derdin nedir ben bilirim
Derdine ben em olurum
Günde tam bin kez ölürüm
Çok çektim elinden güzel

Boşa geçmiş bunca ömrüm
Kahrından bir gün ölürüm
Tutsam belki kurtulurum
Sağının telinden güzel

Derdinden olmuşum sayrı
Çığrık bizi tuttu ayrı
Ant olsun ki geçmem gayrı
Bir daha yolundan güzel

Aklım aldı aşkın benim
Aşkın ile şaşkın benim
Şimdi daha coşkun benim
Dağların selinden güzel

Ben ki garip bir tutkulu
Baktım gözlerin uytulu
Sensin çiçekler kokulu
Yaylanın yelinden güzel

Gönlüm şimdi bir kuş gibi
Kanatlanıp uçmuş gibi
Yüreğim tutuşmuş gibi
Yanar evvelinden güzel

Sıra sıra dağlar aşam
Varam sılaya ulaşam
Sılada sana kavuşam
Bıktım yad elinden güzel

İstanbul; 26,06,1972

Nihat Yücel

Gönlümü Yaktım Kavurdum

GÖNLÜMÜ YAKTIM KAVURDUM

Gözlerin bir tayf odağı
Sana doğan güneş benim
Geçit vermez aşkın dağı
Aşık Ferhat'a eş benim

Külüngü göğe savurdum

Seni duydum ve anlattım
Yıllarca koştum peşinde
Acıma acılar kattım
Aşkın kutsal ateşinde

Gönlümü yaktım kavurdum

Düştüm aşkın balçığına
Çırpındıkça yutar beni
Aşkın çılgın bir fırtına
Dağdan dağa atar beni

Belli olmaz yerim yurdum

Güneş önünde eğilsin
Dağlar selam versin sana
Sen benden ayrı değilsin
Bilmem ne hal oldu bana

Kara sevdaya tutuldum

Kuşlar kalkar küme küme
Seninle artar sevincim
Sancı oturur göğsüme
Aşk kalbimde ak güvercin

Kafesi açtım uçurdum

Nihat Yücel

Gönül Kocamadı Beden Kocadı

Nerde güzel görsem aklım şaşıyor
Gönül kocamadı beden kocadı
Aklım dur diyor da gönlüm koş diyor
Gönül kocamadı beden kocadı

Başımda esiyor kavak yelleri
Bir goncaya benzer beyaz elleri
Güldürme ne olur bana elleri
Gönül kocamadı beden kocadı

Ellerim titriyor aklım kalmadı
Bu işe çok şaştım aklım almadı
Dolu taşı boş koydum dolmadı
Gönül kocamadı beden kocadı

Geldi de altmışa dayandı yaşım
Giderek azaldı artık yoldaşım
Bundan sonra sen ol benim sırdaşım
Gönül kocamadı beden kocadı

Nihat Yücel

Gülüm beni çağırıyor

Bir düşün gördüm düşün içinde
Gülüm beni çağırıyor
Gördüm bağçeler içinde
Gülüm beni çağırıyor

Dert sırtıma bindi kat kat
Gövdemde kalmadı rahat
Günler geçti saat saat
Gülüm beni çağırıyor

Düştük çığrık tuzağına
Sesi gelir kulağıma
Bir tek mermi şakağıma
Gülüm beni çağırıyor

Dedim çocuklar nolacak
Hem de yetim kalacak
Uç tek çiçeğim solacak
Gülüm beni çağırıyor

Issıları tanrı dedi
Sen hiç duyma kaygı dedi
Her iş başı sevgi dedi
Gülüm beni çağırıyor

Bekle geleceğim dedim
Kıymet bileceğim dedim
Elbet öleceğim dedim
Gülüm beni çağırıyor

Yanımda can verdi gülüm
Ne kötüymüş ah bu ölüm
Soldu elimde sümbülüm
Gülüm beni çağırıyor

Ölüm beni çağırıyor

Kasım/97

çığrık: felek
ıssı : sahip

Nihat Yücel

Her Yanım Işık Çıǒlıǒı

Her yanım ışık çıǒlıǒı
Kuşlar kanatlanıp uçtu
Yaşadım bunca sığlıǒı
Aşk önüme sayfa açtı
Her yanım ışık çıǒlıǒı

Aşk önüme sayfa açtı
Kaçtım kendimden kaçtım
Özüm birden ışık saçtı
Her bir yöne ışık saçtım
Aşk önüme sayfa açtı

Her bir yöne ışık saçtım
Gördüm özde neler oldu
Sandım ki göklere uçtum
Sanki benliğim yok oldu
Her bir yöne ışık saçtım

Sanki benliğim yok oldu
Bu acunda yaşadım tek
Saksımdaki çiçek soldu
Kimler yaşadı diyecek
Sanki benliğim yok oldu

Kimler yaşadı diyecek
Bir eser bırakmadım ki
Herkes bir şey söyleyecek
Acuna gelmemiş gibi
Kimler yaşadı diyecek

2002

Nihat Yücel

Horyat Gül Dalında

Bülbül şakır gül dalında
Bülbülümü yitirmişim
Gül duruyor gül dalında

Nihat Yücel

Horyat Gün Doğardı

Gün doğardı gün doğardı
Yeni bir gün doğardı
Analar er doğurur
Türkeli'me gün doğardı

Nihat Yücel

İpıslak

Ben seni seviyorum
Birde yağmuru
Yağmurla bir yağıyorsun
Düşüncelerime

Yağmurda seni düşünüyorum ıpıslak
Önce kumral saçların savruluyor
Gözlerimin önünden
Sonra kış geceleri gibi karanlık
Kara gözlerini görüyorum
Daha seviyorum karanlıkları
Gözlerin diye
Bakışların sağnak yağışı
Çakınlar çakıyor gözlerinde

Bir yanımdasın bir değil
Belli belirsiz gelip gittiğin
Ellerim ellerine uzanıyor
Ellerin ince uzun ve titrek

Ansızın bölünüyor düşüncelerim
Sıcak iklimleri getiren gülüşünle
Gülüşün nar çiçeği
Gülüşün baharla bir
Beni alır götürür
Bir bilinmez yere

Ben senle varım varsam
Birde yağmurla
Beni seveceksen
Yağmuru da sevmelisin
Bir gün bana geleceksen
Yağmurla gelmelisin
Arayapta bulamadığım
Bulupta sevemediğim

Bir gün seni-İstanbul'u-yağmuru
Bırakıpta kaçacağım
Ardımda bir yığın yarım şiir
Ve anılar kalacak
Göçmen kuşlar bile bilmeyecek
Nereye gittiğimi
Ölene dek seni anacağım

1975

Nihat Yücel

Işık balkıması

- Evdeşime

Bir nice ceylandır
Levni'nin minyatürlerinde
Tedirgin-tutsak
Köpük köpük maviliklerle
Uçuşan güzelliğin

Ki sen
Her karşıma gelip duranda
Kalbim küüt-küüt vuranda
Kan gider yüreğimden
Elim ayağım tutmaz olur
Uyku uyutmaz olur gözlerin

Gözlerin gökyüzü
Işık balkıması bakışların
Saçların ırmak
Mercan kırmızısı karanfiller
Açar gülüşlerinde

Serilir türkmen kilimleri
Bir ince sızıyla
Gelir oturursun
Elif gibi yüreğime
Soyutlanır zaman dilimleri

1982

Nihat Yücel

İfşaat

Emperyalist bir ülkeyim ben
Bir adım Amerika
Bir adım Çin
Bir adım Rusya
Barış vaat ederim uluslara
Ama
Parayla, pusatla, zorla
Her ülkeye giren benim
Her ülkeyi iliklerine dek
Sömüren benim

Beş kıtayı dolaşır
Barış türkülerim
Beyaz güvercinler salarım gökyüzüne
Ağızlarında
Zeytin dalları defne dalları
Altında gizleyip
Satarım pusatları

Her ülkede
İlk pusata
İlk mermiyi süren benim
Her ülkede
Kardeşi kardeşe düşüren benim

Sizden alırım demirini
Demir kanatlı kuşların
Hammaddesi sizdedir
Size sattığım
Top, tüfek, mermi ve bombaların

Petrol, kömür, maden, demir
Ve hepsinden ucuz
İnsan emeği
Bana hizmet eder girdiğim ülkeler
Ben veririrm ekmeği

Ey geri kalmış ülkeler
Bana muhtaçsınız
Yoksulsunuz, açsınız
Ne ölür, ne yaşarsınız
Emellerim ardında koşarsınız

Aç bırakan
Yoksul bırakan
Benim sizi
Bana benden daha çok
Siz sahip çıkarsınız

Siz ey sınır bekçilerinm
İleri karakollarım
Sizi kollar yönetirim

Ben yönetirim sizi yönetenleri

Bana çalışır her ülke
Karın tokluğuna
Bakmayın böyle
Sevimli olduğuma
Bir de öbür yanımı görüp öğrenin

İstemiyorum sevmenizi
Gerçek bu
Benden nefret edin
Benden iğrenin
Bunu böyle bilin
Böyle öğrenin

Nisan/90

Nihat Yücel

İki Elim Kanda Olsa Gelirim

Yokluğun içimde tükenmez acı
Nasıl dayanırım ben bu acıya
Gözümün ışığı başımın tacı
Nasıl anlatayım iki baciya
Yokluğun içimde tükenmez acı

Nasıl anlatayım iki baciya
İki gözü iki çeşme kan akar
Nasıl dayansınlar böyle acıya
Kardeşin acısı yürekler yakar
Nasıl anlatayım iki baciya

Kardeşin acısı yüreği yakar
Sen gitmedin yanımdasın bilirim
Her yanıma sanki yılanlar sokar
İki elim kanda olsa gelirim
Kardeşin acısı yüreği yakar

İki elim kanda olsa gelirim
Yalnız bırakamam seni orada
Gün gelir elbette bende ölürüm
Yalnız kaldım ne yapayım burada
İki elim kanda olsa gelirim

Yalnız kaldım ne yapayım burada
Nasıl olsa buluşuruz gün gelir
Şu ömrümden ne kaldı ki şurada
Kişi doğar yaşar gün gelir ölür
Yalnız kaldım ne yapayım burada

23 Eylül 2002

Nihat Yücel

Kabim Göğse Dar Gelir

GÖĞSÜM KALBE DAR GELİR

Aşk denilen magmanın kızılığı nar gibi
Kara kışın ortasında gelişin bahar gibi
Yokluğunda eridim güneş değmiş kar gibi
Zaman geçti yaşlandım bitmedi hiç umudum
Vaz geçmedim sevdadan aşk benim esas yurdum

Kendim başka biriydi kendim ile yarıştım
Bade içtim elinden erenlere karıştım
Yıllar var ki kendimle küskün idim barıştım
Aşk gönülde ocaktır kavuruyor yakıyor
Yar geçende önümden sular gibi akıyor

Sende buldum ben beni yine sende yitirdim
Sen bir damla su dedin ırmakları getirdim
Çok yazdım konuştum sözlerimi bitirdim
Uykudan uyanırım düşte sandım yar gelir
Kalbim sığmaz göğsüme göğsüm kalbe dar gelir

Odağan tütsüleri her yanıma kaplıyor
İki yanlı hançeri yar kalbime saplıyor
Bunca yılın hıncını nasılda hesaplıyor
Yıllar geçti aradan zaman içinden geçtim
Aşka dair ne varsa sende buldum da seçtim

Nihat Yücel

Kalbimden Vurulmuşum

KALBİMDEN VURULMUŞUM

Ne Hind'dedir ne Çin'dedir
Turnalar kış göçündedir
Kalbim avcun içindedir
Ben kalbimden vurulmuşum

Bu ne acı bileni yok
Aşka düşüp güleni yok
Sürünürler öleni yok
Sevda ile karılmışım

Ben vefa görmedim yardan
Bir gün gideceğim burdan
Vazgeçmişim yoktan vardan
Bir köşeye kurulmuşum

Siyah saçlara kar yağmış
O yar gökten yere ağmış
Sevda denen görklü dağmış
Bir umuda sarılmışım

Ceylan elimden su içmiş
Gençliğim çok çabuk geçmiş
Kara sevda beni seçmiş
Yar peşinde yorulmuşum

Boz bulanık sel gibiyim
Çılgın esen yel gibiyim
Akılsızım del gibiyim
Aşk yüzünden durulmuşum

Avara kasnak misali
Bor kalan toprak misali
Bir kuru bir yaprak misali
Dağdan dağa savrulmuşum

Bunca yıl susmuşum yar
Sen geçende pusuşum yar
Artık sana küsmüşüm yar
Gönlüm kırık darılmışım

Nihat Yücel

Kalkar Gizlinin Örtüsü

Güneşi koynunda saklar
Işıklanır gönül yüzü
Kalkar ortadan yasaklar
Kalkar gizlinin örtüsü
Güneşi koynunda saklar

Kalkar gizlinin örtüsü
Her şey ap-açık olur
Biter benliğin dürtüsü
Her şeyi sevgide bulur
Kalkar gizlinin örtüsü

Her şeyi sevgide bulur
Kişi olduğun anlar
Yeni doğmuş gibi olur
Kişi sevdiği zamanlar
Her şeyi sevgide bulur

Kişi sevdiği zamanlar
Acuna bakış değişir
Gönül sevgiyle yoğrulur
Kişi olgunluğa erişir
Kişi sevdiği zamanlar

Kişi olgunluğa erişir
Gizi daha iyi anlar
İrdelemeye girişir
Soyutlaşır zamanlar
Kişi olgunluğa erişir

Soyutlaşır zamanlar
Geçilir kinin köprüsü
Sevgiyle kuçaklaşınca
Biter kinin törpüsü
Soyutlaşır zamanlar

Biter kinin törpüsü
Her şey sevgide bulunur
Gül gül olur gökyüzü
Sevgiyle mutlu olunur
Biter kinin törpüsü

Şubat 2002

Nihat Yücel

Karanlık Gecelerde Kızlar

Karanlık gecelerde pırıl pırıl yıldızlar
Süzülür gider hilal gökten gümüş tüllerle
Sevdalarla büyütür sevdiklerini kızlar
Güneş kokusu sinmiş şeffaf tül perdelerde

Karanlık gecelerde geçti en tatlı anın
Benliğimi fetheden o tatlı bakışındı
Gözlerinde büyürdü ışıkları sevdanın
Karanlıklar gergefin yıldızlar nakışındı

Karanlık gecelerde yıldızlar akın akın
İstemem dağılmasın o saçının telleri
Gönlümdeki sultansın kıskanmam sanma sakın
Değmesin saçlarına meltemlerin elleri

Yeniden doğarken gün yeni mutlu bir güne
Dünya karanlığını yavaş yavaş bıraktı
Neler borçluyuz bilsen her gün doğan bu güne
Karanlık gece sonsuz yıldızlarsa ıraktı

1962

Nihat Yücel

Kardaş

Bir çamçak sücüyle esrirse başım
Ben bu başı çoktan keserim kardaş
Namertten gelmişse bir lokma aşım
Midem kabul etmez kusarım kardaş

Bilende konuşur hiç bilmeyende
Sözün bilmez kişilerin içinde
Anlaşılır diye yanlış biçimde
Konuşmak istemem susarım kardaş

Meydanı boş bulup atanlar varsa
Sözüm onlaradır dediğim varsa
Birde benim çılgınlığım tutarsa
Fırtınalar gibi eserim kardaş

Dinle sözlerimi atma yabana
Bizden bir kötülük gelmez insana
Kalleşlik etse de bir dostum bana
Ne dârilir ne de küserim kardaş

Bu bedenim sağlam kaldıkça benim
Kişilerin derdini ben çekerim
Az konuştum çok iş yapmak istedim
Bu beş kıtacık da eserim kardaş

Nihat Yücel

Kendini Kurtaran Şehir

KENDİNİ KURTARAN ŞEHİR

Gökyüzü suratın astığı zaman
Yarının yorganı yastığı zaman
Yağı yurda ayak bastığı zaman
Yeni baştan kurultaylar kurulur
Hesap günü gelir hesap sorulur

Gökyüzüne, yeryüzüne bir tanrıya and olsun ki, yağı geldiğine pişman olacaktır. Bu topraklar bizim elimiz, şu çiçekler bizim gülümüz, şu gömütler bizim ölümümüz şu ağaçlar bizim canımızdır. Bu topraklar yabancıları barındırmaz. Toprak silkelenir atar üstünden, altına alır. Bu topraklarda yabancı görülmedi şimdiye dek. Budan sonra da görmek istemeyiz. Yabancıları, hainleri görmek bizim için ölümden çok daha kötüdür. Bir tek kişi kalsa bile, sonunda ölüm olsa bile asla vazgeçmez bu toprağın insanları.

Koca dağlar üstümüze çökerken
Gelin kızlar gözyaşını dökerken
Yaşlılar sabırla teşbih çekerken
Gök çöker üst üste toprak yarılr
Boz bulanık akan sular durulur

Nereden geldiler, neden geldiler. Bizim topraklarımızda ne işleri var. Nereden geldilerse elbette. Geldikleri yere döneceklerdir. Gidişleri, gelişlerinden daha utanç verici olacaktır. Amaçları bizi bu Topraklardan, Ásya'ya göndermekti. Gerçekleştiremeyecekler amaçlarını. Bu toprakların üstündekilerinden çok toprağın altında yatan şehitlerimiz var bizim. Her ocaktan en az bir şehidimiz var bizim. Şehitler yurdudur bu toprakların adı.

Kendini kurtaran kahraman şehir
Kanımız çağlayıp oldu bir nehir
Galiler değişir değişir devir
Sanma yiğit savaşmaktan yorulur
Yağlı kendir gibi tel tel burulur

Yabancı boyunduruğu altında yaşamaktansa bizim için ölüm daha yeğdir yaşamaktan. Kadın, erkek, çoluk çocuk, yaşlı, genç hep birlikte savaşmalıyız. Elimize ne geçtiyse pusat olarak kullanmalıyız. Anca-kanca birlik olmalıyız. Birlikten dirlik doğar. Kovar yabancıları topraklarımızdan. Bayrağımız dalgalanmalı yurdumuzun her Yerinde. Bayrağımızın dalgalanması bağımsızlığımızdır. Savaştık ağularla, var gücümüzle dalgalansın diye özgürlük içinde al bayrağımız.

Deli poyraz eser dışarıda kar
Vatan bizim için tek sevgili yar

Yağıya dünyayı etmez isek dar
Şu ağaç, gök, toprak bize darılır
Alca kanla yurdum yine karılır

Biz komşu bellemiştik, kardeş bellemiştik yağıyı. Yanılmışız. Yabancıdan kardeş olmazmış. Yılan beslemişiz koynumuzda. Dillerini çıkardı yılanlar. O zehirli dişlerini gösterdi. Dişlerini söktük yılanların. Ezdik kafalarını. Yabancılarla birlik oldular. Yapmayın, etmeyin dedik dinlemediler. Kaçanlar kaçtılar. Çok güvendikleri yabancılar yalnız bıraktılar onları. Kara kış ortasında yollarda öldüler.

Gökyüzünden çakınları tutarak
Yerle göğü birbirine katarak
Yağmaları hallaç gibi atarak
Gök yiğitler gök pusata sarılır
Bir tanrının otağına varılır

Bizim Kut'umuz tanrıdan gelir. O kut ışıktır, o gök ışıktır. Kayın ağacında döllenir. Işıklarla yoğrulur Bedenimiz, tinimiz. O kut giderse devlet gider, ilimiz, dilimiz, töremiz, budunumuz gider. O Kut'a ıssı çıkmalıyız. O kut bizim kut'umuzdur. Pusatımız, pulsar adlı atımızdır

-Maraş destanı çalışmaları

Nihat Yücel

Kıta Çekeriz

Feleğin kahrını bilmem niye bizler çekeriz
Sırma saçlar dökülür gerdana özler çekeriz
Ellerin her gece rüyama girer ince uzun
Leyla'sın aşkı da mecnun gibi gizler çekeriz

Temmuz/06

Nihat Yücel

Kız Gözlerin Dipsiz Kuyu

Bozbulanık akan sular
Birgün olur durulur mu
Beni candan yakan dilber
Ceylan gibi vurulur mu

Sular gelir akar gider
Yar dolanır bakar gider
Ateş gibi yakar gider
Ateşinden varılır mı

Öpeyim bastığı yeri
Giden gelmez artık geri
Kalmışım bir kemik deri
Ölsem yardan sorulur mu

Güzel yüzün bir ay gibi
Gönül evin saray gibi
Kaşın gerilmiş yay gibi
Vurdun daha vurulur mu

Kız gözlerin dipsiz kuyu
Böldün gözümde uykuyu
Dudağında hayat suyu
Varken yarsız durulur mu

Yar olur her yaraya em
Yar aşkıyla esrimişem
Bir kez olsun yar gel desem
Bilmem ki yar darılır mı

Yarsız halim nice olur
Yarsız günüm gece olur
Yar dudakta hece olur
Yarsız burda durulur mu

Günler bir yel gibi geçti
Herkes güzel bir yar seçti
Yaramı yar sözü deşti
Gel dese yar varılır mı

Ocak/71

Nihat Yücel

Kızlar

Bünyan halısında
Afşar kiliminde
Yaşanan zamanın
Her diliminde
Halılara-kilimlere
İşlenir yıldızlar
Halılarda-kilimlerde
İlmek-ilmek düğüm düğüm
Sevgiyi örer kızlar

Her ilmek atışında
Sanki yüreğinden
Bir damar kopar
Bir sevgisi gerçekleşir
Bir sevgisi yarım kalır

Düşlerine girer ilmekler
Belli etmez kıskandığını
Öfkesini ilmeklerden alır
Düşlerinde gün vaktine dek
Gökyüzünü bürür kızlar

Düşlerinde gördüğünü
Sevdiğini-özlediğini
Nakış-nakış desen-desen
Aktarır düğüm-düğüm
Halılara-kilimlere
Kimsenin görmediği
Kimsenin bilmediği
Bütün güzellikleri
Yaşar yaşatır yansıtır
Geleceğini nakışlarda
Görür kızlar

Koç boynuzları - kuşlar
Eli belinde kızlar
Kun gülleri
Ağaç dalları - çiçekler
Bir desen bulmak için
Bir ömür bitirmiş
Ne bulduysa doğada
Üşenmemiş işlemiş
Düşlerinde bile
İlmekleri görür kızlar

Yüz yıllardır durmamış
Bu alın teri bu göz ışığı
İyiye doğruya güzele
Sevgiye bengiye doğru
Gökyüzünde yıldızlar gibi
Akarak yürür kızlar

2002

Nihat Yücel

Kim Bilir

Hayalle yaşarken uyandım birden
Hayal nedir gerçek nedir kimbilir
Yıkandım sevgide arındım kirden
Temiz nedir kirli nedir kim bilir

Hayata başladım ben yeni baştan
Yardım bekler ikin en yakın dosttan
Dostlar ağı sundu bir altın tasta
Ölüm nedir hayat nedir kim bilir

1969

Nihat Yücel

Kişi Seviye Ulaşır

Kişi seviye ulaşır
Yürekte bitmez acısı
Seviden gözler kamaşır
Gönülde aşkın sancısı
Kişi seviye ulaşır

Gönülde aşkın sancısı
Mor salkımlı bir bahçe
Uzak olmak en acısı
Anlatamaz dil-lehçe
Gönülde aşkın sancısı

Anlatamaz dil-lehçe
Aşkın kitabı gönül
Konuşur ağaç-mahlepçe
Kardelen menekşe gül
Anlatamaz dil-lehçe

Kardelen menekşe gül
Hepsinin bir dili vardır
Yardan ayrılmam der sümbül
Son kararım bu karardır
Kardelen menekşe gül

Son kararım bu karardır
Aşkın başı sonu yoktur
Yalnız yaşanan aşk vardır
Aşk gönle saplanan oktur
Ve kararım bu karardır

25/Aralık/05

Nihat Yücel

Kömür Gözlüm

KÖMÜR GÖZLÜM

Kömür gözlüm sen ayrılıp gideli
Lale sümbül mor menevşe açtı gel
Baharda dağlarım yeşil giyindi
Doğaya çiçekler koku saçtı gel

Sevda sensiz söyle nasıl çekilir
Göz yaşları seller olur dökülür
Bu geç yaşta ince beller bükülür
Ak güvercin ellerimden uçtu gel

Sensiz görmez oldum yolda önümü
Nevruz geldi geldi yılın dönümü
Şaştım kaldım bilmez oldum günümü
Bunca beklediğim fırsat kaçtı gel

Duvardadır kalbur ile eleği
Usum gitmiş yitirmişim belleği
Karşıma dikildi ölüm meleği
Tırpan ile ekin gibi biçti gel

Yaradana yalvarırım dururum
Tükendi kalmadı artık gururum
Gelmez isen ben kendimi vururum
Konuşamaz oldum dilim sürçtü gel

Nihat Yücel

Kurtuluş Savaşı Şiirleri I (Türkeli'me şiir)

Türkeli'me Şiir

Artık kara gözlere
Geceler boyunca
Tel tel uzayan
Siyah saçlara

İnci dişlere
Mavi düşlere
Sıcak gülüşlere
Kara kaşlara

Tatlı dillere
İnce bellere
Kalem parmaklara
Güzel ellere
Sedef tırnaklara

Artık şiir yazmak yok
Yok gayri Türkelimden
Özge güzele güzel demek

Bundan sonra yalnız
Türkeli'm için emek
Vereceğim şiire

Nihat Yücel

Kurtuluş Savaşı Şiirleri II (Bir Adım Bağımsızlık-Bir Adım Mustafa Kemal)

Bir Adım Bağımsızlık-Bir Adım Mustafa Kemal

- 'İstiklal-i tam
benim karakterimdir.'
Mustafa Kemal

Güç verdi yeniden
Bitmiş-tükenmiş Türkeli'ne
Umut verdi
Işık verdi
Ses verdi
Sesimize

Bir kez daha seslendi
Amasya'da
Sivas'ta
Erzurum'da
hepimize

Güveniyordu budun'una
Güveniyordu kendisine

Çakınlar çakardı beyninde
Ve en önde o giderdi
Komutan değil
Sanki bir erdi

Gök gözlü kurt bakışlı
Bir subay
Ve bir budun ölüme koştu
Ardında alay alay

'Ya ölüm dedim ya istiklal
Bir adım bağımsızlık
Bir adım Mustafa Kemal.'

İstiklal-i tam
Benim karakterimdir
Kurtuluş benim
düşüncem
göz ışığım
alın terimdir

Bir tek andımız vardı
Dağ-taş-orman-arı-çiçek
Kadın-erkek-geç-yaşlı
Ya ölüm dedik ya istiklal

Bir yiğit dikildi karşımıza
Ben varım dedi

Ardımda bir budun var
Geleceği görüyorum ak
Türkeli'nin geleceği parlak

Bağımsızlık
Bir türkü olur dolanır
Türkün dudaklarında
Ekitler yeşerir yeniden
Türkeli topraklarında

Daha durmaz bu yürüyüş
Devirir gider çağları
Dağlar koynunda saklar
Yıldızlar yolunu çizer
Bir bağımsızlık türküsü
Bir anda Türkeli'ni gezer
Al bayrak dalganır
Bağımsızlık burçlarında

Yarın Türkeli'min her burcunda
Bayrağım dalgalanır al-al
Bir adım bağımsızlık
Bir adım Mustafa Kemal

1998

Nihat Yücel

Kurtuluş Savaşı Şiirleri III (Sordu Nergis Sümbüle Mustafa Kemal'i gördün mü..)

Sordu Nergis Sümbüle Mustafa Kemal'i gördün mü..

Sordu nergis sümbüle
Mustafa Kemal' gördün mü
Gözleri sanki gök
Çakmak-çakmak
Köpüklü ak
Duruşu uçarsular gibi
Ak köpüklü bir ırmak

Toplanmışlar
Hep birlikte yiğitler
Almışlar pusatları ellerine
Belli ki savaşa giderler
Dedi nergis sümbüle
Biz de artık durmasak

Doğa geçit vermeyiz dedi yağya
Koç yiğitlerim endişeniz olmasın
Hele buralara bir gelsin yağ
Çökeriz üstüne-üstüne
Dağ-taş-ağaç-toprak-ırmak

Kuşlar kanatlanıp
Yardıma koştu
Kanatları gök kuşlar
Kanatlarımızda taşırız dediler
Ne yükünüz varsa
Var gücümüzle savaşırız
Yok yorulmak durmak

Sordu nergis sümbüle
Mustafa Kemal' gördün mü

II

Sordu nergis sümbüle
Mustafa Kemal'i duydun mu
Boranlarla geliyor sesi
Çağırıyor budunu
Çağırıyor doğayı
Ya ölmek var ya kalmak

Ölmek daha yeğdir
Tutsak yaşamaktansa
Bütün uğraşımız
Türk budunu olarak
Bağımsız olmak

Sordu nergis sümbüle
Mustafa Kemal'i duydun mu

III

Sordu nergis sümbüle
Mustafa Kemal'i yaşadın mı
Yaşadım dedi gök
Yaşadım dedi yer
Ve hep birlikte dediler
Boşa geçmiştir bil ki ömrün
Yaşadınsa eğer

Neyi var neyi yoksa
Hepsini ortaya dökmüş budun
Sadece yalnız sadece
Bağımsızlığa vermiş değer

Sordu nergis sümbüle
Mustafa Kemal'i yaşadın mı

IV

Sordu nergis sümbüle
Mustafa Kemal' andın mı

Karlı dağ doruklarından ovalara
Irgalanır boy-boy
Güzelce ve esrik
Selce akar sesi
Menekşeler -gelincikler
Biz de bu uğraşta varız diye
Bağırır çıktığı kadar nefesi

Sordu nergis sümbüle
Mustafa Kemal'i andın mı

17.02.98

Nihat Yücel

Kurtuluş Savaşı Şiirleri IV (Çiçek Bile Yok Dallarında)

Çiçek Bile Yok Dallarında

Pusat mı ne
Gül mü ne
Ne güzelde yakışmış
Duruyor ellerinde

Sanki gök yüzüne uçmuş
Anadan-babadan-yardan geçmiş
Gül üstünde gül açmış
Göğsündeki güllerinde

İnce çubuk gibi bir boyu var
Bıyığı bile terlememiş daha
O kadar körpe ki
Daha çiçek bile yok dallarında

Daha o dört on beş yaşında
Tüfek boyundan uzun
Tüfek ağır geliyor
Taşıyamıyor kollarında

Haber yok uzun zaman
Anasının düşü artık
Hayra yorulmaz
Boz bulanık bir sel gördü
Düşünde anası
Boz bulanık bu sel
Gayrı kolay
kolay durulmaz

Tırpan gibi biçer
Biçer yığıdim
Biçer yağıyı
Yığıdimin durulmaz
yollarında

Yavuklusu olmalıydı şimdi
Yığıdimin düşlerinde
Düşlerinde yağı var
O kadar ağır ki bu düş
Düşünü bile taşıyamaz
kollarında

06.98

Nihat Yücel

Kurtuluş Savaşı Şiirleri V (Oğul)

Oğul

- Oğlum Mustafa'ya

Çıplak ağaçlarda
Kuşlar dondular
Islık çalıyor rüzgar
Dışarda tipi kar
Kar... oğul kar

Vurulup ta düşsem toprağa
Beni öldüremezler
Bir canım yok benim
Binlerce canım var
Var... oğul var

Binlerce yıl
Özgür yaşamışım
Sevmişim bu toprakları
Uğruna can vermişim
Kan vermişim
Tutsak yaşamak bana ar
Ar... oğul ar

Beni sürmek isterler
Bu sevdiğim topraklardan
Başka el'de yaşayamam ben
Bu topraklar bana yar
Yar...oğul yar

Öyle sevmişim ki
Bu toprakları
Bir gün ölürsem eğer
Üstüme kefen istemem
Çıplak bedenimle beni
Toprağa öyle sar
Sar... oğul sar

Ekim. 99

Nihat Yücel

Kurtuluş savaşı Şiirleri VI (Onların Yemen'de Ne İşi Vardı)

Onların Yemen'de Ne İşi Vardı

- Servet GÜRCAN'a

Kara çadır ismi tutar
Martin tüfek pas mı tutar
Ağlayanım anam - bacım
El'in kızı yas mı tutar

Tarlalarda biter kamış
Uzar gider vermez yemiş
Şu Yemen'de can verenler
Biri Memmed biri Memiş

Ağıt

Aç - çıplak - sakat - atsız
Yorgun - uykusuz - susuz
Mermisiz - pusatsız ama
Koşmuş cepheye

Bilmez kaç yıldır
Kaç cephede savaşmış
Kaç ateş çemberini
Süngüyle
yarmış - açmış

Yatağı toprak
Yastığı taş olmuş
Bilmez kaç yıldır
Görmemiş yavuklusunu
Anasız - babasız - yarsız
Kalmış bilmez hangi cephede
Kim için
Ne için
Ne kadar
Savaşmış

Soğuk karanlık gecelerde
Üstüne örtecek
Bir kaputu bile yokmuş
Kaç kış geçmiş üstünden
Kaç yaz geçmiş
Kış üşütmüş
yaz yakmış

Yıllar yılları kovalamış
Yıllar bir yıldız gibi akmış

Yıldızlar yoldaşı olmuş
Alkışları eksik etmemiş dudağından
Yıllarca ayrı kalmış
O çorak toprağından

Gökyüzünde yıldızları
Saymış tek - tek
Yıldızları yoldaş tutmuş

Çocukları ne kadar oldu
Belli ki büyümüşlerdir
Belki onun boyunda
olmuşlardır
Kaç yıl oldu görmeyeli
Yüzlerini unutmuş

Şimdi gitse
onu tanırlar mı
Babam gelmiş diye
sarılırlar mı

Gün olmuş
Bir kuru ekmek
Bile bulamamış
Ha doymuş - ha doymamış
Gündüz gece dememiş
Ha uyumuş - ha uyumamış
Bir tek şeyi
Savaşmayı unutmamış

Yemende - Arabistanda
Balkanlarda - Kafkaslarda
Galiçyada
Ne işi varmış
Bitmemiş savaş
Bitmemiş acı
Yüzyıllardan beri
Kırılmış bitmiş
Türkelimin insanları

Acısını bize çektirdiler Türkelinin
Varsılını başkaları paylaştı

Savaş demişler gidilmiş
Barışta- Yurdu besle demişler
yapılmış
En gökçek yiğitlerim

Savaşlarda vurulmuş

Daha körpecikken gençlerim
Daha henüz on dördünde iken
Sevmek neymiş bilmez iken
Yarin saçları yerine
Tüfek tutturulmuş ellerine
Savaşlarda kırılmış

Acısını bize çektirdiler Türkeli'nin
Varsılını başkaları paylaştı

Bize şimdi onlardan
Yalnızca yanık türküler kaldı
Ağıtlar - türküler yakılmış
Savaş üstüne

Çanakkale içinde
Vurdular beni....
Bura Yemendir
Gülü çemendir
Giden gelmiyor
Acep nedendir diye

Nedenini bilmemiş hiç
Sormamışta

Acısını bize çektirdiler Türkeli'nin
Varsılını başkaları paylaştı

Onların Arap çöllerinde
Ne işi vardı
Onlar Yemen'e niçin gittiler
Giderken birer dağ gibiydiler
Pusatları alınmıştı ellerinden
Arap çöllerinden
Dönerken yiğitlerim
Cenbiyelerle biçildiler

Acısını bize çektirdiler Türkelinin
Varsılını başkaları paylaştı

Yiğitlerim Medine'de
Fahrettin Paşa emrinde
Günlerce - haftalarca
Çekirgeyle beslendiler
Vermediler Hz. Peygamberin
Kabri olan o kutlu kenti
Aç kaldılar
susuz kaldılar
uykusuz kaldılar

Başı karlı dağ gibi diler giderken
Çöllerin sıcağından değil
Hainlikler karşısında
Eridiler

Acısını bize çektirdiler Türkelinin
Varsılını azınlıklar paylaştı

2002

Alkış: Dua
Cenbiye: orağa benzeyen bir çeşit Arap bıçağı

.

Nihat Yücel

Kurtuluş Savaşı Şiirleri VII Rubai ATATÜRK

GÖRKEMLİ BÜYÜK KOSKOCA DAĞDIR ATATÜRK
HIÇ GEVŞEMEYEN SİMSİKİ BAĞDIR ATATÜRK
DEVRİMLERİNİN BEKÇİSİDİR TÜRK ULUSU
HALA YAŞIYOR ÖLMEDİ SAGDIR ATATÜRK

Şubat/07

Nihat Yücel

Küçük Kız

Seni bu şekilde mi bulacaklardı? Arayanlar küçük kız.

Anan, baban, kardeşlerin, yakın akrabaların senden umut kesmedikleri bir sırada bulundun. Bulunmam kaybolmandan daha çok üzdü bizi küçük kız. Kaybolsaydın seni bulmak umudu hiç eksilmezdi yüreğimizden. Kapının her çalınışında senin geldiğini sanırdık, koşardık kapıya. Ölümü hiç yakıştıramazdık sana. Çünkü çiçek gibiydin, o kadar güzel, o kadar tatlı ve sevimliydin ki küçük kız. Bizi üzdün fakat, bütün mezarlığı sevindirdin. Oyuncaklarını da, bebeklerini de koymalıydık yanına. Orada yeni arkadaşlarıyla oynardın. Bu dünyada yarım bıraktığın oyunları orada tamamlardın.

Bu soğuk kış gününde üşümedin mi küçük kız? Sana kıyan eller, bir battaniyeye de mi sarmadılar seni?

Gazetelerde resmini gördük. Gelinlik giymiştin. Birazda tedirgin duruyordun nedense? Neden bu kadar acele etmiştin gelinlik giymeye. Büyüseydin, sana gelinlik mi bulunmazdı? Yoksa gelinlik giyecek çağa ulaşamayacağını mı sanmıştın küçük kız. Öyleyse dedin ben gelinliğimi şimdiden giyeyim. Seni gelinliğine toprağa vermeliydik. Mezarlık da elleri kınalı, küçük bir gelin görmeliydi.

Küpelerin kulaklarında, küçücük pembe kulaklarında ne de güzel dururdu. Sana kıyan eller küpelerini de almış. Oysa biz senin; bir sarılmanı, bir gülüşünü, bir kızmanı, bir somurtmanı hazinelere değişmezdik. İsteseydi yüz küpe alacak para verirdik. Belki o zaman dokunmazdı sana küçük kız. Haberimiz olsaydı, saçının bir teline bile dokundurtmazdık küçük kız.

Komşun tecavüz etmek istemiş. Öyle duyduk. İnanamadık. Olmaz böyle şey dedik. Tüylerimiz diken diken oldu. Tecavüz kelimesini bütün sözlüklerden silmek, kazımak istedik.

Komşular böyle mi olmalıydı küçük kız? Biz komşulara her şeyimizi güvenirdik. Bir yere gideceğimiz zaman; evimizi, çocuklarımızı, ailemizi güvenirdik komşulara. Bundan sonra artık komşularımıza da mı güvenmeyelim küçük kız.

Çocuklarımız sokaklarda oynarlardı. Onların oyunlarıyla, neşeleriyle tazelenirdi hayatımız. Üzüntülerimizi, sıkıntılarımızı siler götürürdü küçücük bir gülümsememiz. Artık çocuklarımızı sokağa da mı bırakmayalım oynamaları için. Kapıları üzerinize mi kilitleyelim. Sizin küçük dünyalarınızı da mı karartalım. Bizim dünyalarımızın kararması yetmiyor demek ki küçük kız.

Bilmem bizi affedecek misin küçük kız? Sana komşularından da kötülük gelebileceğini öğretmemiz gerekirdi. Ama sen anlamazdın ki, senin o küçük yüreğinde ancak sevgiye yer vardı. Sana hep iyiliği, güzelliği, sevgiyi öğretmek istedik. Suçumuz büyük küçük kız.

Daha okula gidecektin. Siyah önlük, beyaz yaka takacaktın. Minik minik ellerinle, parmakların kalem tutacaktın., tebeşir tutacaktın. Kara tahtaya yazılar yazacaktın. Kara yürekleri ağarta ağarta öğrenecektin, öğretecektin küçük kız.

Şubat/83

Nihat Yücel

Maşukacık (Masal)

MAŞUKACIK

- 1971 de cici bir kız olan
Maşuka'ya

Maşukaymış adı kızın
Bir eşiymiş o yıldızın
Maviş maviş gözü varmış
Yarım yarım sözü varmış
Varmış ipek gibi saçı
Çiçeklerden de bir tacı
Ö kadar güzelmiş ki
Görenler sanırmış peri
Kendisi çok küçükmüş
Aklı kendinden büyükmüş
Bir çok arkadaşı varmış
Hergün onlarla oynarmış
Oyunları çizgi ipmiş
Birgün evden çıkıp gitmiş
Arkadaşlarını aramış
Hiç kimseye de sormamış
Bulamamış hiç birini
Bulamamış evlerini
Derken akşam gelip çatmış
Maşukada şafak atmış
Bangır bangır bağırmış
Annesini çağırırmiş
Bunu duymuş peri ece
Bakmış çok karanlık gece
Bir köşede boynu bükük
Bir kız ağlıyor küçücük
Derken yüceden seslenmiş
Her taraf ışığa kesmiş

ECE

Maşukacık maşukacık
Buraya baksana azcık
Derdin nedir söyle yavrum
Anneyse arar bulurum
Gel istersen gökyüzüne
Götüreyim seni bize
Ağlama böyle yalınız
İpek saçlı küçücük kız
Gel gir kanadım altına
Götürüp seni tahtıma
Oturtaım periler
Ne güzel kızmış desinler
Hepsi öpsün eteğini
Gökyüzünde her şey iyi
Bir de olurdu kanadın
Perilerden güzel adın

Seni yapardık biz ece
Işık saçardın her gece
Seni kıskanırdı yıldızlar
Ve yerdeki bütün kızlar
Peri olmak isterlerdi
Sana sevgi beslerlerdi
Bu hakkı biz sana verdik
Sana ülkemiz gösterdik

Böyle demiş güzel ece
Almış kızı bir düşünce
Şaşırılmış korkmuş maşuka
Bakakalmış o ışığa
Birde görmüş güzel ece
Sesleniyor kendisine
Anneyi evi unutmuş
Ecenin elinden tutmuş

Kanat açıp yükselmişler
Güzel bir yere gelmişler
Her bir taraf pırıl pırıl
Su akarmış şırıl şırıl
Her taraf ışık içinde
Ne yemende ne de çinde
Bulunmazmış böyle bir yer
Rüya zanneder görenler
Her taraf bir başka türlü
Renk ve ışıkmiş gördüğü
Sarı mavi ve kırmızı
Bir hoş etmişler bu kızı
Unutmuş anneyi evi
Demiş bu ışıklar ne iyi
Işıklı bir ülke imiş
Ece konuşmuş ve demiş

ECE

Bu kız bizim konuğumuz
Bu kızı hoşça tutunuz
Bu böyle söyleyince
Başlamış büyük eğlence
Işıktanmış bu periler
Oynamışlar birer birer
Maşuka şaşırıp kalmış
Onların oynuna dalmış
Oyuna kendiside girmiş
Kendini oyuna vermiş
Varmış güzel bir pınhar
Ve fiskiyelerde sular
Yükselirken yüceliğe
Oradaki güzelliğe
Doyulmazmış ve doymamış

O da iyice oynamış
Şafak vakti yaklaşınca
Annesi gelmiş aklına
Çok yalvarmış o eceye
Onu götürsünler diye
Demiş annemden ayrılmam
Dövse bile ben darılmam
Şimdi korkuyorum ama
Ben çocuğum o bir ana
Canı sıkılmış ecenin
Sonu da gelmiş gecenin

ECE

Maşuka güzel maşuka
Bir kere bak şu ışığa
Şu periler birer birer
Seni bilki çok sevdiler
Gitme kızım ne olursun
Her şeyi burda bulursun
Sana çok iyi bakarız
Elmasta taşlar takarız
Seni bil ki çok sevdik biz
İpek saçlı küçücük kız
Gitme gitme ne olursun
Her şeyi burda bulursun

Maşukacık çok diretince
Ağlayınca ince ince
Ece kanadını açmış
Her tarafa ışık saçmış
Perilerde uğurlamış
Arkasından el sallamış
Ece getirmiş usulca
Maşukayı yatağına
Yatırmış ninni söylemiş
Rahat uyu kızım demiş

Maşukacık uyanınca
Rüyasını anlayınca
Çok ağlamış çok üzölmüş
Maviş gözleri süzölmüş

Bundan sonra her gece
Ece gelirmiş gizlice
Maşukacık uyuyorken
Yavaş yavaş büyüyorken
Seviyormuş ece kızı
Doğmadan çoban yıldızı
Bitmeden karanlık gece
Bekliyormuş ki geceyi

Yine gelmek için geri

Maşuka odanda gece
Işık varsa bil ki ece
Yine gelmiştir yanına
Maşuka ne mutlu sana

Maşukacık maşukacık
Gecen böyle rüya dolsun
Pırıl pırıl ışık ışık
Bütün günler senin olsun

1971

Nihat Yücel

Maşukacık (masal) II

MAŞUKACIK

Maşukacık bir gün yine
Bir akşam üstü gezmeğe
Şöyle bir çıkayım demiş
Maksat eceyi görmekmiş
Dolaşmış bütün her yeri
Dönmek için yine geri
Tam kararı vermiş iken
Umudunu kesmiş iken
Bir bakmış ki peri ece
Dönmüş üzüntü sevince
Ecenin yanına koşmuş
Mutluluktan artık çoşmuş
Öpmüş onu şupur şupur
Mutluluk dediğin budur
Onada sarılmış ece
Çıkışlar yola böylece
Toprağın altına doğru
Tutuvermiş ece yolu
Maşuka yavaşça sormuş
Cevabı bekleyip durmuş
"Peri ece yer altına
Götürürsün hiç bilmeden
Göğün yedinci katına
Gitmiyoruz bilmem neden"
Deyip ağlamaya başlar
Gözlerinden akar yaşlar
Peri ece cevap vermiş
Bakınız o neler dermiş
"Maşukacık gökyüzüne
Gitmiyoruz bilmelisin
Ağlamak yakışmaz sana
Göz yaşını silmelisin
Gülse güzel oluyorsun
Sen her zaman gülmelisin
Maşukacık bir cennete
Gidiyoruz bilmelisin"
Epey yol aldıktan sonra
Gelmişler demir kapıya
Demir kapının önünde
Bekçi varmış iki tane
Bakmış iyice bekçilere
Gördüğüm yanlış mı diye
Birer cadıymış bekçiler
Cadılar ülkesindeler
Maşukacık korkmuş fazla
Sarılmış eceye hızla
Birde ne görsün ece de
Cadılığa değişmede
Meğer ece bir cadıymış
Yüreği de çok katıymış

Kaçırmak için Maşukayı
Peri ece olmuş cadı
Sonra kandırarak kızı
Yer altında almış hızı
Çoktan beri Maşukayı
Her an takip ediyormuş
Yalnızca çıktığı anı
Çoktan beri bekliyormuş
Maşuka kaçmak istemiş
Bir türlü becerememiş
Geçmişler demir kapıdan
Sonra büyük bir avludan
Avluda bir havuz varmış
İçinde sular kaynarmış
Avlu sulu ve çamurmuş
Orda şimşekler yağmurmüş
Büyük bir yapı görmüşler
Gizli bir kapı görmüşler
Hep gizliymiş kapıları
Çok sağlamış yapıları
Kapıdan geçerken cinler
Durmuşlar selam vermişler
İçerde çok çocuk varmış
Birbirleriyle oynarmış
Sonra verilince emir
Getirilmiş zincir demir
Ayırmışlar bir kısmını
Zincirlemişler hepsini
Götürülmüş zincirli
Hapsedilmiş birer birer
Ortada kalanlar ise
Düşmüşler birer yeise
Sonra almışlar onları
Gelmiş beklenen sonları
Maşukaya göstermişler
İşte sonun budur demişler
Cadı ece emredince
Kızı götürün deyince
Maşukayı da tutmuşlar
Hemen zindana atmışlar
Zindan çok fazla karanlık
Bir yerden sızmazmış ışık
Bakmış her yana gizlice
Birde ne görsün ki ece
Maşukanın yanındaymış
Bu acıya dayanmamış
Demiş burda kimseler yok
Maşukacık korkmuşsun çok

Korkma bu korkun niye
Benim aradığın ece
Tutun benim kanadımdan

Çıkalım bu yeraltından
Eve getirip yatırmış
Yanına geçip oturmuş
Maşuka korkuyla uyanmış
Gördüğünü gerçek sanmış

Şimdi beni iyi dinle
Sözlerimi tek tek anla
Çocukluğu değerlendir
Bir daha geçmez eline
Güzel konuş kötü sözler
Çünkü yakışmaz diline
Büyüklerin öğüdünü
Hiç sayma iyi dinle
Bizim gibi kapılırsın
Yoksa hayatın seline
Son pişmanlık fayda vermez
Ata sözüdür biline

Söylediğim bu kadar
Sanma bitti daha var
Söylemekle bitmez sözüm
Çocuklukta kaldım gözüm
Çocukluğu bilmedim ben
Çocukken hiç gülmedim ben
Çocukları bunun için
Çok severim bunu bilin

1971

Nihat Yücel

Mavi Aydınlığa Yürümek

- "Bir defa yükselen bayrak bir daha inmez."
M. Emin RESULZADE

İthaf: Türk birliğinin öncülerinden
Ebulfeyz ELÇİBEY'e

Hilaller yükselir delerek arşı
Özgürlüğe doğru koşar giderler
Hep birden söylenir özgürlük marşı
Bütün engelleri aşar giderler

Yürüdüler arkalarından dağlar yürüdü/ Ölüler yürüdü-sağlar yürüdü/
Çağlar açıldı-çağlar kapandı-çağlar yürüdü/ İşçiler-köylüler-ağalar-
beyler yürüdü/ Tanrı dağlarını dumanlar bürüdü/ Açıldı bağımsızlığın
bayrağı gül-gül/ Bir ordu oldu yiğitler-ölümlere yürüdü/ Sınırlar kalktı
aradan/Dargınlıklar-kırgınlıklar-yağılıklar kalktı/ Kırgız-Kazak-Azeri-
Türkmen yürüdü/ Bağımsızlık için- birlik için/ El ele verdi- kafa kafaya
gönül gönüle verdi/ Hep birlikte yürüdü/ Yağıyla savaşmak için/
Bağımsızlığın engellerini aşmak için/ Akan çağlara ulaşmak için/ Uçmağa
Kavuşmak için/ Yiğitler-kadınlar -çocuklar -yaşlı- genç hep birlikte yürüdüler.

Tek ülkü
Tek gönül
Tek inanç olur
Türkelim-Türk insanım
Yürür aydınlığa

Sinirler gerilir çelik yay gibi
Her bir erim olur bir alay gibi
Yiğitlerim güneş gibi ay gibi
Ak köpüklü selce taşar giderler

Haddehanelerde çekildi-çeliğin en özgesi/ Bilincimiz-aklımız-gücümüz/
Biz de varız dedik artık-çıktık ortaya/ Tarihimizle-kültürümüzle-inancımızla/
Yeniden şekil vermeliyiz acuna/Yeniden şekil vermeliyiz insanımıza/ Kokuşmuş Düzenin
son artıklarını/ Neleri varsa hepsini/ Vermeliyiz kendilerine/ Yeniden yazılmalı tarihimiz/
Yanlış-doğru ne varsa/ Bilmeliyiz-öğrenmeliyiz hepsini/ Yeniden düzenlemeliyiz eskiye
ait ne varsa/ Çeki-düzen vermeliyiz kendimize/ Yeni bir yüzyıla girerken
toparlanmalıyız/ Bizden söz etmeli yarın acun...

Tek bilek
Tek yürek
Tek dilek olur
Türkelim-Türk insanım
Yürür aydınlığa

Öfkeler kabırır öfkeler büyür

Kuruyan dallara bengi su yürür
Özgürlüğü ancak balalar görür
Ölümden sonra da yaşar giderler

Mavi bir ışık salkımı uzar akar şafakla/ Gökyüzünü-yeryüzünü kaplar/
Sorar-kucaklar-ısıtır-aydınlatır Türkelini/ Birer ışık topu olur yiğitlerim/
Toplar gök gürültülerini mavi pusatlar/ Aydınlatır geceleri-gündüzleri/
Aydınlatır beyinleri-gönülleri/ Aydınlatır bütün yürekleri yiğitlerim/
Sonra bir çavlan olur yiğitlerimin kanları/ Gökyüzünden dökülür uçarsu
gibi/ Suya kanamış topraklara/ Çağıl-çağıl/ Toprak hasret giderir/ Ağaç-
yaprak-çiçek hasret giderir/ Dökülür uçarsular bağımsızlık topraklarına

Tek kaygı
Tek tasa
Tek sevinç olur
Türkelim-Türk insanım
Yürür aydınlığa

Bir fırtına kopar elbet Asya'da
Ata toprakları verilmez yad'a
Türk birliği doğar yarın acunda
Ölümden ölüme koşar giderler

Yaklaştı zaman/ Daha durulacak zaman değil/ Çekilmeli çifte su verilmiş/ Gök mavinin
en hası pusatlar/ Hazırlanmalı yiğitlerim kutsal uğraşa/ Namlulara sürülmeli mermiler/
Namluda mermi-ana karnında çocuktur/ Doğum sancıları başladı artık/ Vakit-saat
tamam/ O zaman hazır olmalı her şey/ Kafa-gönül-bilek-yürek-düşünce hazır olmalı/
Hazır olmalı pusatların en hası/ Temizlenmeli yağlanmalı/ Hazır olmalı mermiler/
Yağlıları birer birer vurmak için/ Türkelini yağılardan kurtarmak için/ Yeniden Türk
birliğini kurmak için...

Tek abece
Tek dil
Tek düşünce olur
Türkelim-Türk insanım
Yürür aydınlığa

Kırgız-kazak mısın sorsam adını
Uçmağ listesinde görsem adını
Sana uçmağ diye versem adını
Mavi ufuklarca coşar giderler

Yağılar böldüler bizi/ Böldüler-parçaladılar/ Kazak dediler- Kırgız dediler-Tatar
dediler.../ Oysa hepimiz aynı soyun-aynı toprağın insanıyız/Daha gelmedi usumuz
başımıza/ Türkülerimiz birdi/ Sevincimiz-tasamız-düşüncemiz birdi/
Bayrağımız-toprağımız birdi/ Dilimiz-destanımız-ülkümüz birdi/ Parça parça ettiler
böldüler bizi/ Yeniden kalkmalıyız ayağa/ Hiçbir şey olmamış gibi/ Var olmak-bir olmak
kavgası başlamalı artık/ Bu topraklara-bu insanlara ıssı çıkmalıyız/ Yıkmalıyız karanlığın
kalın duvarlarını/ Kırmalıyız çelik kapılarını/ Kırmalıyız bileklerimize-düşüncelerimize
vurulan çelik kelepçeleri...

Tek budun
Tek vatan
Tek Bayrak olur

Yürür aydınlığa

Türkelim - Türk insanım

Aralık/1988

Nihat Yücel

Mavi Bir Türküdür Bağımsızlık

29 Nisan 1951 de URUMÇİ’de Çinliler tarafından asılarak uçağa vardiılan Doğu Türkistan’ın bağımsızlık savaşçısı OSMAN BATUR’un kutlu tinine

O SÖYLEDİ

“Tutsaklık ağır
Tutsaklık ölümden ağır
Tutsaklık yüreklerde
Kara türkülerle çoğalır”

Asya bozkırlarında
Bir yiğit
Bir umut olur
 bayraklaşır
Tanrıya açılan avuçlarında
Göğün mavisini taşır
Bayrak onunla bayrak olur
Toprak onunla vatanlaşır

Kolları güçlü-kuvvetli
Omuzları dimdik durur
Ve geniş göğsünde
Asya’nın kalbi vurur

Asya nabız-nabız atar
Bir sevgiliyi kavrar gibi
Pusat kavrayan
Tetik çeken
Alev-alev yanan
Parmak uçlarında

Daha balalar
Yürümeğe durmamışken
Konuşmaya durmamışken daha
Işık yüzlü-badem gözlü balalar
Daha “ana-ata” demeden daha
Tutsaklığı öğrendiler
Daha yürümeğe
Daha konuşmaya durmamışken
Çekik gözlü balalar

Bağımsızlık bir tutkuydu
Bütün gönüllerde
Şekillendi kelimeler
Yavaş-yavaş
Balaların-anaların
Ak sakallı dedelerin
Ve kara pürçekli
Gelinlerin-kızların
Sürgülenen ağızlarında

Sararmış-solmuş benizler
Dalga-dalga

Kanlandı

Ve bir umut
Bayrak-bayrak

Yüreklerde
Dalgalandı

Bir telaş başladı
Konar göçer evlerde

Devlerde

Yoktu

Bunca hırs

Bunca güç

Bunca umut

Dediler

"Bir yiğit
Dağ gibi görkemli
Yumrukları
Yalçın kayalarca sert
Ve öfkesi selce..."

Ve güzelce

Ve ince

Ve umut dolu

Bir türkü tutturdular

Asya bozkırlarında

Yankılandı türküleri

Açılmış alkış toplar

Uygur'umun elleri

Bir zamanlar

Çinliye baş eğdiren

Şimdi Çinliye tutsak olmuş

Uygur'umun elleri

Yedi veren bir güldür

Bağımsızlığın gülleri

Her göğüste bir güldür

Kanla sulandıkça

Gümrahlaşır-açar

Tutsaklığın utancı

Çekik gözlü yiğitleri

Kamçılar

Bir mavi türküydü bağımsızlık

Bir anda dolaştı

Baştan başa Asya'yı

Mavi çiçekler açtı

Dudak uçlarında

Ölüme koştu savaşçılar

Pusatları

Yumruklarıydı
Yürekleriydi
Mavi türküleriydi

Gök bayrak dalgalansın diye
Bağımsızlık burçlarında

BİZ SÖYLEDİK

"El eden
Sensin bize el eden
Kahrolsun yavaş-yavaş
Seni bize el eden"

1970

Nihat Yücel

Mavidir Bizim Türkümüz

Bir mavi türküdür
bütün düşlerim
gelişlerim-gidişlerim
Hep o mavi türküye
Mavi aydınlık içindeyim
Mavi aydınlık içinde
TÜRKİYE

Ha başladı-ha başlayacak
Mavi ufuklara yolculuk
Bir gün kadın-erkek
çoluk-çocuk
'Haydaa...' diyerek
Son hızla ilerleyerek
Çağlar üzerinden
Şırayıp atlayacak
Mavi güneşler doğacak
Türkiye'me
Türkiye'm büyüyüp
Türkiye'm aydınlanacak
Türkiye'mde yoksulluk
kalmayacak

Maviye gönül verdik bir kez
dönülmez
Mavi yolculuktan
Şu nasıl akarsa oluktan
Öyle akacağız
Bir mavi türkü yakacağız
Uçmağa varan savaşçılara

Tek ses
tek nefes
tek gönül
olacağız

Biz mavi aydınlık savaşçıları
Mavi aydınlık içinde
kaybolacağız

1975

Nihat Yücel

Mavilikler

Hiç bir renkte bulamadım
Maviliğin tadını
Sevdiğim seninde ben
Mavilik koydum adını

Bundan sonra maviliklerde
Sürüver saltanatını
Bende dizginlesem mi artık
Maviliklere atımı

Küme-küme yıldızlar
Al yanaklı güzel kızlar
Kırdılar kolumu-kanadımı

Bir yerim-yurdum-yuvam yok
Köyüm-obam-ovam yok
Kimse duymaz feryadımı

Bari siz anlayın
Beni kuşlar
Önüme dikildi yokuşlar
Keklik sekişli
Ceylan bakışlar
Siz anın artık adımı

2001

Nihat Yücel

Maviyle Uyandım Bir Sabah

Maviyle uyandım bir sabah
Maviyle kalktım
Kalem elimde silah
Maviyle uyandım bir sabah
Maviyle kalktım

Çifte su verilmiş
Gök çeliğın
En özüyle bilendi
Gücümüz-bilincimiz
Biz de varız dedik artık
Çıktık ortaya

Delikanlım
Kalemimde mürekkep
Yüreğimde bir kıvılcım
Kitabında bir satır
Olsun diye yazdım
bu dizeleri

Delikanlım
Yumruğunda güç
Beyninde bir ışık
Gönlünde öbek-öbek sevgi
Olsun diye yazdım
bu dizeleri

Delikanlım
Önünde sonsuz gelecek
Budunun ve yurdun için
Vereceğın emek
Olsun diye yazdım
bu dizeleri

Maviyle uyandım bir sabah
Maviyle kalktım
Kalem elimde silah
Maviyle uyandım bir sabah
Maviyle kalktım

Şubat.99

Nihat Yücel

Memiş'in Mustafa

MEMİŞ'İN MUSTAFA

Alaca karanlıkta Ok kayası'da vurdular
Ben Zorkun köyünden Memiş'in Mustafa
Bir avrat beş çocuk boynu bükük kaldı
Doya doya sevememiştım karımı çocuklarımı
Yaşamanın tadına doyamamıştım daha

Koca yapraklar delik deşik oldu saçmalardan
Bir tüfek patladı-bildim beni vuran Çolak Ali
Geçen yıl rastlamıştım daracık bir bağ yolunda
O asılmıştı tetiğe ben asılmıştım
Taa o günden beri Ali'nin çolak kalmıştı eli

Her yer alaca karanlıktı bağlar-bahçeler-dağlar
Bir türkü tutturmuştum doğacak güne karşı
Fışıldak kaya'nın uğultusu vardı kulaklarımda
Aılmıştım Koca dere'nin gürültüsüne yıllardır
Erimemişti Berit'in Solak dağ'ının karı

Gece gündüz çalıştım durmadan dinlenmeden
Şimdi içimde var boynu bükük çocukların sızısı
Üzümleri sermemiş-cevizleri çırpamıştım daha
Bu yıl yeni giysi alacaktım karıma çocuklarıma
Ne yapalım böyle imiş alnımızın yazısı

Ne günler geçti aradan-ne kadar yıllar
Ne zaman ve neden başladı düşmanlığımız bilmem
Omzumda tüfek tabanca belimde öyle gezerdim
Akşamları sıkı sıkıya kapatırdım perdeleri
Azıcık geç kalsam eve korkardı Fadime'm

Çocuklarım şimdi kime baba diyecek
Kimin yolunu gözleyecek akşamları karım
Acaba evlenir mi köyden başka biriyle
Bir kaç keçi ardında bir ömür tüketecek
Bir parça ekmeği bulmak için çocuklarım

İyi bakın hayvanlara yokluğumu hissettirmeyin
Fadime'm seni çocukları emanet ettim Allah'a
Argın altındaki tarlayı yarıya verin
Oğlum Memiş'e-Alirza'ya son sözümüdür Fadime'm
Acımı unutsunlar kanımı gütmesinler ha

Alaca karanlıkta Ok kayası'nda vurdular
Ben Zorkun köyünden Memiş'in Mustafa
Bir avrat beş çocuk boynu bükük kaldı
Doya doya sevememiştım karımı çocuklarımı
Yaşamanın tadına doyamamıştım daha

Nihat Yücel

Nihat Yücel

Merhaba

Ay ışığı günün şavkı merhaba
Merhaba hiç haber salmayan güzel
Güneş ile ayın farkı merhaba
Merhaba dört mevsim solmayan güzel

Günler oldu göremedim yüzünü
Çok aradım bulamadım izini
Yeter artık çekemiyom nazını
Ömür boyu mutlu olmayan güzel

Kıymetini bilde küstürme beni
Ne kadar severim bilirsin seni
Aşk uğruna giymişim ak kefeni
Benden başka dostu olmayan güzel

Nihat Yücel

Merhaba Mavilik

Merhaba mavilik
Merhaba dostlar
Her sabah doğan güneş
Merhaba

Bilirim yine
Mavi muştular getirdin bana
Uzak ülkelerden
Maviyle bütün düşüncelerden
Sıyrılır mavi olurum ben

Mavide gök tanrıyı bulurum ben

Pusatlarımız mavi çelikten
Yüreklerimizdeki mavilikten
Namlular boydan boya şavklanır
Özlem dolu bakışlarımız
Dolaşır baştan başa dağları
Dağlar bizi tanır

Bir sarsıntı başlar dağlarda
Bizimle beraber dağlarda
Bir göksel savaşa hazırlanır

Bulutlar sevdalanır bakışlarımızdan
Doruklarda dumanlar dağılır
Bir mavi ışık sağılır

TÜRKİYE'm büyür
TÜRKİYE'm aydınlanır

Merhaba mavilik
Merhaba dostlar
Merhaba maviye
Gönül veren savaşçılar
Merhaba

1975

Nihat Yücel

Nahit Yücel Öykü I Özlem

ÖZLEM

Yatakhane, bir hafta sonu tatilinin durgunluğu içindeydi. Vedat, pencereden yarı beline kadar sarkarak aşağılara baktı. Derin bir boşluk ağır ağır döndü gözlerinde. Yıllardır aynı pencerede, aynı görünümle karşı karşıyaydı sanki. Bıkınlıkla kaldırdı başını. Yaşamaktan bezmiş bir hali vardı. Bakışları durgun, ağır bir sessizliğin arkasında çizgiler bırakarak uzanıyordu. Elleri baktı. Avuçları kan içindeydi. Bir an durakladı. Yaşamayı ölümden ayıran çizgi, kıpkırmızı iki dudak arasındaki boşlukçasına aydınlık ve o denli korkuluydu.

Işıklar güçlerini yitirdiler. Karanlık bir yeşil döküldü ağaçların üzerine. En yakınındaki yaşlı kayın ağacı, iki bükümlüğünde, eskiliğinden uzun süre titretiler. O dallara uzanabilmek, onlara dokunabilmek için büyük özlem duydu içinde.

Çocukluğundan kalma bir tutkuydu bu. Ağaçlara bir türlü tırmanamazdı o zamanlar. Nuri, kemikli, kuru ayaklarıyla en ince dallarda gezerken, o aşağılardan bakabilir, avuçlarında büyük bir şeylerin eksikliğini duyardı. Bir kedi kadar çevikti Nuri. Arıların kovandan kaçtı gün, incir ağacının dibinde sümüğünü çeke çeke ağlarken görmüştü onu. Elleri bir şeyler yapamamış olmanın verdiği titreyişler vardı. Arılar hep birden havalanmışlar, sonra özgürlüğün tadını çıkarırcasına taşıp durmuşlardı gökte. Vedat onlardan biri olabilmeyi ne kadar istemişti o gün.

Akşamın yalnız karanlığı omuzlarına çöktü. Yeşiller gittikçe koyulaştılar bahçede. Kararlıydı. Kayın ağacının üstüne atacaktı kendini. Tepedeki dallarda ölüm korkusu göremedi. Bir başka dünyanın umutları vardı dalların inceliğinde; sevgi, özgürlük vardı. Bütün dilekleri sıcak bir sevgiden yanaydı Vedat'ın. Özlediklerine kavuşacaktı birazdan. Belki ağaçların dibinde kanlar içinde bulunacak ve ölmüş denilecekti sonra. Ölü bir insan görme isteği ve korkuyla dolu bakışları üzerinde hissetti. Gazetelerde çocukluk resimlerine kadar basılacaktı. Yanıp sönen flaşlardan gözünün kamaşacağını düşündü. Bir yaşlı kadının elinde torununa ördüğü örgüsü, burnunun ucuna düşmüş gözlüğüyle gazeteye bakıp, 'daha da gencecikmiş.' diye iç çekişini duyar gibi oluyordu. İçini garip bir sıkıntı bastı. Her taraf kan doluydu.

Pencereden çekildi. Çocukluk resmini çıkardı ceketinin cebinden. Resim, İstanbul'da çekilmişti. Bir elinde dondurma, üzerinde askılı kısa bir pantolon vardı. Çocuğun gözlerine baktı uzun süre. Kocaman gözleri anlayamadı. Sonra kendi gözlerini aldı pencerenin kenarına koydu. Gözler ayınydı. Yalnızlığın doruğunda iri iri bakıyordu. Sonra başka çocukluk anısına döndü. Üç dört yaşlarındaydı. Çocuk, ev sahibinin bahçesinden gizlice aldığı bir salkım üzümü bacaklarının arasında saklamıştı.

Yatakhane'nin kapısı açıldı birdenbire. Resmi saklarcasına cebine koydu. Emin'di gelen. Gömleğinde kuru ot, çöp parçacıkları asılıydı. Yine otlara uzanıp şiir yazmıştı anlaşılan. Ayak sesleri tahta merdiveni çıktı, yukarılarda açılan bir dolap kapağının gıcırtılı sesinde durdu. Arkadan terlikli bir ayak sesi tırmandı aynı merdiveni. 'Şampuan var mı?' diye sordu kalın, boğuk bir ses. Sesin gözlüğünü çıkarmış, bornuzunu giymiş, banyoya girmeye hazır bir hali vardı. Gürültüler birlikte terkettiler yatakhaneyi. Vedat yine kendisiyle kalmıştı pencere kenarında. Üç yaşındaki resmi tekrar çıkardı. Pencere demirinin kalın, yuvarlak soğukluğuna dayandı. Çocuk çaldığı üzüm salkımının öyküsünü anlatıyordu.

'Sıcak bir gündü.' diyordu. 'Yeni serilmiş üzümler kahverengiyle yeşil arası bir

renkteydiler. Onlara bakarken yarı tatlı, yarı çürük bir şeyler oynayıyordu dilimde. Babamın sert sözleri kulağımda, bir salkım alıverdim. Tam o sırada ev sahibi adam girdi bahçeye. Hemen saklayıverdim salkımı.' diyerek ellerini arkasına götürdü. Üzüm salkımı bacalarının arasından görünüyordu. Bakışları öylesine korkuluydu ki. Vedat suçlayamadı onu. 'Boş ver.' dedi. 'İnsan bir salkım üzüm için bunca üzülmez.'

Resmi dudaklarına götürdü. Doyumsuzca öptü çocuğu gözlerinden. Çocuk kollarını resimden çıkararak yanaklarını okşadı Vedat'ın. Ufacık iki el sakalı çıkmış sert bir kayaya benzeyen yanaklara sıcacık çocuksu sevgiler sunuyordu.

Nesrin'i düşündü sonra. Nesrin 'Sen beni saçlarım için seviyorsun.' demişti. Vedat, saçlardaki sarı, beyaz karışımı renkleri avuçlarına almak dilerdi hep. O renkler, içinde birşeyler kımıldatır, uzak bambaşka yerlere sürüklerdi benliğini. Nesrin yağmurda saçlarının ıslanmamasından korkardı. Kırmızı bir bere geçirirdi başına. Vedat hiç sevmezdi bu beriyi. Çıkarıp atmak isteyince, Nesrin'in bakışları değişir, iri bir kayanın donuk acımasızlığını takınırdı. Yağmur yağıyordu. Saçları ıslanacaktı. Resimdeki çocuğun ellerindeki sıcaklığı hiç bir zaman bulamadı Nesrin'de.

Çocuğun ellerini koparırcasına uzaklaştırdı kendinden. Sonra ince, taze dalları gösterdi ona. Dallar rüzgarlı sallanışlarında bir şeyler bekliyormuşçasına kollarını açtılar. Bir kez daha öptü çocuğun gözlerinden. Çocuğun gözleri ağlamaklı, bir elinde dondurma, uçtu, gitti dallara doğru

Nihat Yücel

Nahit Yücel Öykü II Sarı Giysili Adam

SARI GİYSİLİ ADAM

Güneş boz bir günün arkasından denize devrildi. İri çınar ağaçları ellerini gökyüzüne uzattılar. Gökyüzü ağlar gibiydi. Bulutların katı yüzlerinde anlamsızlık, sıkıntılar. Kuşlar korkuyla titrediler dallarda. Kanatlarının altına sakladılar kafalarını, sustular. Rüzgar gittikçe buza kesiyordu. Üşüyen yapraklar sarı çirpinişlerle döküldüler. Araba lastiklerinin kaygan gıcirtıları yapıştı duvarlara. Asfalt kara bir çamur gibi ıslaktı.

Çengelköy sokakları derin homurtularla uyuyordu. Yalnızlığın verdiği bir mutluluk dalgası uzanda saçlarıma dek. Çocukçasına sevinçliydim. Varlığımı ilk kez farkediyordum. Sanki içim içime sığmıyordu. Parmaklarım nar gibi kızarmıştı soğuktan. Aldırmıyorum soğuk neydi ki? Hiç bir şey yıkamazdı anki mutluluğumu. Yapraklar sarı kelebeklere dönüştüler. Evler saçaklarına dek gülümsedi. Bir başka dünyanın soluklarını duydum içimde. Sonbaharı ellerimde taşıyordum.

Köşedeki kahve geldi aklıma. Yeşil kapısında 'Erzurum Kahvesi' yazılı küçük bir yerdi burası. Buğulu camları görünüyordu uzaktan. Camlar sıkıntılıydı. Sıcakla soğuk arasında ne edeceklerini bilemez bir haldeydiler. Çaydınlıktan yükselen buharın tatlı sıcaklığını özlüyordum. Anamın odanın bir başından öbür başına değin astığı çamaşırlar geldi gözlerimin önüne. Oda buharlarla kaplıydı. Anamı yanımda hissettim bir an. Kahvenin kapısını kalın gıcirtılarla açtım. Havada sigara dumanları asılıydı. Kağıt, tavla sesleri doldurdu kulağımı. Boğulur gibiydim. Ufak bir masaya oturdum köşede. Garsona bir çay getirmesini söyledim. Yan masadakilerin tartışmaları pahalılık üstüne. Yaşlı adamın dudakları titriyordu konuşurken. Kısılmış gözleri heyecandan ateş gibiydi. Beyoğlu'daki vitrinler geçmeye başladı önümden. Bakışlarım hep o deniz mavisini gömlekte kalıyordu. Ellerimi ceplerime sokuyordum.

At sidiğine benzer bir çay getirdiler önüme. Tiksindim. Masanın ıslak yapışkanlığında bir sinek. Sineğin çirpinişlerinde, yorulduğumu hissettim. Çay tabağını kapattım üstüne. Tam karşımda sarı giysili bir adam çekti gözlerimi. Burnu çok büyüktü, kocaman. Salt adam ve kocaman burnu vardı kahvede. Bakışları nargilenin fokurdayan suyuna çevriliydi. Bambaşka bir dünyada yaşıyordu sanki. Giysilerinin içinde kuru, ince bir papatyaya benziyordu. Hiç bir şeye aldıracağı yoktu adamın. Tüm kaygılarını marpucunun ucuna boşaltmıştı. Birden gözlerinin ağırlığını duydum omuzlarımda. Var gücümle kaçırmak istedim kendimi. Ayaklarım derin bir boşluğa kayar gibiydi.

Masadaydım. Önümden yarım bardak çayı içemiyordum. Sinek hala çirpiniyordu kapandığı yerde. Sarışın bir çocuk, köz dolu çanağı tel sapından tutarak kaldırdı. Islak saçları arkaya taralıydı. Tam bir serseri havası esiyordu saçlarında. Kızdım. 'Var mı ateş isteyen?' diye bağırdı çocuk, düşüncelerimden koparak. Bana doğru çevirdi bakışlarını. Masanın altına saklanmak istedim. Masanın bir ayağı kırık durmadan sallanıyordu. Adam bir baş işaretleriyle çağırdı onu, gözleriyle nargileyi gösterdi. Sonra ceplerinde bozukluk aradı uzun bir süre. Çocuğun gözleri adamın ellerinde, önlüğündeki haralarla oynuyordu. Adamı söküp atamıyordum düşüncelerimden. Bağdaş kurmuştu kafamın ortasına, saçlarımdan asılıyordu. İnce, uzun ve kemikli görünüşünden adamın yaşantısına yöneldim elimde olmaksızın.

Dar, fakat uzun bir sokakta oturuyor olmalıydı. Kocaman bir kapıdan giriyordu evine. Evin tek odası uzun bir dikdörtgen şeklindeydi. Kırık bir somya vardı köşede vve yerlerde gelişi güzel atılmış bir kaç minder. Oda çıplaklığından utanıyordu. Küçük bir kızından başka kimsesi yoktu adamın.

Bir zamanlar birileri daha vardı galiba. Ama adam hatırlayamıyordu onları. Kimdiler, nereye gitmişlerdi? Şimdi yoktular ya, yalnızca bunu biliyordu. Kimsesizliğinden yakınmazdı, hiç bir zaman, yalnızlığında mutluydu. 'Zühal' diye çağırırdı kızını. Bu adı çok seviyordu nedense. Bütün çocukları aynı adla çağırarak istiyordu. Zühal yerdeki minderlerin birinde yatardı.

Uyurken hafifçe kızarırdı solgun yanakları. Sarı saçları yüzüne dökülürdü. Adam her gece onun üstünü örter, doyumsuzca öperdi saçlarından. Sonra sarı giysilerini çıkarmadan somyaya uzanırdı. Evin küçük penceresinden karşıdaki minare görünürdü yalnızca. Bıkmadan saatlerce seyrederdi bu manzarayı. Denizi görürdü orada. Kuşları, ağaçları, kendini görürdü. Tüm düşlerini kurmuştu orada. Her gelişinde pencereden minareye bakar, onun kaybolmasından büyük bir korku duyardı.

Birden kendime çok yakın buldum adamı. İkimizde orda gülüp ağladığımız apayrı dünyalarımız vardı. Onunla konuşmalıydım. Bana yalnızlığını anlatmasını diliyordum. Bütün bunları düşünürken gözlerimin devamlı onda kaldığını farkettim. Adam kahveciyi çağırırdı yavaş bir sesle. Konuşurken bakışları benden tarafaydı. Gittikçe asıldı yüzü. Kaşları bana doğru uzuyordu. Korkmuştum. Deli miydi bu adam? Ne istiyordu benden. Yalnızlığında yaşayan bir insandım ben. Kalkmam gerektiğini düşündüm. Çay tabağını sineğin üstünden kaldırdım. Şendeleyerek yürüdüm kapıya. Adamın bakışları sırtıma yapışıyordu. Kapıya asıldım. Üstündeki yazı kovar gibi bağıyordu sanki.

Hava buz gibi soğuktu dışarıda. Ağaçların yaprakları sarı kelebeklere benzemiyordu. Gülüşler donup kalmıştı evlerin dudaklarında. Sonbaharı kollarıma almadım. Ellerimi içeride unutmuştum.

Nihat Yücel

Nahit Yücel Öykü III Bekleyişler

BEKLEYİŞLER

' Mutlaka gelecek.' diyordum. Öylesine çırpındım gelmesi için. Yenik düştüm sonunda, gücüm kalmadı. Soğuyan havalarla birlikte düşlerimin buza kestiğini hissediyordum. Tıpkı toprak yolların sığ çukurlarına dolmuş su birikintileri gibi. Gittikçe daralıyor, soluksuz kalıyordum. Bir makaraya dolanmış gibiydim. Oturup çözülmemi beklemekten başka hiç bir çıkar yolum yoktu.

Oysa gelmesi gerekenin ne olduğunu bilmiyordum. Bir önemi yoktu bunun. Mutlaka gelmesi gerektiği konusunda kuşkusuzdum. Her hangi bir şey olabilirdi bu, her gün yaşamaktan bıktığım aynılığa yeni boyutlar verebilecek güçte. Dünyanın dönüşü durabilirdi söz gelişi. Dünyanın hep doğruya doğru dönüşüne karşın boşluktaki yerimi koruyabilmem ya da doğanın kayıtsız şartsız yasalarına biraz olsun karşı koyabilmem için devamlı batıya yürüyüşüm geliyordu. Tüm bunların süregelen boşluğunda ne denli etkili olacağı bilinmezdi. Öylesine olmalıydı ki beklenen; damarlarıma tatlı, ılık kokular yürümeli, Faruk'un camlı kahvesinde geçirdiğim çay bardağı kokulu saatlerim azalmalıydı.

Çocuk Bahçesi'nden aşağı doğru kıvrılan yolda durakladım. Hangi yöne gideceğimi kestiremedim önce. Camlı Kahve'ye gitmek istemedim. Sigara dumanlı ve ağır kokulu soluklarla yüklü havasına dayanabilmek oldukça güçtü.

Cadde boyunca aşağılara yürüdüm. Anlamsız ve boştu adımlarım. Ayaklarım bilinçsizce gidiyorlardı da sanki bu yüzden devamlı tökezliyordum.

Vitrinler çeşitli giysilerin ağırlığında bulunmuşlardı. Dükkanların önünde sıralanan tahta sandıklara portakallar, mandalinalar dolmuştu. Bakkallar önlerindeki seyyar gaz sobalarının üstüne ellerini uzatmışlar kurtulması güç derin bir uyuşukluk içine gömülmüşlerdi. Filtreli sigara soranlara her an 'hayır' cevabını vermeye hazır bir halleri vardı. Çoğunlukla bu tek sözcüğü söylemeye de üşendiklerinden, kaşlarını yukarı kaldırarak dudaklarını umudunu çoktan yitirmiş insanların boş vermişliğiyle büzüp müşteriden bir an önce kurtulma yoluna giderlerdi.

Caddenin orta yerindeki gömlekçi dükkanının önünden geçerken yavaşladım. Davut Usta masanın başında ayakta durmuş parçalara ayırdığı kumaşın son ölçülerini hesaplıyordu. Üçte ikisi camdan yapılmış kapıyı iterek girdim.

- Merhaba usta dedim. Kolay gelsin.

Her geçişimde Davut Usta'nın dükkanına uğramak vazgeçilmez bir alışkanlık olmuştu benim için. Dükkanın her zaman sıcak, içtenlik dolu havası tüm insanları birbirine kaynaştırabilecek güçteydi sanki.

Yolda karşılaşmış kısa 'merhaba'larla geçtiğimiz insanlar burada değişiverirler, hiç tanımadıklarımız bile uzun yıllar dost kalmanın verdiği sevimliliği taşırlardı. BBir karşılıklı sevgi ve insancıl duyguların birleştiği en yüksek nokta gibiydi Davut Usta'nın dükkanı.

Geldiğimi görünce elindeki iri makası masayı boydan boya kaplayan kumaş parçalarının üstüne koyarak gülümsedi.

- Hoş geldin efendi, buyur otur dedi.

Konuşmaları hep bu 'efendi' sözcüğüyle kaynaşırdı. Tanıştığımız ilk sıralarda bu sözcüğü yeni tanışmışlığın duyurduğu saygının bir ürünü olarak düşünüyordum. Sonraları bunu bilinçsizce, çok kullanmış olmanın alışkanlığıyla her sözünün sonuna eklediğini farkettim.

Terziliğe çocukluk yaşlarında çıraklık yaparak başlamıştı. Otuz beş yaşlarında olduğu halde yir beşinde ancak gösteriyordu. Yürürken bir kolunun dirseğini diğer eliyle arkadan tutar, yavaş ve ürkek adımlarla basardı yere. Yıllarca ağır bir yük altında ezilmiş hissini veriyordu ilk bakışta. Evliydi. Çocukları da vardı. Ama hiç bahsetmezdi onlardan. Evden çıkar çıkmaz her şeyiyle yalnız başına kalırdı. Kumaş biçişi, senet ödeyişi, bakışı, eli arkada ağır ağır yürüyüşü hep kendisi için, kendi adınaydı. Namaza gittiği kadar Camlı Kahve'de kumar oynadığını da biliyordum. Davut Usta'nın kişiliğiyle, yaşayışını bağdaştıramadığım tek nokta buydu. İnsanları severdi. Ama bu sevgisini bireylere indirgeyemiyor olsa gerekti. Ona göre insanlar ya toptan sevilir, ya da hiç sevilmezdi. Bunun için de kumar masasında karşısındaki bireylerin parasını almaktan çekinmezdi.

Davut Usta açık mavi bir kumaş biçmeye başlamıştı. Gömleğin yakası, kolları usta ellerinin altında şekilleniverdi. Sonra biçiler kumaş dikiş masasının yanındaki alçak masaya, diğer kumaş parçalarının yanına atıldı. Davut Usta bir işi daha bitirmenin mutluluğuyla gevşedi, gözleri ışıldadı.

Dışarıda insanlar baş döndürücü bir hızla dönen kocaman bir çarkın dişlerine takılmışlardı sanki. Sürekli hareket halindeydiler. Konuşuyor, gülüyor, ellerini sallayarak hızlı, hızlı yürüyorlardı. Canlılık doluydular.

Dükkanın camlı kapısı bu durmaksızın devam eden hareketlerden ayırıyordu beni. Giderek uzaklaşıyor, yabancılaşıyordum. Bu insanların arasında aynı onlar gibi yaşamıyor, gülmüyor, hareket etmiyor gibiydim. Bambaşka bir evrenin dünyaya açılan penceresi önünde duruyor ve yalnızca seyrediyordum. Kaygısızdım, kendimi unutmuştum.

Arka ayaklarından biri sakat, siyah bir köpek kapınan dış tarafında durarak sivri ve seyrek dişlerinin arasından dilini çıkarmış bize bakıyordu. Kuyruğunu arka bacaklarının arasına sıkıştırmış hızlı hızlı soluyordu. Davut Usta kapıyı açarak:

- Hoşt dedi.

Davut Usta gülmeye başladı. Güldükçe yanakları, kulakları kıpkırmızı kesiliyordu.

- Köpek bile gelmiş bizden, fayda umuyor efendi. Şu işe bak.

Sesini alçattı, yumuşattı, çırağına dönerek:

- Şu kebabçıya bir kebab söylede gel dedi fısıldar bir sesle. Parasını sonra vereceğimi söyle.

Kollarını birbirine kenetleyerek dirseklerini masanın üzerine dayadı. Bana doğru bakışından yeni bir söze başlayacağını sezdim. Altımdaki tabureyi kaydırarak daha bir yakınına geldim Davut Usta'nın.

- Bu ay ödenecek bir senedimiz daha var efendi, diye söze başladı. Bizim hayatımız senet zaten. Günü dolmadan para bulmak için çırpın dur. Para tamamlanıncaya kadar sıkıntıdan, heyecandan tir tir titrersin. Onu ödersin arkasından bir başkası daha. Kurtuluş yok...

Sözünün burasında durdu. Sonra birden aklına gelmiş gibi masanın yanındaki raftan matematik kitabını çıkardı. Kendince belli bir sayfayı açarak:

- Şu işleme dün nihayet çözebildim dedi. O kadar da basitmiş.

Dışarıdan verdiği sınavlarla liseyi bitirmiş, üniversiteye giriş için hazırlık çalışmalarına değin gelmişti. Senetlerden ancak bu şekilde kurtulacağını hesaplıyordu. Bütün bunları düşlerken de hep yalnız başınaydı Davut Usta. Bakmakla, karınlarını doyurmakla yükümlü olduğu hiç kimse yokmuş gibi davranıyordu. Devamlı bir noktaya bakıyordu gözleri. Eve gidince bütün bunlar değişiyor, elindeki üç beş kuruşuyla karısını, çocuklarını kıt kanaat geçindirmeye çalışan sıradan bir esnaf oluveriyordu. Kitaplar, işlemler, bir yüksek okula girebilme düşleri unutuluyor, bunların hepsi dükkanında senetlerin arasında tutuklu kalıyordu. Düşlerini büyük oğlu Mustafa'nın gözlerinde yaşıyordu o zaman. Çocuğunun okuması için ne gerekirse yapmaya hazır bir babanın sabırlı, cömert halini takınıyordu.

Dükkandan çıktığımda hava kararmış, kaldırımlar daha bir daralmışlardı. aşağılardan korkunç homurtularla gelen odun yüklü bir kamyonun ve hemen arkasından patırtılı sesleriyle asfalt yolu yırtan yük motorlarının eksoz dumanlarına boğuldum. Düşüncemde bir tek insan vardı. Yalnızlığı ve bunun karşısı kalabalıklığıyla Davut Usta. Onun çelişkileri, umutları ve umutlarının karşısına dağlarca dikilen senetler.

Köşedeki bakkaldan iki ekmek aldım. Eve gidiyordum. Sıcak ve sıcak olduğu kadar yaşamının doğurduğu ağır koşullarla yüklü bir ev havası girdi yüreğime. Davut Usta'nın duyduğu kaygının aynısını yaşıyordum. Bir Davut Usta olup çıkıyordum sonunda. İkimizde bitmek bilmeyen bir bekleyişin tutsağıydık. Yaşamının en güzel, en geniş yerini yakalayabilmek için bir bekleyişti de.

Ekmekleri koltuğumun altına sıkıştırarak adımlarımı sıklaştırdım. Eve kıvrılan dar ve dik yokuşu ayaklarım kayarak, soluk soluğa tırmanmaya başladım.

Nihat Yücel

Nahit Yücel Öykü IV Kamyon

KAMYON

Çocuk güneşle oynuyordu. Elindeki kırmızı kiremit parçasının kenarlarını kırıp düzelterek, kamyon şekline sokmaya çalıştı bir süre. Kiremitin arka kısmını sivri bir taşla döverek çukurlaştırdı. Sonra güneşi yükledi kamyonun arkasına sürmeye koyuldu.

Vakit öğleye yaklaşıyordu. Bahçe kapısına bitişik asmanın koca yaprakları sıcak, kaynayan gölgeler düşürdü çocuğun alınına. Yaprakların arasından tozla kaplı, çürümüş üzüm salkımları sarkıyorlardı.

Bahçe kapısının çalındığında kamyonuyla oynuyordu çocuk. Ayağa kalkarak asmanın direkleri arasından kapıya uzanan ipi çekti. Sarı, kıvrıkcık saçları olan, göbekli bir adam girdi içeri. Çocuk bir koşu gidip adamın ellerine sarıldı.

- Hoşgeldin amca, nasılsın?

Amca iri ve kanlı gözleriyle uzun süre çocuğun saçlarını okşadı. Her zaman sıkıntılı ve durgun bir insandı. Az konuşan, konuşurken de sözcüklerin arasına uzun suskunluklar serpiştiren biri.

- Sen nasılsın bakalım, dedi. Bu sene okula başlıyor musun?

Çocuk tekrar kamyonuna döndü. Köyün taşlı ve her zaman çamurlu yollarını düşündü. Amcanın evine tırmanan yoldaki arı kovanlarından kaçarken düşüp dizini kanatışını, sarı tüyler takınmaya başlayan yetmemiş tüylü ayvaları, kayaların arasında terkedilmiş boz renkli yılan gömleklerini hatırladı. Amcanın beyaz badanalı evi uzaktan, uzun, sivri kavak ağaçları arasından pırıl pırıl bir diş gibi sırtırdı. Evin bir odasında yüklüğün hemen altına yerleştirilmiş kafesteki keklük öter dururdu, dağ boyunca durmak nedir bilmeden büyüyen kayalara doğru. Amca, bazan kafesin karşısına geçip keklük gibi ötmeye başlar, daha bir çoştugu zaman keklüğü yerinden çıkarıp avuçlarının içine alarak kırmızı gagasından dudaklarıyla ısırıcasına öperdi.

- Görmeyeli büyümüşsün dedi, amca ellerini saçlarına götürerek. Saçları toz içindeydi. Ayağında siyah lastik kunduralarla sessiz ve sanki gizlice basıyordu yere.

Çocuk günlerin geçişini anlayamıyordu. Öylesine akıyordu zaman. Büyüdüğünü söyledikleri zaman hep bacaklarına bakardı. Orman işletmesi lojmanlarından birinde otururken müdürün oğlu Hamdi'yi dikenlerin içine ittiği zaman ilk kez bacaklarına bakmıştı. Günler geçiyor, hiç bir değişiklik görmüyordu bacaklarında. O yıl Hamdi'lerin evinin önündeki yenedünya ağacına tırmanamadı korkudan. Ağacın bir dalına ata biner gibi binip: ' Bir mektup yazdım, Urfa'lı kızına, Gavurun kızı bakmaz yüzüme' türküsünü söyleyemedi.

Şimdi de yüzünü avuçlarına almış, bahçe duvarının bitişiğindeki çam ağacına bakıyordu. Doğduğu gün dikildiğini söylemişlerdi bu ağacın. Ama duvarın boyunu geçivermişti işte. Çoğu zaman kendi varlığıyla ağacın varlığı arasında bir benzerlik bulmaya çabalandı. Ağaç gittikçe uzuyor, inceliyordu. Sürekli soluklanan bir canlılığı yansıtıyordu. Hayatın korkularla dolu oluşuna karşın, ağacın tek başına ve sonsuza uzanan güçlülüğünde boğulurdu çocuk.

- Annen ne yapıyor, evde mi?

Amca bunları söylerken bir yandan komşunun bahçesindeki tüm köşeleri inceliyordu, ağaç dalları arasından görebildiğince.

Çocuk kızdı birden. Amcanın komşu kadınla yaptıkları hiç hoşuna gitmiyordu. Kaç kez, ağaç dalları arasına sığınarak öpüşürken görmüştü onları. Utancından ne yapacağını şaşırılmış, kulakları kıpkırmızı kesilmişti. Amca paralar vermişti, kimseye söylemesin diye. 'Seni sinemaya götürürüm' demişti. Çocuk hiç sevmiyordu amcaı. Ayşegül kendisinin Türkan Şoray'a benzediğini söyler dururdu. Kısacık etekler giyer, hiç güneş görmemiş hissini veren bacaklarıyla bahçede dolaşırken oynak şarkılar söylerdi.

Amca sessizce yürüyerek içeri girdi. Oturma odasında kapının yanında asılı büyük boy aynanın karşısına geçerek sarı, kıvrıkcık saçlarını düzeltmeye koyuldu. Odayı mutfaktan ayıran, kapı yerine boydan boya asılmış yeşil, kalın perdenin arkasından soluk ve esmer yüzüyle anne göründü. Bir yandan ellerinde kalan bulaşık ilacı köpüğünü silmeye çalışarak:

- Hoşgeldin Ahmet dedi. Köyde ne var ne yok?

Ahmet sustu önce. Oysa söylenebilecek çok şeyler şekilleniyordu kafasında. O, bunların hiç birisini çekip alamadı düşüncelerinden.

- İyilik dedi yalnızca.

Anne bir şeyler sezinler gibi oldu. Ahmet'in kardeşleri ile olan anlaşmazlığını biliyordu. Değirmeni elinden almak istediklerini, haberler salarak ölümle tehdit ettiklerini her şeyi. Ama en çok da komşu kadına olan sevdasını.

Hiç bitmeyecek gibi görünen bir sessizlik kapladı odayı. Pencere kenarına dizili çiçekler, saksıların içine büzülür gibi oldular. Pencerenin kırık camından bir sokak kedisi süzüldü suskunluğun orta yerine.

- Canın çıksın diye bağırdı anne. Ayağından çıkardığı terliği bir anda kediye fırlatıverdi. Siyah kedi can acısıyla daha bir hızlı kaçarken, amca dışarıya doğru yürüdü. Çocuk, kiremit kamyon ve asmanın koca, yeşil yapraklarını gördü ilkin. Sonra açık bırakıldığı için devamlı çarpan bahçe kapısının gürültüsünü duydu.

- Buraya gel bakalım Faruk, dedi kapıya doğru. Bu sesin kendisinin olduğunu farkedemedi. Çocuk bir koşuda geldi, gözlerini asmanın altında bırakarak. Amca elindeki buruşmuş kağıt parayı düzeltmeye çalışarak uzattı.

- Hadi şurdan bir şarap al bana. Kavaklıdere olsun.

Öğle sıcağı dalgalar şeklinde yayılıyordu sanki. Amca, bahçenin duvarlarına doğru bakaırken Ayşegül'ün bacaklarını düşünüyordu. Oradan saçlarına çıktı, sonra gözlerine. Gözleri güzeldi ama burnu için aynı şey söylenemezdi. 'Artist gibi karı be.' diye geçirdi içinden.

Kümeden gelen kanat çırpınışlarıyla irkildi amca. Bir suş işlemek üzereyken yakalanmış gibi oldu.

- O senin getirdiğin tavuk kendi yumurtasını içiyor dedi anne. Kesmek lazım o

namussuzu.

Amca 'evet' anlamında başını salladı. Ahmet tekrarlamaya çalıştı düşüncelerinde. Gözlerini geriye çevirdiğinde anneyi göremedi. Bulaşığa dönmüş olmalıydı.

Çocuk bir elinde şarap şişesiyle dönerken sıırıslıklam olmuştu. Sürekli bunaltıcı bir hava vuruyordu yüzüne. Sıcaktan kaldırımlar uzuyor, siyah asfalt kabarıp, köpüklenir gibi oluyordu. Arabalar yokuşu çıkarlarken onulmaz bir tükeniş içindeydiler.

Eve geldiğinde amcanın küçük, beyaz bir kağıda bir şeyler yazdığını gördü çocuk. Büyük bir merak ve sevgiyle baktı amcanın kalemine, kalemin bir çırpıda doğurduğu yazılara. Daha şimdiden büyük harflerle adını yazabiliyordu. Anlayamadığı çeşitli şekillerin yanyana geldiklerinde adı olduğunu öğrenmişti. Odanın ortasında yüzüstü uzanır ve sürekli çizdi bu şekilleri.

Çocuk bahçeye çıktığında kamyonunu göremedi. Koca bir asma yaprağının altında buldu onu. Üzeri toprakla dolmuş, özene bezene yaptığı toprak yol bozulmuştu. Bu işi kedilerin yapabileceğini düşündü kızdı. Başka bir kiremit parçası bulmalı, yeniden daha güzel bir yol yapmalıydı. Evin arkadaki bakımsız bahçeden ayıran taş yığınlarını seke seke atladı. Sonra gelişi güzel büyümüş yaşlı incir ağacının altına çökerek kiremit parçalarını incelemeye başladı. Bazan eliyle yokluyor, sonra bir başka taşa vurarak sağlığını hesaplamaya çalışıyordu.

Anne bulaşığı bitirerek ellerini yıkadı. Ahmet'in karısı, çocukları geldi gözlerinin önüne. Çocukların dağdan odun taşıdıklarını düşündü. Ayaklarında yırtık pabuçlar, uzun ve kirli saçlarıyla. Sonra Ahmet'in Ayşegül ile olan ilişkisini hatırladı. Birden şimşek gibi bir düşünce kıvrıldı beyninde. Oturma odasına geçti. Düşündüğü gibiydi. Odada kimseler yoktu. 'İnşallah bir delilik yapıp kadının evine girmemiştir.' diye geçirdi kafasından.

Hızla bahçeye koştu. Ayşegül'ün evine doğru geçerken bodrumun her zaman açık duran kapısının ardında hareketli bir sessizlik çaktı gözlerini.

Bağırarak isteyen, kısık ve tiz bir ses kapladığı ortalığı.

- Bıçağı getir çocuk. Çabuk bıçağı al da gel.

Çocuk yeni kamyonuyla kendi yaptığı küçük, toprak yolda bir tur daha attıktan sonra koşarak içeri girdi. Tavuk en sonunda kesiliyordu galiba. Önce tavuğun boğazından fişkiran kanları, sonra yolunan tüylerini düşündü. Tavuğun kesilmesi sırasında görmekten hiç hoşlanmadığı yanlardı bunlar. Tahta saplı bıçağı bir elinde sallayarak bodruma indi.

Tavanda direklerin arasına bağlanan kısa ve kalın halatta kocaman bir gövde sarkıyor, onun hemen altında onu yukarı kaldırabilmek için gövdenin iri bacaklarına yapışmış annesinin güçsüzlüğü çırpınıyordu.

- Çabuk kes şu ipi, dedi anne

Çocuk önce uzandı.

- Boyum yetmiyor, dedi, titrek ve korkuyla.

- Sandığın üstüne çıksana. Ne duruyorsun?

Çocuk bir sıçrayışta sandığın üstüne çıktı. Bacakları devamlı titriyordu. Bir türlü kesilmiyordu halat. Bıçağı usanmaksızın vuruyordu. Bir anda yılların geçtiğini sandı. Sonra halatın yukarıdaki kısmının gerginliğini birden bitirdiğini yerdeki odun parçalarının üzerine büyük bir ağırlığın düştüğünü hissetti. İri kanlı gözleri olan amca tavanda kesilmiş halata bakıyor, bir yandan da boğazında halatın morarttığı yerleri ovuyordu. Leş gibi şarap kokuyordu üstelik. Şaraplı bir ölüm çirkin geldi çocuğa. Şaraplı, pis kokulu. En kötüsü iri ve kanlı gözlerle...

Nihat Yücel

Nahit Yücel Öykü V Memiş'in Mustafa

MEMİŞ'İN MUSTAFA

Abaz dağının etekleri kapkara kesildi. Ağaçlar daha bir büyüdü yamaçta. Toprak evlerin damlarına katran dökülmüş gibiydi. Arif Kaye kuru bir ağaç dalı gibi sallanarak camiye girdi. Cingöz Hüseyin kordonlu cep saatine baktı uzun bir süre. Birden sığır böğürtüleri doldurdu köy meydanını. Çocuklar ellerinde sopalarla öküzlerin peşine düştüler. Bütün gürültüler Okkayasası'nın sivriliğinde birikti. Sonra Kocadere'nin azgın sularına döküldü, yavaşça. Köyün suskunluğunda Kocadere büyük zaferini kutlarcasına gılgındı. İki engerek yılanı doyumuzca sevişiyordu ekinlerin arasında. Çoşkular ay ışığıyla öpüştüler. Evlerin ürkek uykularında insanlar küçük ve karanlıktı.

Memiş'in Mustafa Abaz dağına uzattı bakışlarını. Bir cigara sardı. Cigara kağıdının beyazlığında umutlar doldu gönlüne. 'Ne olursa olsun, insan mutluluğu kucaklayabilmeli.' diye düşündü. Ne zaman başlamıştı. Çolak Ali'yle düşmanlığı? Bilmiyordu. Perdeleri sımsıkı kapatırdı geceleri. En ufak bir gürültüde tabanca elinde kapıla sıçrırdı. Bir namlu ucundaydı hayatı. Günler karanlık geçirdi.

Mustafa, o gece bunların hiçbirini yapmadı. Armut ağacının dibinde, yalnız başına sigarasını içerken büyük bir rahatlık duyuyordu yüreğinde. Ölümünden korkmuyordu. Bıkmıştı gayrı. Çolak Ali'nin karşısında olmayı diledi. Ya o ölecekti, ya kendisi. Böylesine rahat düşünmemişti hiç. Her iki sonuç da aynı değerde birer kurtuluş yoluuydu.

Kavrulan yağın cızırtıları arasında karısının ölgün sesi geliyordu içerden. Fadime'nin bakışları karanlıktı. Daha otuz beş yaşındaydı oysa. İçeri girerken suçlu bir çocuğa benzetti kendini. Gaz lambasının titrek ışığında çocuklarının soluk yüzleri gölgelerle kaplıydı. Mustafa isteksizce oturdu sofraya. Bir baş soğanı kırarken ellerinin büyüklüğünü yeni fark eder gibiydi. Kendisinin değilmişçesine baktı onlara, büsbütün yabancılaştı. Alirza buz gibi bir suratla:

- Bulgur pilavı ayransız gitmez. diye homurdandı anasına dönerek.

Mustafa bakışlarını ellerinden çekti. Elindeki soğanı Alirza'nın kafasına fırlattı birden. Fadime olanca gücüyle kocasının eline asıldı.

- Bırak be Mustava... dedi. Bütün gün gazel taşıdı çocuk. Bir ayrıncı yapiveririm.

Fadime yekindi. Alirza'nın gözlerinde yarı korku, yarı isyan. Mustafa karısının arkasından bakarken sinirliydi.

- Avrat. diye seslendi. arı vızıltısını andırırcasına. Sabah ezanı hayvanı hazırla Okkayasası'na gidecem.

Kırışıklıklar daha da çoğaldı Fadime'nin yüzünde.

- Gece yarısı yola mı gidilirmiş herif? Düşmanlı adamsın sen.

Biraz önce ölümü umursamayan Mustafa, beyninin kıvrımlarında ağır bir şeylerin kımıldadığını fark etti.

- Boş ver avrat. dedi düşüncelerini saklayarak. Alnımıza yazılan gelir. Korkunun ölüme faydası yok.

Ağır bir sessizlik çöktü odaya. Tavanda mertekler çatladı sıkıntıdan. Umutlar tüm güçlerini yitirdiler. Mustafa, yavaşça yekindi yerinden. Tabancasına yastığının altına sokarak olduğu gibi döşegın üzerine uzandı. Saatlerce düşündü gözleri kapalı. Dakikalar parmak uçlarında zonkluyordu.

Sabah karanlığında titreyerek uyandı.

- Kalk ulan... diye fısıldadı karısını dürterek.

- Alirza'da seninle gitsin. dedi Fadime.

Sessizce yekindi. Fişekliği kuşanıp, kırmayı omuzuna alarak dışarı çıktı. Fadime ahıra seğirtirken, karanlıkta ürperdiğini hissetti bir an. Çolak Ali geldi usuna. Bir karı sözüyle korkacak adam değilsin dedi kendi kendine.

Katıra bindi, kafasında düşünceler omuzunda kırma. Kırmanın varlığı daha bir güçlendiriyordu Mustafa'yı. Katırın üstünde karanlığa hükmedercesine dikildi. Ceviz ağaçlarının koyu gölgesinden geçerken bir türkü ilişti dudaklarına.

- Bre anasını, dedi gülererek. Ulan seneye askere gidecek Alirza be, koskoca adam oldu namussuz.

Akşamki hareketinin yersizliğini düşündü sonra. Çocuğu yüze çıkarmamak gerekti. Alirza'nın yastığının altındaki mektuplar geldi gözlerinin önüne. Bakışları kendi gençliğini uzandı. Fadime'yle ulu çınarın dibinde buluştuğu günlere.

- N e kadar güzeldi Fadime. dedi Nerdeyse topuklarına iniyordu saçları.

Gök mavisi duygular beslerdi karısının saçlarına. Ölünceye dek okşamak isterdi onları. Beraber kaçtıkları gecenin heyecanını tekrar duydu yüreğinde. Topal Osman'ın evinin yamacında saatlerce bekleyişi, Fadime'nin kolunda bohçası sekileri aşarak gelişi. sarılarak uzun uzun koklayışı saçlarından. Sonra onu atının terkisine alarak uçar gibi gidişleri. Bütün bunları tekrar yaşar gibiydi. Pembe gülücükler kondu dudağına, türküsünü daha bir coşkun söyledi.

Birden bir sıkıntı saplandı beyninin ortasına. Tüm düşüncelerinden sıyrıldı. Sabahın soğuk karanlığına bıraktı kendini. Gökyüzüne bomboş gözlerle baktı. Kocadere'nin gürültüsü yavaş yavaş geriye dönüyordu. Katırın yularını bırakarak, kırmanın soğuk demirini yokladı eliyle. Fışıldak kayanın dibinde bir gölge kımıldan gibiydi. Yaprakların hisirtisiyle birkaç kuş olanca güçleriyle kanatlarını çırptılar. Katır durdu. Mustafa kırmayı kucağına alarak öylece bekledi. Bekleyişin ölüm soğukluğunda iliklerine dek donduğunu hissetti ürkerek. Birden ateş rengi kıvılcımlar saçıldı Fışıldak kayadan. Çiftenin kalın gürültüsü karanlığı yırtarak yıldızlara uzandı, yankılandı. Yapraklar titredi odalarında. Mustafa koca bir et topağı gibi düştü. Dayanılmaz bir acı duydu böğründe. Gölgenin yamaca doğru seğirttiğini gördü. Yamaçtan taşlar yuvarlanıyordu.

- Çolak Ali. diye bağırdı arkasından. Ahh ulan ah. dedi inleyerek. Alirza'da yanımda olsaydı ananı bellerdik senin.

Doğanın bütün acıları böğründe toplanıyordu sanki. Saçlarının dibine dek terlediğini hissetti. Yıldızları koparmak istercesine gökyüzünü tırmaladı parmaklarıyla. Kayaları dişleriyle parçalamak istiyordu. Kesilmiş bir davarın çirpinişlarına dönüştü hareketleri.

Düşünceleri karısına, çocuklarına uzadı son bir kez. Memiş hala dönmemişti Kurudağ'dan. Çabucak dönmesini söylemişti oysa. Zeliha, Alirza'ya varır mıydı acaba? Alirza mektuplarına devam edecek miydi?

Büsbütün güçsüz kalmıştı Mustafa. Avuçlarıyla toprağı kavradı. Toprağın yumuşaklığını Fadimenin saçlarına benzetti.İncitmeden, yavaş yavaş okşadı onları. Mustafa'nın elleri Fadime'nin saçlarında kalırken, kuşlar büyük bir gürültüyle karşı yamaca seğirttiler

Nihat Yücel

Nahit Yücel Öykü VI Yansıma

YANSIMA

Şubatın kirli, bulanık rüzgarı toprak yolda kurumaya yüz tutmuş çamurları bir kez daha yaladı. Yol boyunca uzanan çıplak kavak ağaçları birbirlerinin üzerine kapanıyorlardı rüzgar vurdukça. Dallar çocuk ağlayışlarını andıran uğultularla sesleniyorlardı. Uğultular giderek yükseliyor, bilinmeyen bir gücün savaş çılgınlıkları olarak yansıyor insanın gözlerinde. Öylesine bir çılgınlık koşuyordu doğada, kendi dışında kalan herşeyin üzerine yürüyen...

Meryem pencereden çekildiğinde gözleri iyice büyümüştü. Korkuyordu. Yalnızlığıyla korkunun birbirine karıştığı çirkin, karanlık bir çizgide hissetti kendini. Elindeki süpürgeyi bir iki silkeleyip kapının arkasına koydu. Odanın bir köşesinde desenli kalın naylonla örtülü küçük bir masa, onun hemen yanında her an devrilecekmiş gibi duran, Meryem'in ne zamandan beri var olduğunu düşünmediği sallantılı, tahta bir sandalye vardı. Kapının hemen yanında üzeri buruşmuş, yerlere sarkan eski bir çarşafla kaplı yatağın kapı tarafındaki köşesine oturdu. Yatağın bu köşesinin Meryem'i günlük yaşantısından ayırabilen bir etkinliği vardı. Hayallerini burada kurar, saçlarını tararken ya da gizlice gözlerinin güzelliğini seyredirken hep burada otururdu. Kapının arkasındaki süpürgeyi kaparak yatağın altını süpürmesi, masanın tozunu alması her günkü, alışılmış akıntıya dönebilmesi için yeterliydi.

Kodridorun sonundaki helanın çirkin kokusundan uzaklaşabilmek için bir eliyle oda kapısını iterek kapadı. Tırnakları iyice uzamış, aralarına pislik dolmuştu. Elleri gittikçe büyüyor, şekilsizleşiyorlardı. Üzerleri soğuktan yer yer çatlamış, kararmıştı. İlkokulda iken kalem tutamayacak denli tombul parmaklarını düşündü. Her şey öylesine uzaktı şimdiki Meryem'den. Ellerini ceplerine sakladı.

Dört duvarın sürekli beyaza koşan rengini bozan tek şey, karşı duvara asılı, tahta çerçeveli, küçük bir fotoğraftı. Meryem bir süre fotoğrafa dikti gözlerini. Okula yeni gideceği yıl babası ve kardeşleriyle birlikte çekirmişlerdi. Babası ellerini dizlerinin üstünde birleştirmiş, yanlış bir hareket yapmaktan korkarcasına dikkat kesilmişti. Her iki kardeşi de baş parmakları ağızlarında, bir anlık susmak gerektiği inancına vararak sessizce bakıyorlardı. Kendi görüntüsü çocukluğun çok daha ötelindeydi. Bir başka evrere uzanıyordu her şeyiyle.

Bir an odaya, odadaki her şeye tiksinti duydu. Masaya, süpürgeye, fotoğrafa, yerdeki rengi solmuş kilime. Annesi öldüğünde bütün bunlar yerli yerindeydiler. Şimdi de öyleydiler. Hiç bir kıvılcık yoktu yaşamalarında. Hiç bir etkileniş yoktu. Olanlara kayıtsız kalabilmişler, en küçük bir değişikliğe bile gerek görmemişlerdi. Büyümüştü Meryem. Hiç değilse öyle olması gerektiğine inanmıştı. Büyümekle, değişmek aynı şeylerdi Meryem için. İlkokuldan bu yana yeni olan çok şey farketmişti varlığında. Şu an tırnakları uzamış, elleri çatlamıştı. Her gün değişik gözlerle bakıyordu çevresine. Süpürgeyi kavrayışı bile her gün daha bir değişikti.

Hava da öylesine korkulu. Ölüm gibi bir şey geziniyor tavanlarca. Belki daha da kötü. Uzak bir uyku, sessiz bir bekleyiş. Annesinin bekleyişini hatırladı. Salt bakıyordu annesinin gözleri. Bakışlardan daha ötelere uzanıyorlardı. Duvarların sürekli beyazlığında bakışların uzantısını bulamamıştı. Dönüp durmuştu yatağın çevresinde. Gözler soğuktan. Ya her şeye birden bakıyor ya da hiç bir şeye bakmıyorlardı. Kararsızlık içindeydiler. Kararsızlığın verdiği korkunç durgunluğu yaşıyorlardı.

Yatak aynı yerindeydi. odadaki her şey gibi. Üzerindeki çarşaf çok kereler düzeltilmiş, temizlenmişti. Soluk almaksızın yaşıyordu yatak. Ölüm günündeki hissizliğini önceki yıllara, yüzyıllara yansıtıyordu.

Meryem kaçmak istiyordu olanca gücüyle. Evden, doğadan, her şeyden yaşamanın doğurduğu. Soğuk olan, dilsiz olan, ağlamayan...

Bahçe kapısını açtığında rüzgar dağıtıverdi saçlarını. Yol durmadan uzuyor, büyüyor gibiydi. Uğultularla sallanan kavaklardan başka hiç bir şey yoktu görünürlerde. İnsanlar korkaktılar. Odadaki eski kilim gibi, yatak gibiydiler hepside. Değişmiyorlardı bunca zaman. Yaptıkları da, konuştukları da hep aynıydı. Evler gibi. Toprak damları, kerpiç duvarlarıyla her biri tek başına zamana karşı koyan evler gibi.

Hüseyin dayı her gün tarlaya giderdi kağnısıyla. Döne her gün duvarlara tezek yapıştırırdı. Yol kenarındaki küçük çeşme akar dururdu usanmadan. Ve kavaklar sallanırdı rüzgarda. Ne yol değişirdi, ne gökyüzü. Binerdi omuzlara yukarıdan yağmuruyla, karıyla, güneşiyle. Annesi ölürken açtı gökyüzü, masmavi. Gülüyordu, çocuklar gibi aynı. Şimdi de gülüyor. Hem de daha bir coşkuyla.

İlkokuldan bu yana ne çabuk büyümüşü Meryem. Düşündükçe şaşırıp kalıyordu. Saçları uzayıvermiş, gözleri bir güzel süzülüvermişti. Arasına saçlarını belik yapıp, omuzlarından aşağı bırakınca nasıl yakışıyordu. Gözleri siyahtı. Alabildiğine siyah. Tırnakları uzamıştı. Pislik dolmuştu aralarına ve elleri çatlamıştı. Her gün süpürge vardı elinde. Her gün yatağı düzeltiyor, eski kilimi süpürüyordu. Annesi öldüğü gün öylece beklemişti karşısında. Beni arıyor mutlaka demişti. Kendisine bakması için neler vermezdi.

Siyah şalvarına rüzgar vurdukça şişiriyordu. Gözünün üstüne düşen saçlarını arkaya attı. Soğuktan titremeye başlamıştı. Ayak parmakları sızlıyordu. Saçlarına giren rüzgarın soğuk kokusunu duyuyordu. Üzerleri çatlamış, karanlık elleri ağırlar taşıyor gibiydi.

Çeşmenin baş dönderen sürekli akışında daha çok üşüdü Meryem. Üçgenleşen su sesleri beynine batıyor gibiydi.

Hüseyin dayının kağnısı evin önünde duruyordu. Anlaşılan baharı bekliyordu. Bahar bir gelsin Hüseyin dayı kağnısını gıcırdatacağı yol boyunca. Döne yine tezek yapıştıracağı duvarlara.

Görmek istemiyordu odayı. Eski kilimi, yatağı, masayı. Aynı helanın, aynı çirkin kokusunu duymak istemiyordu. Bir özlem filizlendi içinde. Gökyüzü olmayan, kavak ağaçları sallanmayan, Hüseyin dayının kağnı gıcırtiları olmayan bir evren belirledi kendince. Sevinç doldu yanakları, üşümeyi unuttu.

Hava gittikçe korku doluyordu. Rüzgar kavakları birbirlerinin üzerine eğiyordu uğultularla...

Nihat Yücel

Nahit Yücel Öykü VII Mavi Kuş

MAVİ KUŞ

Biraz önce olanca gücüyle yağın yağmur, birder susuverdi. Bulutların karanlığında saklanan bahar, çocuk gözlerinde nisan ayının verdiği sevinci sildi.

Selim durmadan elindeki boş kibrit kutusuyla oynuyordu. Uzun bir zaman karşılıklı oturdular Nilgün'le. Zaman, yanlarından kocaman gürültülerle geçti. Dakikaların en sivri uçlarında sıkıntılar...

Her zamanki gibi Ali'nin kahvesindeydiler. Pencerenin hemen iç tarafında denizi görebilen bir yere oturmuşlardı. Kahveci Ali elindeki boş çay bardaklarıyla dolaşiyor, bir taraftan da karşı masada dört kollu pişti oynayan sakallı gençlere laf yetiştirmeye çalışıyordu.

Nilgün bakışlarını karşı sahildeki ağaçlardan kurtararak eline sigara paketini aldı. 'Kim dikti bu ağaçları, en sıkıntılı yerlerine dağların?' diye yazdı paketin boş bir yerine. Selim okudu, gülümsedi.

- Biz dedi. Sıkıntı ağaçları büyütüyoruz.

Nilgün saatine baktı. Gözleri sabırsızlık içindeydi. Bir an önce kaçmak istiyordu.

- Kalkalım artık. Akşam olmadan eve varmalıyım.

Kalktılar. Selim boş kibrit kutusunu büyük bir özenle cebine yerleştirdi. Anahtarlığını kemerinin altına sıkıştırırken, 'Bir daha filtreli sigara içmemek gerek.' diye düşündü. 'Çok para.'

Selim bir anda ayrılmanın yaratacağı boşluğu duyar gibi oldu.

- Bebek'e kadar yürüyelim istersen. Nasılsa yağmur dindi.

Yürüdüler. Arnavutköy-Bebek arası kilometrelerce uzadı sandılar. Islak bir rüzgar esiyordu, denizi dalgalar yapıp sahile vuran.

Bebek otobüs durağında tüyleri yağmurdan sıırsıklam olmuş köpek yavruları birbirlerine daha çok sokuldular. Burunlarını yukarı kaldırarak karınlarını şişire şişire solumaya başladılar. Parkın alçak duvarında oturan yaşlı balıkçı bir köpeklere baktı, bir gökyüzüne. Dizlerinde siyah saçlı, siyah gözlü bir çocuk oturuyordu. Adamın sigara tutan kalın parmakları güneşe uzanır gibiydi. Güneş önündeki bulutları bir türlü eritemedi. Işıklarını gönderemedi nasırlı, kalın parmaklara. Balıkçı yönünü denize döndü. Kıyıda dalgaların üstünde durmadan çırpınan sandalına baktı. Mavi boyalı sandalın her iki yanında büyük, siyah harflerle 'Mavi Kuş' yazılıydı. Mavi Kuş en güzel sevgilisiydi onun, saçları deniz renginde olan.

Bir sigara daha yaktı. Gökyüzü bir anda dumanların hepsini alıverdi adamın ağzından. Adam koca ellerini çocuğun siyah saçlarına götürdü. Eller, kısacık saçlara öylesine yabancıydı.

Bebek durağından domates kırmızılığında otobüsler geçiyordu. Levhada, 'Boğaz'a giden otobüsler durur.' yazılı. Selim tam sekiz tane otobüs saydı, boğaz'a giden.

Tükenmez bir bekleyiş içindeydiler. Her şey bekliyordu onlarla birlikte: kuşlar, ağaçlar, otobüs durakları. Hiç konuşmuyorlardı. Oysa devirmek istiyorlardı göğüs kafeslerinde büyüyen, büyüdükçe ağırlaşan dağları. Dağlar durmadan uzuyordu.

Durağa bir halk otobüsü yanaştı. Sarışın genç muavin gırtlaklarını yırtarcasına bağıyordu.

- Hisar, Baltalimanı, Emirgan!

Büyük bir eksoz dumanı bıraktı otobüs. Nilgün, kucağındaki küçük kahverengi çantayı daha bir sıkı tuttu. Kısa, tombul parmakları çantaya yapışmış gibiydi.

Bebek parkındaki çiçekler gökyüzünün acımasızlığında bükülüp boz bir renge büründüler. Nilgün bir ara çiçeklere baktı, umursamaz. Sonra yoldan yana devirdi gözlerini. Çiçekleri sevemedi bu kız. Onlarla konuşmayı öğrenemedi. Selim Nilgün'e verdiği çiçeklerin hepsini geri alabilmeyi diledi. Kızdı. Uzaklara baktı. Sahil boyunca gezindi gözleriyle. Deniz çok dalgalıydı. Sandalların kimildanışlarında anlamsız, tatsız bir mutluluk.

- Kopmamız gerek, kendimizi bulmalıyız artık.

Nilgün suskun. 'Evet' ya da 'hayır' der gibi bir hali vardı. Anlayamadı Selim. Durak levhasına baktı. Bir yerlere bakması gerekti. Levhada hala 'Boğaz'a giden otobüsler durur.' yazılıydı.

- Toplumun ezici baskısı bu, dedi Nilgün.

Zorla konuşturuluyor gibiydi. Toplum birden anlamını yitirdi. Selim binlerce kafa düşündü. Kalabalık ve kalabalık boyunca uzanan gürültüler. Üzerine yürüyorlardı Selim'in Herkes bir şeyler söylüyordu. Ellerinde şakır şakır zincir sesleri. Selim'in düşüncelerini bağıyorlardı. Sonra eline bir zincir tutuşturup aralarına alıyorlardı onu. Selim kalabalıkta ellerini yitiriyordu. 'Ellerim!' diyordu. Kocaman bıyıklı bir adam Selim'in elleriyle Nilgün'ün boğazına sarılıyordu. Bir daha 'Ellerim' diye bağıyordu Selim. Sonra susuyordu.

Nilgün daha güçlü görünmeye çırpındı.

- Mandalina elli kızı unutacak mısın?

- İnsan untabildiğince yaşar. Ne etsen saklayamazsın yaşanılanı.

Balıkçı dizlerindeki çocuğu yere bıraktı. Çocuk ağlamaya başladı. Sesi yetimhaneleri andırıyordu. Yamalı, kirli pantolonları, ellerinde kaynamış mısır koçanlarıyla sarışın, esmer, karanlık çocuklardan farkı yoktu. Dört ya da beş yaşlarında olmalıydı. Ağladıkça daha bir yetimleşiyordu gözleri. Küçük kemikli elleriyle tutunacak bir yer aradı. Babasının traşsız yüzüne çevrili gözleri sorularla doluydu.

- Dayım niye götürdü anamı? diye sordu.

Ağlayışlar boğazını tıkiyordu. Dili oynatılamayacak kadar ağırdı.

- İrbaam dayım geri getirecek mi anamı?

Yaşlı adam ne edeceğini bilemedi. Yok yere ellerini saklamak istedi.

- Elbette getirecek.

Aslında hiç bir şey bilmiyordu. Düşünmek bile öylesine yorucuydu. Bir düş gibiydi olanlar.

Adam elleriyle yaşıyordu. Balık tutan, kürek çeken, ağ toplayan elleriyle. Onlar da susuyorlardı şimdi. Ne diyeceğini hepten şaşırıldı. Bir sigara daha yaktı.

Çocuk başını babasının dizlerine dayadı bu kez. İncecik bacakları bir titremedir almıştı. Yaşlı adam doyasıya ağlamak istedi. Başını koyacağı bir diz, saçlarını okşayacak bir el yoktu. Siyah saçlarını okşadı çocuğunun. Kendi saçlarını okşar gibi okşadı. Hiç konuşmadılar uzun süre.

Çocuk ince sesiyle yırttı sessizliği.

- Acıktım be!

Baba cevap vermedi. Ağzında biriken tükürüğün hepsini birden yuttu. Cebindeki boşalmış sigara paketini iri parmakları arasında buruşturarak attı. Paketin düştüğü yerde rahatları bozulan iki kumru ürkerek havalandılar.

Nilgün sevgi üstüne konuşuyordu.

- Karşılıklı olmalı sevgi dediğin. Yaşamalısın tükeninceye dek.

Sevginin en sıcakını, insanı en mutlu kılanını arıyordu. Ekmeğe ya da sevgiye duyulan açlık birbirinden farklı mıydı? Selim düşündükçe daha çok karıştığını hissetti. Bunca zaman doyurmaya çalışmıştı Nilgün'ü. Ona gökyüzünü, ağaçları, çiçekleri anlatmıştı. Nilgün'ün yazdığını daha iyi anlıyordu şimdi. 'Kim dikti bu ağaçları? '

Park duvarından yana çevirdi yüzünü. Çocuğun sümükleri dudaklarına süzülmişti. Kendine büyük bir tiksinti duydu. ' Boğaz'a giden otobüsler durur.' durağını bir otobüs gelip Nilgün'ü almasını beklemeden elini uzattı.

- Hoşçakal, dedi, gözlerini saklayarak.

Nilgün, Selim'in parmaklarını daha bir kuvvetle sıktı.

- Unutamayacağım seni.

Bir kaç kez daha tekrarlardı bunu. Selim anlamıyordu. Bir kaya gibiydi artık.

Yaşlı adam Selim'in yaklaştığını görünce boş ve anlamsız gözlerle baktı ona. Selim duvarın üstünde çocuğun yanında bir yere oturdu.

- Adın ne senin?

Çocuk cevap vermedi. Yalnızca baktı, sessiz, kızgın. Sessiz ağlıyordu.

- Abiye adını söylesene, dedi adam.

Çocuk boğazından zayıf, titrek bir ses çıkardı.

- Süleyman.

Selim çocuğun saçlarını okşadı.

- Ağlama artık.

Çocuklar ağlamamalıydı. İnsanlığın yaratabileceği çiçeklerin en güzelleriydi onlar.

- Anasını götürdüler diye başladı balıkçı. Samsun'dan kardaşları geldiler. Beni de dövdüler namussuz herifler.

- Adam kafasındaki yarayı gösterdi. Selim daha fazla dinlemek istemedi.

Başını bir başka yöne çevirdi. İlerde köpekler dolaşıyordu. Gözleri karardı. Göz kapaklarına kan dolar gibi oldu. Hızla ayağa kalktı. Her şey susmuş, büyük bir korkuyla Selim'in hareketlerini izliyordu. Gökyüzüne baktı. Ellerini uzattı, tutamadı. Tutsa boğacaktı.

Sahile doğru yürüdü. Kendini korkunç bir varlığa benzetiyordu. Deniz kenarında binlerce tavşan görüyordu. Tavşanların hepsi dağılıverdiler birden. O yaklaştıkça kaçıyor, denize atıyorlardı. Korkuyorlardı ondan. Evren korku çığlıklarıyla doluydu.

Özsüt'e gidiyoruz gelir misin?

Belgin'le Asiye kolundan asılmışlar, ona bakıyorlardı. Döndü.

- Asuman'ı tavlada çok acı yendim. dedi Belgin, gülerek.

Gülüşler yüzünde apayrı kımıldanışlar oluşturuyordu. Her şeyiyle gülüyordu Belgin.

Üç tane domates renkli otobüs daha geçti. Selim en arkadaki otobüste mandalina elli kızı görür gibi oldu. Durakladı.

- Bir tavlada benimle oynarsın artık dedi Belgin'e

Nihat Yücel

Nar Çiçeğim

Güzelliğin çirkinliğin
Aynalarda kalsın
Bana sevgi dolu
Sıcak yüreğinle gel
Başka bir yüreğin
Çalmam kapısını
Senden başka bir güzele
Güzelsin demem
Nar çiçeğim
Her şey seninle iyi
Her şey seninle güzel

Sen gördüğüm düş
Dinlediğim masalsın
Bırak ellerin ellerimin
İçinde kalsın

Ben yaptım sevginin
Görkemli yapısını
Eller görsün
Duysun istemem
Sen sarı
Sen mavi
Sen penbe
Sen alsın
Bırak ellerimiz
Sevginin-aydınlığının
İçinde kalsın

1998

Nihat Yücel

Ne Ki Ölüm

- Şehitlerimize

-'VATAN
HA EKMEĞİNİ
AŞINI YEMİŞİM
HA UĞRUNA KURŞUN'

Yiğidim Aslanım
Dalım-çiçeğim-gülüm
Ne ki ölüm

Elim-kolum-dilim
Söyle yiğidim
Ne ki ölüm

Daha fidanken
Daha çiçek açacakken
Meyvaya duracakken daha
Bebeğinin elleri
Kalem tutacakken daha
Sevgiyle yoğrulurken yüreğin
Seni korkak sandılar yiğidim
Seni yağı bellediler
İki elleri kızılca kandaydı

Bir alca kandırş
Sağılır maviden
Uçmağın muştusu taşınır
Gurbet gurbet
Turna kanatlarında

Elim-kolum-dilim
Dalım-çiçeğim-gülüm
Söyle yiğidim
Ne ki ölüm.

Ağustos/06

Uçmağ: cennet
Muştı: müjde,büşra
Yağı: Düşman

Nihat Yücel

Nerdesin

Seni andıkça
Gök çatlıyor
Yer yarıyor
Dağlar üstüme devriliyor
Gök çığırığın tuzakları
Üstüme çevriliyor
Gök kız
Gökçe kız
Gök çiçeğim
Nerdesin

Sesini soyutladım
Yazdım aklımın her yerine
Yüzyıllardır beklediğim
Bir ışık ol bir çakın ol
Kamaşsın gönlümün gözleri
Gel artık
Gök kız
Gökçe kız
Gök çiçeğim
Nerdesin

Nihat Yücel

O Atlar ki

Doyumsuz atlar koşar
Bilinç altımda
Düşler görürüm - her gece
Düşlerimde atlar görürüm
Hazzın en doruğunda
Uyanırım her gece

Her gece düşünürüm atları
Atların boğründe
Yiğitlerimin asılı
Durur pusatları

O atlar ki
Dörtnala koşarlar
Sanki gökyüzüne
Açılmış kanatları

O atlar ki
bizimle birlikte
Geçmişimizi yaşayan atlar
Geçmişimizi geleceğe
Taşıyan atlar

O atlar ki
Kan-ter içinde
Köpük - köpük ağızları
Burun delikleri
Birer kocaman dehliz

Kim demiş
İz bırakmadılar diye
İşte bu yurttur bize
Atların nallarından
Kalan iz

O atlar ki
Dörtnala koşmaktan yorulmamış
Nerde başlamış koşmaya
Nerde bitirmiş koşmayı bellisiz

O atlar ki
Ceylan bakışlı
Kurt yeleli
Çavlan akışlı
Baştığı yeri
Yurt eden atlar

O atlar ki
Üç ayağı şekili atlar
Gözlerine Tanrı'dan
Sürme çekili atlar

O atlar ki
Şaha kalktığıında
Şarsılırdı yer

O atlar ki
Ağızlarında gümüş gem
Sirtlarında gümüş eyer

O atlar ki
Alını akıtmalı atlar
Al-doru-kır
Kaz boyunlu yağız atlar
Atların döşünde gümüş savatlar
Atların böğründe
Asılı durur pusatlar

Mayıs-1999

Nihat Yücel

Oy...

Dağların ardında başlar gece
Yıldızlar dökülür pul pul
Ve güneş gözlerini kapar
kapar oy...

Aydınlık varken ne güzel
Sevgiyle gönenmek varken
Kötülöklere kim sapar
sapar oy

Ve şafaklarda
Birden pusatlar patlar
Bu pusatları kim yapar
Yapar oy...

Şafaklar kan şafağı
Kardeşler kanli-biçakli
Bu pusatları kim satar
Satar oy...

Tam çiçekler açacakken
Kan damlar yapraklara
Karanlığa kim sapar
Sapar oy...

1976

Nihat Yücel

Ozan

Ŗu insan denilen varlık
Kadrini bilmez ozanın
Dargınlıklar dūŖmanlıklar
Aklına gelmez ozanın

Sevgisi gönlünden taşar
Kendi benliğini aşar
Sıkıntı içinde yaşar
Hiç yüzü gülmez ozanın

Zaman ulu bir akıŖtır
AŖk yürekte bir yakıŖtır
Yarası nakıŖ nakıŖtır
Derdi onulmaz ozanın

Ozan olan bunu bilir
Bir gün sıra ona gelir
İnsan doğar yaşar ölür
Eseri ölmez ozanın

1974

Nihat Yücel

Öykü I Zeliha

Zeliha sabaha karşı birden yekindj, kalktı yatağından. Bir ses mi duymuştu ne? Yoksa yanılıyor muydu? Bu kaçınıcı yatağından irkilerek kalkmasıydı, bilmiyordu. Uzaklardan gittikçe çoğalarak, yankılanarak kendisine ulaşan ses yabancı gelmiyordu. Önce pek kestiremedi. İçini kemiren bir duyguyla odadan dışarı çıktı. Çevresini dinledi. Hiçbir ses duyulmuyordu. Endişeliydi. Bir çırpıda damın merdiveninden dama ulaştı. Damın ucuna kadar geldi. İleriye mezarlığın üst tarafından geçen yola baktı. Sabaha karşı her tarafı sis bastırmıştı. Gözlerini kıstı. Bir elini gözlerinin üstünde tutarak, bütün dikkatiyle mezarlığın üstündeki yola bakıyordu. Birisini bekliyor gibiydi. Birden içinde bir ürperti duydu. Mezarlığın üst tarafında bir karaltı vardı. Bunun bir armut ağacı olduğunu anlayıncaya kadar sürdü sevinci. Armut ağacının orda olduğunu biliyordu oysa. Sarsılmıştı. Bir umutsuzluk çöktü içine, gidip loğun üstüne oturdu. Taş buz gibiydi. Sabaha karşı düşen çiğ damı ıslatmıştı. Damın üstünde ve saçaklarında, yeni sararmaya başlayan küçük yeşil otları görüyordu. Bakışlarını armut ağacına dikti.

Kuzeydeki dağın etekleri dar bir boğazdan geçtikten sonra, aşağıya doğru kayardı. Dağdan gelen rüzgar bu yamaçları yalayarak giderdi. Dalları çalıya benzeyen armut ağacı bu rüzgara karşı boynunu bükmüş gibi dururdu. Armut ağacının kaç yaşında olduğunu bilmezdi Zeliha. Kendisi bir çocukken bile bu armut ağacı vardı. Şimdiye dek merakta etmemişti. Armut ağacının kaç yaşında olduğunu. Çok yaşlı olması gerekirdi. Gövdesinin bir kısmı çürümeye yüz tutmuştu. Yine de ayakta kalmak için gösterdiği çabaları görüyordu armut ağacında. Mezarlığın üst kıyısında, ayakta durmaya çalışan armut ağacının yanında iki küçük armut ağacı daha vardı. Ağaclar mezarlığın sessizliğini bozmak istemiyor gibiydiler. Rüzgara karşı suskun ve ürkek duruyorlardı.

Zeliha, bakışlarını sağa güneye, ileriye doğru uzattı. Bağlar deresinin sisi tepelere kadar uzanıyordu. Tepeler sisin içinde belli belirsiz gözüküyordu. Sis yavaş yavaş dağılmaya başladığında, tepeler birbiri ardınca büyüyerek, çıplak dağlara doğru uzanıyordu.

İşte şehir bu çıplak dağların ardındaydı. Zeliha'nın içinde bir sevinç dalgası kabardı. Ne zaman şehir aklına düşse, bir çocuk gibi seviniyordu. Bu hep böyle oluyordu. Sevinçten yerinde duramıyordu.

Şehri birkaç görmüştü Zeliha. İlk Çukurova'ya pamuk toplamaya giderken şehrin içinden geçmişlerdi. O zaman daha çocuk sayılırdı. Birde on beş, on altı yaşlarında gitmişti Çukurova'ya. Bir kamyonun üstünde gidiyorlardı. İlk kez görmüştü o delikanlıyı. Aynı kamyonu da gidiyorlardı. Yüreğinde bir ılıklaşma duydu. Onu daha sonra hiç aklından çıkaramadı. O da Çukurova'ya pamuk toplamaya gidiyordu. Çukurova'da akşamları çadırda kalıyorlardı. Şehri o zamandan beri kafasından silkip atamamıştı. Geniş yolları vardı şehrin. İçinde koca koca veler vardı. Bir kez de düğün hazırlığı için gitmişti şehre. O zaman düğün için gerekli olanları almışlar, bir aşevinde yemek yemişler, akşam şehirde biraz gezmişler, gece de bir yakınlarında kalmışlardı... Aşağıdan kaynanasının " gelin, gelin..." diye bağırın öfkeli sesini duyunca irkildi. " Bu kadın benden ne istiyor, sabahtan akşama dek adımı sesleniyor" dedi kendi kendine. Birden bir tiksinti duydu yaşamaktan.

Yavaşça dağılmaya başlayan sis yerini aydınlığa bırakıyordu. Dağın ufukla birleşen kısmında bir kızartı oluşmaya başlamıştı. Bu kızartı giderek aydınlığa dönüşüyordu. Birkaç kişinin öküzlerle geçtiğini gördü. Öküzlerin nefesleri dumanlanıyordu. Öküzler başlarını sağa, sola çevirerek ağır ağır gidiyorlardı. Birden ahırdaki inek geldi aklına. Nahır köyün meydanında böğüreşerek toplanmaya başlamıştı. Damdan indi. Birden bire kaynanasıyla karşı karşıya geldi. Kaynanası, "Damda ne işin var sabah sabah" dedi. "Hiç" dedi Zeliha. Dik dik "buyur ana" dedi. Zeliha bütün yaşamında kimseye boyun

eğmemiştir. Şimdi kaynanasına mı boyun eğecekti? Kaynanası " yapacak bir sürü işimiz var, bak nahır toplanmaya başladı bile, daha süt sağılacak, hayvanlar yemlenecek, bizim gelin damın başında geziyor." dedi.Kaynanası Zeliha'ya öfkeyle baktı. Sonra elindeki satırı Zeliha'ya uzattı. Zeliha tahta merdivenleri hızla inerek, ahıra doğru yöneldi. Ahırın önü hayvan pisliği ve saman döküntüleriyle doluydu. Ahırın kapısını açınca, burnuna keskin bir gübre kokusu geldi. İnek Zeliha'yı görünce tanıdığı gibi böğürdü. Zeliha elindeki satırı yere bıraktı. İnek yatıyordu. Gitti ineğin yanına çömeldi. Bir eliyle ineğin boynundaki ipi tuttu. Diğer eliyle ineğin başını sıvazlamaya başladı. İnek başını ileriye doğru uzattı. Gözlerini kapadı. Sevildiğini anlıyordu. Zeliha elini ineğin boynundan başlayarak sırtına doğru birkaç kez gezdirdi. Sonra beline hafifçe vurarak ineği kaldırdı. Sütünü sağdı. Buzağıyı çözdü. Buzağı ineğin memesine atıldı, çekiştirmeye başladı. İnek memesini çekiştiren buzağasını uzun ve yassı diliyle yalamaya koyuldu. Zeliha sonra buzağıyı yeniden yerine bağladı. İneğin başından ipini çıkararak dışarıya sürdü. İnek dışarıya çıkmadan, döndü buzağıya baktı. Bir türlü dışarıya çıkmak istemiyordu. Buzağı, ineğe yaklaşmak istiyor, bağına zorluyordu.

Zeliha sütü ocağa koyunca doğru odasına girdi. Kocasını kalkmış giyiniyordu. Birden bir tiksinti duydu kocasından. Daha yeni evli sayılırlardı. Çocukları bile olmamıştı. Bunca zaman nasıl yaşamıştı bu adamla. Bu soru kafasında çalkalandı. Kocasını Zeliha'ya yaklaşmak istedi. Zeliha bir eliyle itti kocasını. Şimdiye dek bu kadar soğukluk hissetmemişti kocasına karşı. Seviyor muydu kocasını? Bunu düşünmemişti şimdiye değin. Kendi kendine seviyorum herhalde dedi. Sevip, sevmediğini kendide bilmiyordu. Sonra gençliğindeki yavuklusu geldi aklına. Yüreği cız etti. Kocasını sevmediğini o zaman anladı. Duvarda asılı duran aynanın karşısına geçti. Yüzünün sarardığını gördü. Bir süre kendini seyretti. Ne kadarda güzeldi eskiden. Şimdi bu güzelliğin hiç birini göremiyordu kendinde. İçinden aynayı kırmak, parçalamak geldi. Ayna şimdi ona çirkinleşen bozulan gençliğini yansıtıyordu. Öfkeyle ayrıldı, aynanın karşısından. Yatağını düzeltti. Odadaki sandalyelerin yerlerini değiştirdi. Odayı süpürdü. Odada yapılacak işi kalmamıştı. Odada şaşkın şaşkın biraz dolaştı. Sonra sandalyeleri yine eski yerine getirdi. Ne yapacağını bilemez olmuştu. İçindeki sıkıntı gittikçe büyüyor, dayanılmaz oluyordu. Koca dağlar üstüne devriliyor gibiydi. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Boğazına bir şeyler düğümleniyordu. Ağlamak istedi ağlayamadı. Ağlasa belki biraz açılırdı. Bir külçe gibi kendini yatağa attı. Sırt üstü uzandı. Odanın tavanında odayı boydan boya geçen merteklere baktı. Bakışları anlamsızlaştı. Düşünmek istiyor, düşünemiyordu. Anlamsızca baktı, merteklerin arasındaki ağaç parçacıklarını gördü. Ağaç parçacıklarının arasından sarkan kuru çam dallarının yapraklarını gördü. Şimdiye dek hiç dikkat etmemişti bunlara. Bakışları, düşüncesi dağılıp gidiyordu. Düşüncesini toparlamaya çalışıyor, bir türlü başaramıyordu. Düşüncesi, kendisinden ötelere, uzaklara bir sel gibi akıp gidiyordu. Bu karışıklık içinde kıvranıyordu. Bazan birdenbire gözlerinin önünden şehrin görüntüsü geçiyordu. O zaman biraz rahatlar gibi oluyordu. Yumuşak, sıcak, bembeyaz ekmekleri özlüyordu. Şehir ona göre uzaklardaki yıldızlar gibi erişilmezdi. Bir ışık seliydi şehir. Kaynanasının "Zeliha, Zeliha" diye bağırarak sesini duyuyordu odadan. Aldırmadı. Yine şehri düşünmeye başladı. Şehri düşündükçe rahatlıyordu.

Nihat Yücel

Öykü II Yüreğini Çiğneyen Adam

Karanlıktı gönlü, bunluydu, geceydi. Tüm yıldızların aktığı, kaybolduğu bir gece. Günün şavkımamasını beklemişti bunca yıl. Bunca yıl beklediği gün şavkımamıştı daha, şavkıyacağa da benzemiyordu. Şimdiye değin ömrü sıkıntılarla geçmişti. Çocukları büyüyordu. Yaşlılığın ve yoksulluğun yükü gittikçe ağırlaşıyordu. Bir ışık uzattılar önüne, ışık yalazlandı, parladı. Ellerini uzatsa yakalayacaktı. Yalazlaşan ışığa ellerini uzatabilmek, yakalayabilmek, ömrünün şu son yıllarında biraz rahat yaşabilmek için evet demesi gerekiyordu. Bir düşünelim dedi. Bu yarı yarıya evet demektir. Fakat evet demek o kadar zordur, o kadar zordur ki!

Gözleri çakmak, çakmaktır. Damdaki yatağında döndü durdu, uyuyamıyordu. Yüreğindeki bun her saniye katlanarak büyüyordu. Kalktı, doğruldu. Karanlıkta ceketini aradı. Ceketinin cebinden bir sigara çıkarttı, yaktı. Oturdu damdaki yatağının üstüne. Kaç gecedir böyleydi. Gözlerine bir yudum uyku girmiyordu. Sabahlara dek uyuyamıyordu. Göğü baktı, Yıldızların bunca çok olduğuna şaşırıyor ilkin. Bu kadar yıldız bir arada hiç görmemiş gibiydi. Gökyüzü karanlığında yıldızlar nakış nakış duruyordu. Elini uzattı gökyüzüne, yıldızlardan birini, en çok parlayanını kopardı gökyüzünden, aldı avucuna. Bir süre dalgın dalgın baktı avucundaki yıldıza. Yıldız parlaklığını giderek yitiriyordu. Sonra olanca gücüyle fırlattı yıldız gökyüzüne. Yıldız gökyüzündeki yerini aldı. Gözlerini gökyüzünden ayıramaz olmuştu. Her yıldızın kayışı sanki yüreğinden bir damarı koparıyordu. Sonra öfkeyle fırlattı, yarım kalmış sigarasını. Sigara küçük kıvılcımlar saçsa saçsa gitti durdu. Giderek sönmeye yüz tuttu, söndü. Doğruldu yatağından şalvarını giydi, ceketini omzuna aldı, ağaç merdivenden hızla indi. Bahçedeki dutun gövdesine sırtını vererek çömeldi. Bir sigara daha yaktı.

Sigaranın birini yakıp, birini söndürüyordu. Her sigara yakışta sıkıntıdan biraz daha kurtulduğunu sanıyordu. Elindeki bir çöple toprağı karıştırmaya başladı. Elindeki çöple durmadan toprağı çiziyor, çiziyordu. Her çizgide biraz daha kaybolduğunu, eridiğini dünyadan uzaklaştığını sanıyordu. Böyle sandıkça toprağı daha da gittikçe artan bir öfkeyle karıştırıyordu. Yanında bir heykel gibi duran karısının karaltısını neden sonra, karısı yanına çömelince fark etti. Karısına baktı isteksizce. Neden gelmişti. Gecenin bir yarısında bile yalnız kalamıyordu. Karısının eli uzandı, usulca tuttu çöp tutan elini. Eli alev alevdi. Yüzüne baktı karısının dut ağacının yapraklarından pul pul elenen ay ışığı dökülüyordu karısının yüzüne. Yıllardır bitmeyen, silinmeyen sevecenliği yakaladı karısında. Gözleri bir yanıp bir sönyordu karısının. Kara Mehmed'in damarlarında bir uyanma başladı. Soluğu sıklaştı. Rahvan bir atın, tırıs çevirmesi, giderek dörtnala geçmesi gibiydi kalbinin atışları. Bir elini saçlarına attı karısının, saçlarını avuçladı, ensesinden kavradı, kendine doğru çekti. Bir ateş yalımı geçti yüzünden. Tek beden olarak yuvarlandılar dutun altına. Karısının iri, nasırlaşmış, çatlamış ellerini bedeninin her yanında birden duydu. Karısının çatlamış elleri çalı gibi talıyordu bütün bedenini. Acısı bile mutluluk veriyordu.

Sabah olmak üzereydi dama çıktıklarında. Kara Mehmed, sıkıntılarını dutun altında bırakmışlığın rahatlığıyla yatağına girdi. Ufukta ilk kızartılar başladığında uykuya vardılar. Uyandığında, kararsızlığın o rahatsız edici, o bitmez tükenmez gidiş gelişleriyle tedirgindi. Artık karar vermesinin zamanı geldiğini düşündü. Bir şeyler uçtu gözlerinden. Ayakta duracak gücünün olmadığını anladı. Yavaşça yatağının içinde doğruldu. Bir sigara yaktı. Ne kadar da çok sigara içmeye başlamıştı şu son günlerde. Aldırmadı.

Boş ver atın ölümü arpadan olsun diyerek kendisini düşünmeden kurtarmaya çalıştı. Bu

dalgınlığının düşünceli duruşunun farkına varırlar diye korktu. Aşağıya indiğinde, kekikli tarhana çorbasını hazır buldu, yer sofrasında. Karısının akşam ki asık yüzünün yerine güleç bir yüz gelmiş oturmuştu. Ekmeği böldü, elini kaşığa attı. Bir kaşık çorbayı ağzına götürürken kaşığı tutan eli dikkatini çekti. Neden titriyordu eli. Bütün bakışlarını iki, dört, bin gözünü birden devirdi eline. Yavaş, yavaş elini indirdi, çorbanın içine bıraktı kaşığı. Sofradan hızla kalktı. Çardağa gitti. Çardakta serili kıl kilimin üstüne oturdu. Biraz sonra kızı koltuğunun altında döşek ve yastıkla göründü. Kızına eliyle istemez işaretini yaptıktan sonra, ilerideki çam ormanına bakmaya başladı. "Avrat" diye seslendi karısına, karısı hemen dikiliverdi karşısında. "Hasanı gönderin..." diye bağırdı bu kez. Sesi hırıltılı ve sinirliydi. Artık tükenmekte, bitmekte olan bir kişinin son gücüyle çıkardığı sese benziyordu sesi. Karısı "Ağam Hasan mallara gitti. " Karısının sesi sanki yüzyıllarca öteden geliyordu. "Tez haber salın gelsin "dedi. Karısı işkillendi. "Ne oluyordu bu adama kaç gündür. akşama kadar ocağın başında, çardakta, bahçeye inmez oldu, kahveye gitmez oldu. Nedir bunun derdi. Ağzını bıçaklar açmaz, söylemez." diye düşündü.

Hasan öğleye doğru geldi. Hasan biraz şaşkın ve korkuluydu. Önemli bir şeyler olmalıydı, babasının çağırması. Yoksa akşamdan haber verirdi, akşam söylerdi söyleyeceğini. Kaç gündür durumu pek iyi değildi babasının. Oğlunu yanına aldı Mehmet. birlikte bahçeye indiler. Karısı ve kızı çardağın kenarındaydılar. Merakla bakıyorlardı. Karısı merakını kızından saklar gibi " dün akşamdan bu yana bahçeye ikinci inişi "dedi yüksek sesle. Kızı " ne dedin ana " dedi. Anası kızını duymadı bile. Kızını çekiştirerek içeriye götürdü Kafası hala dut ağacının altındaydı. Dün geceyi düşündü. Düşüncesi genç kızlığına değin uzadı gitti. Ne kadar çabuk geçiyordu zaman. Boyunca çocukları vardı şimdi. Şimdiye dek yaşadığından bir şey anlamamıştı. Anlamadan da öleceğini biliyordu. Tıpkı ötekiler gibi. Her şey toprağın kucasına girince bitiyordu. Sevinçler, sıkıntılar, bitmeyen işler, hepsi bitiyordu. Birden bire bıçakla keser gibi. dut ağacını uzandı düşünceleri. Dut ağacını kendi elleriyle dikmişti. Gelinliğinin ilk günlerinde Yirmi bir yıl kadar önce. Dün geceyi düşündü. Dut ağacının altında geçirdiği zamanı, utandı. Dut ağacından utandı. Aklını bir türlü dut ağacından alamıyordu.

Gideceği köy, buruşturulmuş bir çarşaf gibiydi. Her tarafı yamaçlarla ve kayalarla doluydu. Kara Mehmed, köyün girişindeki kahveye uğradı. Kahveyi Ramazanın oğlu Mümin işletiyordu. Kahve ocağı bitişikte kahvenin dışında idi. Mümin, Kara Mehmed'i görünce hemen buyur etti kahve ocağına. Mümin "Mehmet dayı nerelerdeydin? " dedi. "Buralara uğramaz oldun hayrola? " Mümin, otuz, otuz beş yaşlarında ancak vardı. Fakat kırkını çoktan aşmış gibiydi. Gençliğinde iyi güreşirdi, yiğit delikanlıydı. Askerden döndükten üç beş yıl sonra, birden bire çökmüş, saçları ağarmış, beli bükülmüştü. Kimseyle senli, benli konuşmaz olmuştu. Eskinin şakacı, yiğit delikanlısı gitmiş, yerine kendi halinde hiç bir şeye karışmayan sorulduğu zaman söyleyen Mümin gelmişti. Hiç kimse anlayamamıştı. Mümin'in niye bu kadar değiştiğini. Kendisine sorsalar, yanıt bile vermez. İki elini boşlukta sallar, başını bir sağa bir sola döndürüp 'bırakın Allah aşkına' der geçerdi. Sevdalanmış mı demediler, cin çarpmış mı demediler. Herkes aklına ne gelirse onu söylüyordu. Her zaman ki düşünceli haline dalan Kara Mehmed "Ne dedin yeğenim, ne dedin, "diyerek toparlanmak istedi. Kahvede kağıt oynayan Mümin Kaye, Kara Mehmed'in sesini duymuştu duymasına fakat bir anlam çıkaramamış, kim olduğunu anlayamamıştı oyunun telaşından. Ama Konuşmasının bazı yerlerini yakalamıştı. Bir anlam çıkaramamıştı. Kahveci Mümin "Hayır-şer-evet-hayır" demişti. Nereden biliyordu hayırlı bir iş olmadığını, kimden duymuştu. İliklerine kadar ürperdi. Kara Mehmed söz geliyordu söyleyişi Müminin. Başka türlü olamazdı. Mümin'in sesi ikinci kez "niye daldın öyle" dedi. Kara Mehmed " Yorgunum biraz yeğenim yorgunum, sen de nasıl yeğensin ki şöyle bir nefes aldırıyorsun dayına. Gelişimiz hayıradır. Bir

uğrayayım dedim. Bizim şerle ilgimiz yok evlat. Bilirsin bunu bilirsin de, bizi yoklamak istersin. Bunu iyi bellemiş ol. Hemi de iyice bellemiş ol ki, kulaklarına küpe olsun, bir daha unutmayasın" "Kızma dayı " dedi Mümin. "Bizimde söyleyişimiz hayıraydı. Bir kahve yapayım, yorulmuşsundur, yorgunluğunu alır." "Sağ ol" dedi Kara Mehmed. "Sağ ol yeğenim sağ ol, ama önce bana soğuk pınarın suyundan getir. Buraya kadar gelip de soğuk pınarın suyundan içmemek olmaz.". Mümin hemen koşturdu çocukları soğuk pınara. Bir solukta gidip geldi çocuklar. Suyu doya doya içti, Kara Mehmed. suyu içtiğinde. "Su gibi aziz ol, yeğenim geçmişine rahmet" dedi. Kahvesi hazırda Kara Mehmed'in, kahvesinden bir iki yudum aldıktan sonra " kim var içerde " diye sordu. Mümin hiç umursamadan "kim olacak dayı bildiğin insanlar." Kara Mehmet kahvenin içerisinde kimlerin olduğunu, ya da olabileceğini biliyordu.Bildiği halde yine de soramadan edemedi. Konuşmak istediği belliydi. Konuşsa, bol bol konuşsa, kendisini günlerdir sıkıntı içinde yaşatan bu bunalımdan kurtulacağına inanıyordu. Kalktı kahvenin yanından ocaktan çıkınca hemen soldaki kapıyı açtı. Büyük odanın sağ tarafında, yol bakan pencerenin yanındaki masada sekiz on kişi kadar bir kalabalık gördü. Diğer masalar boştu. Öbür masaların sandalyeleri de o masaya çekilmiş, masanın çevresinde toplanmışlardı. Merakla oyunu seyrediyorlardı Ara, sıra oyun oynayanları kızdırmak için şaka yollu, bazen küfre kadar gidebilen şekilde sözler söylüyorlardı. Masada Oyun oynayanlardan biri Tatlı Ali idi, adı gibi tatlı bir adamdı, karşı köydendi. Bu köye yalnızca cuma günleri, cuma namazına, cuma namazından sonra Mümin Kaye ile oyun oynamak için gelirdi. Tatlı Ali'nin beyazlanmış saçları dikkatini çekti, uzamış sakalı ve dışa doğru kıvrılmış dudaklarının arasından hiç eksilmeyen sarma sigarası ile Tatlı Ali hoş sohbet bir adamdı. Karşıdaki Mümin Kaye, kara, uzun boylu birazda kamburcaydı. Diğer iki oyuncu ise onlara göre çok gençtiler. Kara Mehmet bir süre masanın başında dineldi. Gençlerden biri kalkarak sandalyesini Kara Mehmed'e verdi. Kara Mehmet sandalyesini çekerek Mümin Kaye'nin yanına oturdu. Oyuncular oyuna öyle dalmışlardı ki, Kara Mehmed'in geldiğinin kimse farkına varmadı. Ayrıca başlarındaki topluluktan çevrelerini değil, masaya atılan kağıtların bile farkına zor varıyorlardı. Yine Mümin Kaye'ye takılıyorlardı. Mümin Kaye takma dişlerini takırdada, takırdada kalabalığa söz yetiştirmeye çalışıyordu. Mümin Kaye kızdıkça, üzerine daha da ağır bir dille gidiyorlardı. Oyun gürültülü bir şekilde devam ediyordu. Kara Mehmed'i gördüğünde, Mümin Kaye'nin neşesi daha da arttı. Neden sonra "Ne Kara Mehmet..dedi. "dayının yanına oturmuşsun ama, sen değil mümin Kaye'yi artık Türkiye bile kurtaramaz. Oğlum kahveci getir bizim karpuzu bu işin bitmesine az kaldı..." Arkasından katıla katıla gülmeler, takılmalar. Mümin Kaye kızdı. "sizinle de oyun oynanmaz ki, "dedi. Mümin Kaye cebinden tabakayı çıkarıp uzattı Kara Mehmed'e "bir tane de bana sar dedi. Tatlı Ali hemen atıldı. " Yetişin hele Mümin Kaye'nin cıgara saracak halı da kalmadı" Gülüşmeler büyüdükçe Mümin Kaye'nin sinirleri geriliyor. Kopacak duruma geliyordu. Karpuz kesildi. Yeniden oyuna davet etmeler şeklinde sürüp gitti.

Arif Kaye'nin oğluyula kahveden çıktıklarında akşam ezanı okunuyordu. Sokakta evlerine giden birkaç kişiden başka kimse yoktu. Arif Kaye ile kapıda karşılaştılar. Kapı kantarma şeklinde yapılmış, enikli kapıydı. Arif Kaye camiye gidiyordu.Arif Kaye yetmiş aşkın beyaz sakalı, iri gövdesi ve elinden hiç bırakmadığı bastonuyla gelirdi aklına. Kara Memed'in. Arif Kaye " Hoş geldin, sefalar getirdin." dedi. Kara Memed " sağ olun " dedi " sağlığınıza duacıyız." deyişinde bir ürperti dolaştı. Kara Memed sağ olun dediğinde Arif Kaye ölümü hatırladı elinde olmadan. Elini çenesine götürdü, sakalını sıvazlayarak biraz düşündü. Ölüm... Ölüm... dönüp, dolaşp geliyor, dikiliyordu karşısına sıkıntılara, çaresizliklere, dertlere, yoksulluklara, acılara karşın yine de yaşamak güzeldi. Ama hastalık bırakmıyordu yakasını. Biraz hızlı yürüse, iki merdiven çıksa, nefes nefese kalıyordu. Göğsü daralıyor, nefes almakta güçlük çekiyordu. Göğsü sanki demir

çemberlerle sıkıştırılıyordu. Doktorlara gitmişti kaç kez.. Bir torba ilaç alınmıştı. Dünya kadar masraf yapılmıştı. Pek bir faydasını görmemişti, biraz iyileşir gibi olmuştu hepsi o kadar. Bu dert beni götürür diyordu. Geçmişe uzattı bakışlarını. Gençliğini gördü. Ta... Rumeli'ye uzandı. bakışları. Derin bir göğüs geçirdi. "Ben bu hallere düşecek adam mıydım?" dedi. Elindeki kızcıktan yapılmış baston yılan gibi gözüktü gözüne. Gençliğinde yiğit delikanlıydı. Yüreği cız etti. Sanki bir mangal köz boşaltmışlardı göğsüne. Ne zaman gençliğini ansa böyle olurdu. Kumraldan sarıya kaçan düz saçları, iri kıyım geniş omuzlarıyla her yerde dikkati çekerdi. Güçlüydü de iyi güreşirdi. Sırtını yere getiren olmamıştı. Ama şimdi; Yaşlılık yavaş, yavaş sezdirmeden sırtını yere getirmeğe başlamıştı. Beli bükülmüştü. Kızcık bastonundan yardım umarak gidiyordu. Yılana benze- yen, boz bir yılan benzeyen bastonu düştü elinden. Tutunacak bir yer aradı. Baş dönüyor- du. Yine kalbi başlamıştı sıkıştırmaya. "soyka " diyebilirdi. "soyka, bırak ki namaza gideyim." Kara Memed hemen atıldı, düşmeden tuttu Arif Kaye'yi. oturtular kapının ağzına. Biraz dinlendikten sonra eve götürdüler. Hemen döşekler atıldı, yastıklar getirildi. Arif Kaye yatağa yatırıldı. Oğlu kızıyordu babasına " sana kaç kez söyleyeceğiz baba, gitme artık camiye, kılacaksan evinde kil namazını, Camiye kadar gidip gelecek gücün yok, ama dinlemezsin bizi. Camideki ihtiyarlarla görüşmek istersin bütün çaban o. " Doğrusunu söylüyordu oğlu., doğru söylüyordu da, onu anlamıyorlardı. Namazını camide kılmalıydı. Namazını evde de kılabilirdi. " Yok yok olmaz. Asla olmaz. Camide kılmalıydı namazını. Camiye gelen yaşlılarla konuşmalıydı. Caminin duvarına sırtlarını verip, geçmişten konuşmalıydılar. Yavaşça Rumeli Türkülerini mırıldanmalıydılar. Serez Ovasından, Vardar Ovasından, Rum kızlarından konuşmalıydılar. Yeniden yaşamalıydılar gençliklerini. Rumeli böyle miydi ya. Gençler bilmez. Rumeli'yi diye düşündü. Bunlar bilmez yaşlıların gençliklerini anmadaki huzuru, yaşlı değiller ki Gitme demek kolay camiye. Arada bir eksilen yaşlıların acısını ben duyarım yüreğimde. Her yaşlının gidişiyile sıranın bana Yaklaştığını bilirim. Siz bilmezsiniz o yaşlıların gençliklerini. Geniş, gözün alabildiğince geniş, at sürebildiğince geniş ovalarda at sürüşlerini, cirit oynayışlarını... Savaş söylentisi vardı ortalıkta. Bütün konuşmalar savaş üstüneydi. Eşkiya ortalığı kasıp kavuruyordu. Bir köyden bir köye gidemez olmuştuk. Geceleri köylere de baskın yapıyorlardı. Akşamdan sabaha dek nöbet bekliyorduk. Sonra bir haber geldi. Bütün köy bir gemiye bindik... İzmir'de indirdiler bizi. Daha sonra buralara ne sıkıntılarla geldik. Her şeyimiz Rumeli'de kaldı. Oradan getirdiğimiz, bir iki yorgan, döşek birkaç parça kapacak hepsi bu. Siz bunları bilmezsiniz. Bilmediğiniz için de benim camiye neden gittiğimi anlamazsınız. O yaşlılarda Rumeli'nin kokusu var oğlum kokusu var..." diyemiyordu.

Kara Memed yatağının dama serilmesini istemişti. Yatmak için dama çıktığında yalnızlığını yeniden yaşamaya başladı. İkirikli geliş gidişlerle, düşüncelerle doluydu. Sıkın- tılarından bunalınca gözlerini gökyüzüne dikiyordu. Ne vardı bu gökyüzünde. Gökyüzüne baktıkça, sıkıntılarından kopuyordu. Bu uzun karanlık boşlukta, sıkıntıları eriyor, yok oluyor- du. Giysisi ile yatağın üstüne uzandı. Yıldızlar göz kırpiyordu kendisine kızdı yıldızlara. Benimle eğleniyorsunuz dedi. Yıldızlar gücendiler bu kez. Işıklarını çektiler Kara Memed'in üzerinden. Başka taraflara saldılar. Kara Mehmed karanlığın ortasında kalıverdi birden bire. yıldızlara yalvardı... Yıldızlar yeniden ışıklarını saldılar Kara Mehmed'in üzerine. Köydeki bütün lambalar sönmüştü. Köpek havlamaları duyuluyordu. Ne kadar uğraşsa içindeki sıkıntıdan kurtulamayacağını biliyordu. Oysa yaşamak ne kadar da güzeldi. Geceyi bıçak gibi ikiye bölen ses, yalnızca Kocadere 'nin gürültüsüydü. Karanlığı dolduran, karanlığı oyarak giden Kocadere'nin gürültüsü her yanını kaplamıştı. Kocadere 'nin bitmeyen, dinlenme nedir bilmeyen çağılısına kaptırdı kendini. Taştan taşa vuran, ak köpükler saçarak akan Kocadere'nin içindeydi artık Birden toparlanıverdi. Ne kadar sürüklenmişti Kocadere'nin köpükler saçarak akan sularında kestiremedi. Uyuyup kalacağından korktu. Yelek cebindeki köstekli saati

çıkardı. Çakmağını yakıp baktı saate. Daha çok vardı. Gecenin yarısına. Uyumamalıydı. Yataktan kalktı. Damın uç tarafına giderek oturdu. Sigarasını yaktı...Böyle beklemek zor oluyordu. Yeniden doldurmaya başladı Kocadere `nin gürültüsü kulaklarını. Artık dayanamıyordu sabrın sınırına gelmişti. Ellerin arasına aldı başını, saçlarını çekti. Ne yapsa kurtulamıyordu. Kocadere `nin gürültüsü daha da fazlalaşıyordu. Bir tek ay ışığı vardı Kara Memede uzanan ay ışığı yüreğindeki sıkıntıları temizlemeye yetmiyordu. Elleri göğe kaldırdı. Tanrıya al bu sıkıntıları yüreğimden diye yakardı. Elleri yukarıda ne kadar kaldı bilmiyordu. Ellerin uyuşmaya başladığını fark edince indirdi ellerini. Yorulmuştu. Başı göğsüne düştü. Birden sağ elini göğüs kafesine soktu. Kısa küt parmakları çelik gibiydi. Söktü aldı, yüreğini göğüs kafesinden, avucunda ki yüreğine baktı bir süre. Hala kıpır kıpırdı kanlı yüreği avuçlarında. Avucuna sığmayan yüreği atmasına devam ediyordu. Yürek kan, ölüm, kan, yürek. Midesi bulandı kandan. Bütün gördükleri kan rengine büründü. Karanlık kan renginde idi. Kanlar içinde boğuluyordu. Ayağa kalktı kustu kustu...kustu.... Yüreğini hınçla savurdu. Kusmuk bulaştı yüreğine. Bastı ezdi, ezdi yüreğini. Durmadan basıyordu yüreğine söverek. Yüreği ezilmek bilmiyordu. O bastıkça delik top gibi gevşiyor, ayağını kaldırınca, yine eski durumuna dönüyordu. Yüreğiyle baş edemeyeceğini anladı. Bir tekme savurdu yüreğine. Yüreği yuvarlanarak gitti. Damın ucundan aşağıdaki gübrelığın üstüne düştü. Yüreğinin damdan düşmesiyle birlikte bir sancı saplandı göğsüne. Diz üstü çöktü. Dizlerinin üzerinde duramadı, yığıldı damın üstüne.

İki kez yandı, söndü el feneri. Fenerli ben geldim diyordu. Bekletmeye gelmezdi. Hemen kalktı,külçe gibi yığıldığı yerden. ses çıkartmamaya çalışarak, usulca indi ağaç merdiven- den. Uç pınarın karşındaki mezarlıkta, oğlu at ve mavzerle bekliyordu. Oğlunun yanına vardığında, karanlıkta iki adam bir süre durdular Hangisi söze nasıl başlayacağını bilmiyordu. İkisinin de başları önüne eğikti. Başlarını kaldırsalar karanlıkta sanki göz göze gelecekmış gibiydiler. Gözlerindeki parıltılar karanlığı delecekmış gibiydi. Kara Memed oğlunun omzuna elini koydu. " Burada beni bekle oğlum... Ölür ya... gelmezsem...Gün ışımadan kimseye görünmeden köye dönersin... Merak etmeyin... bu işten de kimseye bir şeyler söylemeyesin..." Daha fazla konuşmak istiyordu. Sanki boğazına bir yumruk tıkanı. Bir iki yutkundu, konuşamadı."Allah `a emanet olun..."dedi son kez, ata binerken.

Gideceği köyde üç kişi Ahmet ustanın işyerinde içki içiyorlardı. Hatırı sayılır kişilerdi bunlar. İçki şişeleri artmaya başladıkça, hem içki masasındaki yiyecekler çoğalıyordu hem de içenler. Zaman gittikçe sohbetleri koyulaşmaya başlamıştı. İşyerine her giren önce bir selam veriyor, sonra ister istemez masaya oturtuluyordu. İçki içmese bile masadaki mezelerden yiyorlardı. Fakat bu üç ağanın hallerinde bir tuhafılık vardı bu akşam. Fazla heyecanlıydılar. Heyecanlarını bastırmak, saklamak için, olmadık tuhafılıklar yapıyorlardı. İçlerinden biri sık, sık saatine bakıyordu. Vaktin artık yaklaşmakta olduğu belli idi. Biraz sonra, arkadaşlarına vaktin artık geldiğini anlatmak ister gibi ayağa kalktı " Ağalar " dedi. " Bu toplantı böyle olmaz. Toplantı dediğin; sazlı,sözlü olmalı değil mi? " Hep birden "Öyle ya doğru söylersin." dediler. Yine ilk konuşan "haydin bre " dedi. "Kalkın, ustanın sazını dinleyelim bir de. " dedi. Vaktin geç olduğunu söyleyerek diğerleri gelmek istemedi. Üç ağa dükkandan birlikte çıktılar.

Salman usta ayakkabıcılık yapardı eskiden. İşyerinde iki üç kişi ancak oturabilirdi. İş yerinin her köşesine ıslak deri kokusu sinerdi. Ustanın duvarında hemen her zaman birkaç tane kalıba alınmış yemeni bulunurdu. Bir tarafında sayalar, araç lastiklerinden kesilmiş yemeni altları. Su dolu leğende deri parçaları.. Arada bir elini leğenin içindeki deri parçalarında gezdirir, onları yoklar, gereği kadar yumuşamış olanları leğenden çıkarırdı. Arka taraftaki rafta çeşitli aletler bulunurdu..Sonra yemenicilik işini bırakmış,

evinin yanında bir kahve açmıştı

Salman usta, erkenden yatmıştı. Kan uykusunda idi. Adını duyar gibi oldu bir kaç kez. öyle dalmıştı ki, düşünde kendisine sesleniyorlardı sanki. Karısının uyandırmasıyla, kalktı yatak- tan. Karısı " Seni çağırıyorlar, bir baksan " dedi. Karısı "lambayı yakayım " dedi. Usta elini usulca tuttu karısının. "istememez " dedi. Gece yarısı, her sese, varıp kapıyı açmak, hele lambayı açmak tehlikeliydi. Karısı usulca "gelen acep kimdir." dedi. Salman ustanın iliklerine kadar bir ürperdi dolaştı. Ses vermedi Bir süre bekledi. Yastığının altından pusatını aldı. Namluya mermiyi sürdürdü. Karısı dikildi karşısına " Gitmesen olmaz mı? dedi. Bir sıkıntı, bir huzursuzluk geldi oturdu kadının yüreğine. Eşinden sanki büsbütün ayrılacakmış gibi bir duyguyla sarsıldı kadın. Bütün vücudu ürpermelerle doldu.. Karısı Salman ustaya dönerek " boş ver, çağırırlar, çağırırlar; sonra giderler "dedi karısı..Salman usta " Çok konuştun karı " dedi " Gecenin bu vaktinde kimse keyfinden kapıyı çalmaz, Varalım bir bakalım " dedi. Salman usta kalktı, şalvarını giydi. Ceketini omzuna alıp, kapının arkasına geldi. Elindeki pusatı her an ateşe hazırды. Kapının arkasından " Kimsiniz " diye seslendi. Dışarıdan " Ta- tanıyamadın mı? Salman Usta " diyen bir ses ve ardından gülüşmeler duyuldu. "Bre macir çocuğu, hepten yaşlanmışsın " diyen ikinci sesi hemen tanıdı.Bu Mustafa Ağa idi. Her zaman yerli, yersiz söylerdi sözünü. Mustafa ağa kendi yaşlılığını saklar gibiydi. Salman usta diğer gelenleri de tahmin etmekte güçlük çekmedi. Salman Usta kapının sürgüsünü çekti. Açkı iki kez döndü kilitte. Kapıyı açarken Salman usta " kusura bakmayın ağalar" dedi. " siz de bilirsiniz, gece her kapıyı çalana kapı açılmaz." "Buyurun dedi." Karısına seslendi." Konuklarımız var tez hazırlan" Konuklarını odaya aldı. Biraz sonra kapı tıklatıldı...Karısı döşek ve yastık getirmişti. Salman usta. döşekleri serdi, yastıkları koydu. " Böyle rahat oturun ağalar " dedi. Odadan çıktı. Bir sini ve kalburla döndü odaya. Kalburu sininin altına koydu. Gelenler içki ve yiyecek getirmişlerdi. Bardaklar ve tabaklarda geldi. İçlerinden en yaşlısı " dükkanda içtik biraz, sensiz canımıza sinmedi. Gidelim Salman ustanın yanına, sazsız, sözsüz bu işin tadı olmuyor dedik..." Salman usta " iyi etmişsiniz ağalar, iyi etmişsiniz ama..." sözünü devam ettirmediler. " aması da nedir şimdi bizi mi kıracaksın. " " Yok anlamadınız, demem o değil, saz kahvede, kahvenin açkısı da ocakçıda kaldı. Bu akşam eve erken geldim... Biraz yorgunum da..." dedi Salman Usta.. "O iş kolay " dedi ağalar. "Hani geçen gün de böyle olmuştu... Sonra senin küçük kızı pencereden içeri sokmuştuk kahveyi açmıştı." Usta da biliyordu bunu. Ama bir türlü dışarı çıkmak istemiyordu. İçinde bir sıkıntı vardı. Akşamdan beri içini burkan bir sıkıntı. Onun için akşamla birlik gelmişti eve. Bu gece bir aksilik olacakmış gibi geliyordu. İçkiden zerre-zerre uyuşan şah damarı zonkluyordu. Karar veremiyordu. Bir tarafta isteksizliği, içindeki huzursuzluk, diğer tarafta konukların ısrarı karşısında bocalıyordu. Konuklar susmuştu. Suskunluk uzadıkça ağırlaşıyor, içindeki sıkıntı çekilmez duruma geliyordu. Konuklar neden sonra Salman ustanın üstünü üstüne gitmeğe başladılar. Salman usta konukların bu kadar fazla ısrarına şaşıyordu. "Korkunun ölümüne faydası yok diye düşündü." Korktuğunu anladı. Sonra yüksek sesle "Allah'ın dediği olur..."."Peki ağalar siz burada oturun ben şimdi sazı alır gelirim." dedi. Ağalar hep birden ayaklandılar. "Olmaz, olmaz" dediler. "Ağalar neden olmasın" dedi Salman usta. Konuklardan en yaşlısı " Evlat kahvede çalarız, söyleriz, daha iyi olmaz mı. Burada gürültüden çocuklar rahatsız olur" dedi. Doğruydu söyledikleri, Fakat bu içindeki korkuyu kaldıramıyordu. Salman Usta diğer odaya giderek uyuyan kızını okşayarak kaldırdı. Çocuk kucağında evden çıktılar. Kahvenin pencere demirini araladılar. Cam çerçeveyi yukarı doğru kaldırdılar. Çocuk rahatlıkla içeri girebildi. Yedek açkıyı buldu. Kapıyı açtı. Salman Usta kibrit yardımıyla lüksü buldu, yaktı. Bir anda küçük kahve ışığa boğuldu. Işık pencerelerden dışarıya vurdu. Salman usta çocuğunu kucağına aldı eve götürdü. Kahveye döndüğünde, pencerenin önündeki masada buldu konuklarını. Üstelik tam pencerenin

karşısındaki sandalye boş bırakılmıştı. Salman usta tedirginleşti. " Ağalar gecenin bu vaktinde pencere önüne masa atmak ne demektir...Şöyle biraz iç tarafa otursaydık. Bilirsiniz ki biz düşman sahibi adamız " dedi. Yaşlı olan konuk " Korkuyor musun yoksa Salman usta? " dedi. Diğerleri bellerindeki ağır Umman'ları belli ederek gelecek olanın göreceği var... Bizim yanımızdaki adama şimdiye dek dokunulmamıştır."dedi. Bir rahatlama geldi Salman ustaya. Söylenen bu sözün bir kıymetinin olmadığı bile bile yüreğinde bir rahatlama duydu. " Korkma sen usta hele önce bize birer acı kahveni ikram et " dediler. Salman ustanın getirdiği kahveler içildi. Sıra saza gelmişti. Duvarda asılı duran sazı eline aldı. Sandalyeyi masadan biraz geriye çekerek oturdu.Sazı kılıfından özenle çıkarmaya başladı Bir iki gezinde sazın tellerinde. Tellerin ses düzenini ayarladı. Sonra yeniden vurdu sazın tellerine. Hangi Türküden başlayacağını arıyor gibiydi tellerde.

Kara Memed yol üzerindeki bir pınara geldiğinde attan indi. Su içti pınardan. Elini, yüzünü yıkadı. Peşkiri ıslattı, sıktı boynuna attı. Yolu yarılarmıştı. Hala inanamıyordu bu işi yapacağına. Düşle gerçek arasında yaşıyordu. Bir alış verişi, bir kırgınlığı Yoktu aslında. Bu işi neden üzerine almıştı. Bu işi yapamayacaktı. Yapamayacağını iyice anlamaya başlamıştı. Günlerden beri kendisini yoran, yıpratın bu sorundan artık bıkmıştı. İyi adamdı Salman Usta kimseye kötülüğü dokunmamıştı. Eskiden o küçük, ıslak deri kokan işyerinde akşama kadar yemenilerle uğraşır dururdu. Sonra bir kahve açmıştı evinin yamacına. Birden çocukları geldi gözlerinin önüne. Pınarın hemen yanında dikildiler karşısına. Sonra açlık, yoksulluk ve bitmek bilmeyen kışa hazırlıksız girmek geldi aklına. Bu yıl tarlalarda aç bırakmıştı. Çukurova'ya pamuk toplamaya da gidememişlerdi. Paraya o kadar ihtiyacı vardı ki. Oğlunun evlenmesi gerekiyordu. Paranın yokluğu oğlunun düğününü de geciktiriyordu. Vursam kim farkına varacak diye düşündü. Ben vurmasam başkalarına vurduracaklar nasıl olsa. Bir iki ay içinde oğlunun düğününü de yapardı. Neşelendi. Bir Türkü söylemeye başladı yavaşça. Oturdu, bir sigara yaktı. Sigaranın dumanını şimdi daha başka türlü savuruyordu. Fazla sürmedi rahatlığı. karşısında Salman ustanın gözlerini buldu. Gözleri gittikçe büyüyordu Salman ustanın. Karanlığın her tarafını kapladı, kuşattı gözleri. Kara Memed, Salman ustanın gözlerinden kurtulmak istiyordu. Gözlerini açtığında yine karşısında o gözleri görüyordu. Salman ustanın gözleri. Işıklı bir şekilde idi. Sevi doluydu gözleri. " Benim sana ne kötülüğüm dokundu" der gibiydi. Sinirleri iyice gerginleşti. Biraz önceki rahatlığı kaybolmuştu. Bu işi yapamayacaktı. Yolun yarısına geldiği halde vazgeçti birden. Atına bindi. Atı geldiği yöne sürmeye başladı. Geri dönüyordu artık. Fakat içinden bir ses kendisini rahat bırakmıyordu. Durmadan aklıktan, yoksulluktan anlatıyordu. Alacağın para seni rahatlatır diyordu. "Peki " dedi " köylü farkına varmayacak mı sanıyorsun. İçindeki ses durmuyordu. Şehre yerleşirsin. Hep şehirden söz ederdin köye. Ne çabuk unuttun. Evinde su olur. Musluğu açtın mı su, şakır şakır buz gibi dökülür avuçlarına. Sonra elektrik düğmeyi çevirdin mi gündüz gibi aydınlık olur odalar. Atını durdurdu Kara Memed. Çevirdi atın başını. Tırısa kaldırdı. " Ne olacaksa olsun dedi. Çok zaman geçirdik. At ay ışığında koşmaya çalışıyor, koşamıyor, arada bir tökezliyordu. At tökezledikçe, atın karnına karnına bastırıyordu ayaklarını. Kumlu bayırdan aşağıya inerken atı, rahvana çevirdi. Köye yaklaşmıştı. Köyün girişindeki kahveden ışık seçilmeye başladığında attan indi. Atı yoldan çıkardı. Yolun kenarındaki gürlüklerin içine bağladı. Atın torbasına başına taktı. Eline pusatını aldı. Ateş gibiydi pusat., bırakmak istedi, atmak istedi birden. Elinin yandığını hissetti.Mermileri bir daha kontrol etti. Çevresine bakındı. Kimseyle karşılaşmamıştı. Yoldan gitmedi. Yol tehlikeli olabilirdi. Gecenin bu vaktinde bile bir tanıdık karşısına çıkabilirdi. Yavaşça ses çıkarmamaya çalışarak yaklaştı kahveye. Kahveden yirmi yirmi-beş adım uzaklıkta, yolun hemen üst tarafındaki bir kayanın arkasına geçti. Pusatını doğrulttu. Salman Usta namlunun ucundaydı artık. Eli tetiğe varamadı. Tetiği

çekecek gücü bulamadı. Bıraktı mavzeri. Başını ellerinin arasına aldı, düşünceye daldı. Boşlukta yüzüyor gibiydi. Bir daha sarıldı mavzere. Elleri ter içinde idi. Ellerini koltuk altlarına götürdü, kuruladı. Salman Ustanın göğsüne nişan aldı. Salman usta saza vermişti şimdi kendini. Kahveden taşan sazın sesi Kara Memede kadar uzanıyordu. Eriyip gidiyordu karanlığın ortasında. Kara Mehmed son kez toparlanmaya çalıştı. Son bir kez daha baktı saz çalan Salman Ustaya. Gözlerini kapadı. Tetiğe bastı. Geceyi yırtan, karşı dağlara uzayan, dağlardan ovalara yankılanıp, çoğalarak ilerleyen pusat sesi çoğaldı, çoğaldı ve ardından korkunç bir sessizlik başladı. Salman usta ayaga kalkar gibi oldu. Sandalye ile birlikte arka üstü devrildi. Aynı anda karşı evden Salman ustanın karısının iç parçalayıcı çığlığı duyuldu.

Kara Memed koşuyordu. Boyunca gürlükleri, taşları atlayarak koşuyor. karanlıkta düşüyor, kalkar kalkmaz yine koşmaya başlıyordu. Arkasına dönüp bakıyordu. Bir takip eden var mı diye. Atının yanına geldiğinde göğsüne sığmayan yüreği ağzına gelecek gibiydi. Atına bindi tırısı kaldırdı. Konuk olduğu köye ulaştığında at da kendi de kan ter içindeydi. Hala inanamıyordu Salman Ustayı vurduğuna. Mezarlıkta bekleyen oğluna atı ve pusatı verdi. Kimseye görünmeden köyüne dönmesini istedi. Kara Memed, Arif Kaye'nin evine doğru ilerledi. Evin yanına geldiğinde çevresini bir daha gözledi. Kimsenin olmadığını görünce, damın arkasındaki ağaç merdiveni hızla çıktı. Soyunup yatağına yattı. Yatağı onun kurtarıcısı olmuştu. Kalın yün yorganı üstüne çekti. Yorganın altında güvencedeydi. Kalbi duracakmış gibi çarpıyordu. Susadı. Kalkıp su içmek istedi. Kalkamadı Yatağından. Gürültüler duymaya başladı. Bağrısan bir kalabalık vardı. "Katil... katil.. " diye bağıriyorlardı. Kalabalık gittikçe yaklaşıyordu. Yaklaştıkça sesler daha açık saçık duyulmaya başladı. Şimdi çevresinde idi kalabalık. Ayak sesleri çoğaldı yatağın kenarında. Yorganından başını çıkarsa yakalanacağını sandı. Bütün köy halkı, Jandarmalar yatağın çevresini sarmışlardı. Jandarmalar pusatlarını yatağa doğrultmuştu. Katil diye bağıriyordu. Katil...Kulaklarını sağır eden katil sözüne dayanamaz oldu. Uzaklardan bir çığlık, kulakları tirmalayan bir çığlık yükseliyordu. Bu Salman Ustanın karısının çığlığı olmalıydı. O kadar içten, ta can evinden kopan bir çığlıktı bu.. Boncuk boncuk terlemeye başladı, yatağın içinde. Salman usta gitmiyordu gözlerinin önünden. Tetiği çekerken görmüştü, Salman Ustanın hafifçe doğrulup, arka üstü devrildiğini. Salman usta gözlerinin önünde hep devriliyordu. Yavaş yavaş devriliyordu. On kez, yirmi kez, yüz kez devriliyordu. Devriliyor, devriliyor, devriliyordu. Yorganı attı başından. Gözlerini bir süre açamadı. Korkuyordu. Gözlerini açsa yakalanacağını sanıyordu. Gözlerini açtı sonunda. Kimse yoktu çevresinde. Yüreğine bir avuç su serpilmiş gibi oldu. rahatladı. Damın üzerinde bir adam görür gibi oldu. Sandalyeye oturmuştu. Kucağında bir saz vardı. O kadar dalmıştı ki sazına...Adam kalktı yerinden ağırca kalktı. Adımlarını toprak dama çok hafifçe basıyordu. Havada yürür gibiydi. Yüreği cız etti. Kara Mehmed'in. Adam yaklaştı, yaklaştı. Salman ustaydı bu. Ay ışığı yüzünü yaladı. Salman ustanın göğsü, elleri kan içindeydi Sarıldı Kara Mehmed'in boğazına. "Beni neden vurdun. Neden. neden " diye bağırdı. Ses ta uzaklardan yankılanarak geliyordu. Salman usta birdenbire damın ta öbür ucuna gidiyor, sonra geri dönerek yine karşısına dikiliyordu. Gözünü kapadı. Yatağında, sağa döndü, sola döndü kurtulamadı Salman ustadan. Dağ, taş, dam, yatak hep Salman ustaydı.Salman Usta olmuştu. Bunaldı kendisini kaybetti.

Sabah ezanı okunurken kalktı yatağından. Aşağıya indi. Arif Kayeyi abdest alırken gördü. Önünde bir leğen vardı, gelini elindeki ibrikle su döküyordu. Selamlaştılar. Ben de abdest alacağım dedi Kara Mehmed. Arif Kaye "yüzüne ne oldu." dedi."çalı, çırpı yırtmışa benzer" Arif Kaye bunu söyleyince Kara Mehmed şaşırıldı. Elleri yüzüne gitti. Yer yer yırtılmıştı yüzü. Yüzünün çizgilerinde kah pıhtılaşmıştı. "Gece kaçarken olmuştur." dedi kendi kendine. Yüreğinin çırpıntısı artı. Kan Yürüdü beynine. Ne yanıt vereceğini

bilemedi. Arif Kaye'nin gözleri, Kara Mehmed'in yüzünde ve yüzünü sıvazlayan ellerinde idi. Arif Kaye eski adamdı. Anlar mıydı acaba. " Sende bir tuhafılık var yiyen bu sabah " dedi. Bu son sözü bardağı taşıran son damlaydı. Kara Mehmed toparlanmaya, yüzünü saklamaya çalıştı. "Yüzüme ne mi oldu dayı" dedi. "Gece küçük abdeste çıkmıştım. Çalıkların arasına düştüm..." dedi. Arif Kaye'nin dudaklarında bir gülümseme yayıldı. Kara Mehmed inanmadı, bu eski kurdu kandıramadım. Bana gülüyor, sen kimi kandırıyorsun der gibi. Abdest almaya yöneldi. Arif Kaye ile birlikte camiye gittiler. Camiye giderken jandarmaların hazırlandıklarını gördüler. Camide öğrendiler Salman Ustanın gece yarısı vurulduğunu. Köydekilerin bir kısmı namazdan sonra Salman Ustanın köyüne doğru yola çıktılar. Kara Mehmed de bunların arasındaydı.

Nihat Yücel

Öykü III Uzaklığın ve Sen

UZAKLIĞIN VE SEN

I

Belediyenin eski otobüsü bozuk asfaltta hızla ilerliyordu. Kadıköy'den binmişti otobüse. Otobüs asfaltın bozuk yerlerinde sarsılıyor, sarsıldıkça kapı ve pencere camlarının gürültüsü çoğalıyordu. Ön sıralarda cam kenarında oturuyordu. Başını dışarıya çevirmiş caddede koşuşturan insanlara bakıyordu. Bir anda değişen yüzlerdeki anlamları çözmeye çalışıyordu. Otobüsün motor ve sarsıntılarından çıkan gürültüleri unutmuş, kendini dışarıdaki kişilere vermişti. Fuat'ı Bir an görünüp, kaybolan kişiler kendine çekiyor, senin aradığın her şey burada diyordu. Caddelere iyice dalmıştı ki, Biletçinin sesi birkaç kez kulaklarında yankılandı. Kuyubaşı var mı inecek? Kuyubaşı durağında inecekti. Yavaşça doğruldu yerinden. Biraz geç kalmıştı. Biletçiye elini kaldırarak ineceğini bildirdi. Biletçinin homurdandığını duydu, aldırmadı.

Ana yoldan sola ayrılan küçük yola geçti. Yolun solunda okula kadar uzanan ve okuldan sonra da devam eden apartmanlar uzanıyordu. Apartmanların balkonlarında çiçek saksıları ve sağ tarafta büyük bir çayırılık vardı. Çayırılığın ortalarında taş yığınları duruyordu. Taş yığınlarının yanında top oynayan çocukları gördü. Çocukların ilerisinde bir kepçenin madeni sesi duyuluyordu. Taş yığına doğru yeşil çayırı ayaklarının altında ezerek yürüdü. Taş yığınının yanında çayırın üstüne oturdu. Eğilerek bir papatya kopardı. Sonra isteksizce yapraklarını yolup attı. Daha vakit çok erkendi. Bir saat kadar önce gelmişti. Top oynayan çocuklara bakmaya başladı. Çocukların bağrıışmaları, kepçenin gürültüsü içinde eriyip gidiyordu. Çocukluğu geldi aklına, anası çaput parçalarından yapardı topunu. Hiç böyle toplarla oynamamıştı.

Yavaşça kalktı oturduğu yerden. Okula doğru yürümeye başladı. Okul biraz ilerdeydi. Okulu çevreleyen eski taş duvarlar ve duvarların arkasındaki ağaçlar görünüyordu. Okulun kapısına geldiğinde bütün bedenini bir heyecan dalgası sardı. Anons yapılan küçük pencereye doğru yürüdü. Saatine baktı daha on beş dakika vardı. "Yüksel geleceğimi biliyordu." dedi. Yüksel Okulun kapısına gelecekti. " Belki de unutmuştur." dedi Biraz daha oyalandı kapının önünde. Tam anons yapılan yere doğru yürüyecek ki birden vazgeçti. Biraz aşağıdaki kahveye doğru yürüdü. Burası öğrencilerin toplandığı bir kahveydi. Küçük bir dükkandan bir paket sigara aldı. Kahvenin kapısından içeri girince büyük bir gürültü ve sigara dumanlarıyla karşılaştı. Cam kenarında boş bir masa buldu oturdu. Buradan okulun kapısını rahatlıkla görünüyordu. Garsona "bir çay ver." dedi Garson çayı getirdi. İçini bir sıkıntı basmıştı. Çayı içmeden kalktı. Saatine baktı. Biraz daha vakit vardı. Zaman hiç geçmek bilmiyordu. Kalktı, kahveden çıktı. Anons yapılan yere geldi. Tedirgindi, anons ettirmeli miydi? Yoksa çekip gitmeli miydi? Bir kez anons yaptırmalıyım diye düşündü. Kapının yanında kapıcının bulunduğu küçük bir oda ve bu odaya bitişik bir bekleme odası vardı. Bekleme Odasında üç beş sandalye karmakarışık duruyordu. Küçük odanın duvarına yaslandı. Kapıcı cami açınca "Yüksel'i anons ettirmek istiyorum.". Anonsun boşuk sesi duyuldu iki kez. Elleri titriyordu yine. Elleri titremese olmaz mıydı? Tam da zamanını bulmuştu ellerinin titremesi. Okulun

bahçesindeki ağaçlar, okulun duvarları üzerine geliyordu. Gözleri bahçeden kapıya

doğru gelenlerin üzerindeydi. Kapıcı yanına gelerek bir iskemle gösterdi. Oturmasını işaret etti. Fuat duyulamayacak bir sesle sağ ol diyerek iskemleye oturdu. Yüksel'i bir kez daha anons ettirdi. Ne kadar beklediğini bilmiyordu. İskemleden kalktı, artık gidecekti. Son bir defa bahçeye baktı. Birden uzun ince boylu bir kızın koşar adımlarla kapıya doğru geldiğini gördü. Gözleri buğulandı. Bu gelen Yüksel miydi? . Kız kapıya biraz yaklaşıncaya gelenin Yüksel olduğunu anladı. Kızıla kaçan kumral düz saçları savruluyordu. Bir eliyle saçlarını düzelterek Fuat'ın yanına kadar geldi. Yüksel nefes nefese " Hoş geldin Fuat." Fuat " hoş bulduk" dedi. Sesi gırtlığından pürüzlü bir şekilde çıktı. Konuşurken heyecanlanıyordu. Sözcüklere ses tonuna egemen olmak istiyor, ama başaramıyordu. Ağzından tümceler yarım yarım çıkıyor. Konuşmasından bir şey anlaşılıyordu. Yüksel "ben gelmeyeceğini sanmıştım, arkadaşlar içeride seni bekliyorlar." Fuat az konuşmak istiyordu." Gidelim öyleyse" Birlikte yürüdüler. Yüksel yolda durmadan bir şeyler söylüyor, gülüyordu. Bugün neşeliydi Yüksel. Fuat yürüdüğünün farkında bile değildi. Sanki yol ayaklarının altından kayıyordu Yüksel'in söylediklerinden bir şey anlamıyordu. Yüksel bir ara "Fuat beni dinlemiyor musun.? ". " Yo, yo dinliyorum." dedi Fuat. Yüksel "çok dalgın görünüyorsun Fuat.". Gülümsedi. Yüksel heyecanını nasıl yorumluyordu kim bilir? . Kendisinin düşündüğü gibi yorumlamasını istiyordu. Fuat'ın ayakları yürüyordu. Kendisi başka bir yerde gibiydi. Çevresine bakmıyor, Yüksel'den başka hiçbir şeyi görmüyordu. Fuat'ı o anda Yüksel'den başka bir nesne ilgilendirmiyordu. Sabit bir noktaya bakıyor gibiydi. Yüksel "Dalgınsın Fuat canın bir şeye mi sıkılıyor senin? bu kadar ünlü olduğunu bilmiyordum. Arkadaşlar beni kıskanıyorlar, senin arkadaşın olduğum için"Fuat sesini çıkarmadı. Sadece dudaklarından bir gülümseme yayıldı. Gülümsemesi boşluğa doğru uçtu gitti. Tedirginliği artmaya başlamıştı. Artık hiçbir şey umurunda değildi. Bu anın bitmesini hiç istemiyordu.

Yüksel'le yürümeliydi, ömrünün sonuna kadar birlikte yürümeliydiler. Konuşmadan ses çıkarmadan yürümeliydiler. Kantine girdiklerinde boş bir masa aradılar. Kantin kahve gibi kalabalık ve gürültülüydü. Ortalarda bir masa buldular. Yüksel kantine bir göz gezdirdikten sonra, " Arkadaşlar gitmişler, herhalde derse girdiler." dedi. Tek sandalyeye Fuat'ı zorla oturttu Ardından" Ne içeceğini sormuyorum sana kendi elimle çay getireceğim." dedi. Çaylarını yudumluyorlardı. Yüksel masaya ilişmişti. Biraz sonra bir sandalye daha buldular. Göksel oturdu. Yüksel bir kuş gibi çok sevinçliydi. Fuat Yüksel'deki bu sevincin kaynağına inmeye çalışıyordu. Neden böyle sevinçliydi. Benim için mi bu sevinç öyleyse... diye düşündü. Sonra bu düşüncesini beğenmiyor. Kendi kendine bir neden bulmaya çalışıyor, Kendini sevmediğini, sevemeyeceğini biliyordu. Fuat Yüksel'deki böyle bir sevince böyle bir mutluluğa bir dostun evinde bir kez daha rastlamıştı. O günde bu günkü gibi kabına sığamıyordu. Yüksel O gün de Fuat'a nasıl davranacağını bilmiyordu. Elinden gelse bütün dünyayı bağrına basacaktı. Yüksel'in böyle görkemli bir sevgiyi yaşadığı belli oluyordu. Bu şaşkınlığı, telaşı, sevinci ve mutluluğu Fuat'ın gözlerinden kaçmıyordu. Yüksel'de bunun farkındaydı. Fakat ne yapsa bu sevince, mutluluğa engel olamıyordu. Yüzü pençe pençe kızarmıştı Yüksel Fuat'a dönerek" Fuat çok mu konuşuyorum yoksa? Çok konuştuğunu yeni anlamıştı.

Utandı. Bir telaşla çantasını karıştırdı. İnce tel çerçeveli renkli gözlüğünü takti. Böylece kendini güvenceye almak istedi. konuşuyordu yine. Fuat o kadar dikkat ettiği halde, Yüksel'in konuşmalarından bir şey anlamıyordu. Her zaman olduğu gibi yine kendi

düşünceleriyle baş başa kalıyordu. Bir ara Fuat konuşmak istedi. Sesi hala çatallanarak çıkıyordu. Konuşmaktan vazgeçti. Masadaki sürahiden bardağa su koydu içti. Okulda ders bitmişti. Kantin daha kalabalıklaştı. Yüksel " işte arkadaşlar geliyor.". Fuat'ın sesi dalgalandı. Yüksel Fuat'a dönerek sol elini kaldırdı, işaret parmağını tehdit eder gibi sallayarak "Bak Fuat, benim için heyecanlanıyorsan döverim seni." Fuat yutkundu bir şey söyleyemedi. Yüksel'in arkadaşları geldiler. Birer sandalye bulup oturdular. Yüksel Fuat'a arkadaşlarını tanıştırdı. Bu Enver dedi. Enver senin kentinden. Enver orta boylu kara yağız biriydi. Bu Mustafa batı Anadolu'dandı, bu da Ahmet dedi. Hepsi resim bölümü öğrencisiydiler. Aynı zamanda birer fotoğraf sanatçısıydılar. "Gidelim artık." dedi Yüksel. Hep birlikte kalktılar. Okulun önünde ablası Yüksel'i bekliyordu. Okulun önünden geçen yoldan ana yola kavuştuklarında yolları ayrılıyordu. Enver ve arkadaşları sola, Yüksel ve ablası sağa doğru gideceklerdi. Bir an durakladılar. "Fuat gelmiyor musun? " Yüksel. Fuat "Ben bu akşam arkadaşlarla kalacağım" Yüksel böyle bir şeyi beklemiyordu. Yüzü sarardı." Peki Öyle olsun "diyebildi. Fuat'a elini bile uzatmadı, sadece basitçe bir el salladı. Hızla yürüyüp gitti ablasıyla.

II

Yüksel'le ablası Fuat'tan ayrıldıktan sonra eve doğru yürüdüler Yüksel ablasıyla konuşmuyordu. Bir ara ablasına bakarak, elindeki kitapları ablasına uzattı. Ablası kitapları Yüksel'in elinden aldı. Ellerini açtı, avuçlarını gösterdi Yüksel. Avuçları ter içinde kalmıştı. Ablası söyleyecek söz bulamıyordu. Susmak konuşmamak, belki de en iyisiydi. Şimdi her şeyi daha iyi anlamaya başlamıştı. Kuşukları kesinlik kazanmıştı. Bir bakıma iyi de olmuştu. Rahattı şimdi, kardeşinin Fuat hakkında düşündükleri de açıklığa kavuşmuştu. Öte yandan da rahatsız olmuştu. Kardeşinin bu durumuna üzülüyordu... Ne kadar da çabuk gelmişlerdi eve. Otobüs durağına bu kadar yakın mıydı evleri. İlk kez hayret etti. Oysa bu yolu her gün yürüyorlardı. Eve geldiklerinde yoruluyorlardı. Yüksel'in elindeki açkı, açkı deliğine bir türlü girmiyordu. Ellerinin titremesi artmıştı, kapıyı açamadığına sinirleniyordu. Birkaç kez tekmeledi kapıyı. Ablası yavaşça elini tuttu. Gökselin elinden sıkı sıkıya tuttuğu açkıyı almak istedi, Yüksel önce vermek istemedi açkıyı. Sonra birer kilide benzeyen parmakları çözüldü. Açkı nem içinde kalmıştı. Ablası kapıyı açar açmaz koştu, odanın ortasındaki kilime boylu boyunca attı kendini. Hiçkıra, hiçkıra ağlamaya başladı. Ablası üstüne varmadı Yüksel'in. Ağlasın açılır, daha sonra konuşuruz konuşacaklarımızı diye düşündü. Mutfağa geçti. Yarım saat kadar sonra yemekleri hazırdı. Tabakları masaya götürdüğünde Gökselin hala kilimin üzerinde olduğunu gördü. Yüksel kilimin üzerine oturmuş, dizlerini bükerek göğüslerine doğru çekmiş ellerini dizlerinin iki yanından geçirip ayaklarında kenetlemiş, alnını iki dizine dayamıştı.. Saçları dağınıktı. Ablası tabakları masaya bırakarak, yavaşça Yüksel'in

yanına bir ananın yaklaşımıyla çöktü. Önce o uzun ve düz saçlarını okşamaya başladı. Yüksel kalk hadi kalk yüzünü yıkadı yemeğimizi yiyelim dedi. Yüksel hiç duymamıştı ablasının söylediğini. Taş gibi donmuş kalmıştı. Ablası telaşlandı. Kolonya getirdi, ellerini yüzünü kolonyayla ovaladı. Kollarından tutarak kaldırdı kardeşini. Yüksel'in

ayakta duracak durumu kalmamıştı. Ablasının yardımıyla elini yüzünü yıkadı. Yüksel biraz kendine gelmişti. Yemek yerken ablası biraz da Gökselin gönlünü almak, ona yardımcı olmak düşüncesiyle İyi alışmıştı Fuat'a, neredeyse Fuat'sız Yapamayacağız dedi. Yüksel ablasının sözünü kesti. Ne Fuat'ı, bırakalım artık Fuat'ı dedi. Bugün sen de Gördün. Benim bugün tanıştırdıklarım, üstelik benim tanıştırdıklarım beni ortada bırakıp ta gitti. Yüksel yemeği yarıda bırakıp kalktı. Ablası pişman olmuştu dediğine. Sonra İşi şakaya vurdu. Gülümseyerek Yüksel gözlerime bak hadi... hadi saklama benden dedi. Yüksel neyi saklayacakmışım senden dedi. Ablası "neyi saklayacağını sen benden dahi iyi bilirsin, bilirsin de ablana bile söylemezsin" dedi. "Ben anlamıyor muyum sanki. Bunca zamandır durgunluğunun nedenini. Fuat'tan söz edilince Birden gözlerin ışıklanıyor. Daha önceki Yüksel'e benzemiyorsun, cıvı cıvı yepyeni bir Yüksel oluyorsun., Fuat'tan söz edilince tanıyamıyorum seni, yeniden yaratılmış gibi oluyorsun." Ablasının bu konuşması karşı Yüksel utandı, başını önüne eğdi. Işıkları söndürüp yatağa uzandılar. Yüksel "ablacığım" dedi. "Yemekte söylediklerin doğru. Evet bu gizi daha Fazla saklamanın bir gereği yok Çünkü öyle zamanlar oluyor ki, çok bunalıyorum. Sığınacak bir yer arıyorum. O zaman Fuat gelip dikiliyor gözlerimin önüne. Bütün kaslarım gevşiyor, kendimi güvende hissediyorum. Tinim başka zaman fırtınalı denizlere benzeyen tinim, ancak Fuat'ın yanında duruluyor, sakinleşiyorum. Fuat yanımda olmadığı zaman acunda tek başıma, çaresiz kalmış gibiyim. Fuat olmadığı zaman Düşüncemde, insanlar eşyadan farksız kalıyor yanımda. Hiçbir şeyden zevk alamıyorum. Herkesi güldüren neşelendiren şeyler, bana işkence makineleri oluyor. Ben bu işin içinden kalkamayacağım ablacığım. Ayrıca Fuat benim için ne düşünüyor bunu bilemiyorum. Bana bir dost gibi, bir arkadaş gibi yaklaşan Bir kişiyi sevdiğimden utanç duyuyorum. Acaba Fuat benim hakkımda ne düşünüyor. Bunu hep merak Ediyorum. Beni asıl üzen, bana acı veren budur ablacığım. Onun her hareketinin, her sözünün altında Benimle ilgili bir şeyler arıyorum. Onun da beni sevdiğine inanıyorum. Sonra... sonra hayır diyorum. Bu düşündüklerim yanlış diyorum. O beni sevmiyor diyorum. Aklım Bu düşüncelerle dopdolu. Fuat'tan başka Hiçbir şey ilgilendirmiyor beni ablacığım. Bu nasıl bir dert, bu nasıl bir sıkıntı anlayamıyorum. Bugün Okula gelecekti. Biraz beklettim, biraz geç ulaştım yanına. Kantinde otururken onun, okulun kapısında Beni beklediğini biliyordum. Çünkü kalbime bir sızı çökmüştü. Kendimde kalkmak cesaretini bulamıyordum adım anons edilene dek, sanki bir çivi üzerinde oturuyordum. Anonsu duyunca kalbimin daha fazla attığını hissettim, bir ara başım döner gibi oldu. Beni istiyorlardı kapıdan. Anlayamıyor musun ablacığım. Hem gitmek istiyordum, hem de gitmemek. Fuat'ı özlemiştim. Fakat Fuat'ı hem görmek istiyordum... hem görmemek. Neden sonra kalktım gittim okulun kapısına. Fuat beni bekliyordu. Fuat gök mavisi bir elbise giymişti, gömleği kan kırmızısı idi, Kravatı da maviydi. Kendine nasıl yakıştırmıştı onu bilemiyorum. Çok gülünç bir görünüşü vardı. Bana söyleseydi, kendine yakışır bir giysi alamaz mıydık. Bugün Fuat'ı biraz heyecanlı gördüm ablacığım. Bir ara benim için

heyecanlandığını sandım. Sesi boğazında takılıp kaldı. Sesi bir garipleşti. Fuat'ı tehdit eder gibi yumruğumu kaldırdım. İşaret parmağımı sallayarak Bak Fuat benim için heyecanlanıyorsan döverim seni dedim." Ablası "iyi etmişsin kızım" "Fuat'ın sana azıcık meyli bile varsa onu da ortadan kaldırmışsın" Yüksel "ama mecburdum ablacığım". Sonra hiç konuşmadılar.

Sabahleyin Yüksel erkenden kalktı. Ablasını bile uyandırmadan okulun yolunu tuttu Bugün içinde bir ürperti vardı. Bir haber bekliyormuş gibi, hiç adeti olmadığı halde okul girişindeki mektupluğu baştan sona taradı. Kendisine gelen bir mektubun olmadığını görünce, boynu bükük çocuklar gibi kantine doğru yürüdü. Kantinden bir çay ve simit aldı. Elindeki simidi çaya batırarak yemeğe başladı. Ders zili çaldığında Yüksel hala kantinde oturuyordu. Eve gitmeye karar verdi. O gün Yüksel akşama kadar yatağında yattı.

III

Fuat, Eyüp'ün dik yokuşlarından birinden yukarıya doğru yürümeye başladı. Burada gördüğü evler küçük kentlerin Evleri gibiydi. Çoğu tek katlı ya da iki üç katlı evlerdi bunlar. Küçükte olsa bir bahçeleri vardı. Bahçelerinde ağaçları, bahçe duvarlarını aşan sarmaşıkları, pencere ve balkonlarda ki çiçek saksılarını görüyordu. Biraz rahatlar gibi oldu. Kendini bulmuştu bu evlerde. Kentinin evlerine ne kadar da benziyordu bu evler. On yıldan fazla Bir zaman geçmişti kentini görmeyeli. Kenti kim bilir şimdi ne kadar değişmişti.

Kafasında hala bir uğultu gibi devam eden Yüksel'in kopuk, kopuk dizeleri sıralanıyordu. Fakat ne kadar uğraşsa dizeler arasındaki kopukluğu bir türlü tamamlayamıyordu. Yüksel'in yazdığı şiirin adını anımsıyordu. Şiirin adı 'Yokluğun ve Sen ' di, fakat içindeki ürpertiden, şiirin tamamını anımsayamıyordu. O kapkara saçların, yok hayır öyle değildi. O simsiyah saçların, o simsiyah gözlerin miydi yoksa. Hemen ardından değişik şekilde dizeler geliyordu. Gökselin yazdığı şiiri şimdi anımsıyordu. Şöyle başlıyordu şiir 'Elem dolu bakışların bana asırlar kadar uzak/ herkesi düşünen sen/ Beni düşünmekten ne kadar da uzak/ O kapkara saçların/ Beni içinde boğacak kadar karanlık/ Herkesi düşünen sen beni düşünmeyecek kadar gaddar./ Gaddar sözcüğüne takılıp kalıyordu. Dudaklarında acı bir gülümseme dondu kaldı. Sigarasını dudaklarına götürüp, üst üste üç nefes çekti Nasıl hatırlamazdı, nasıl düşünmezdi Yüksel'i Bu mümkün müydü. Anılar şiirin yazıldığı Bakırköy'deki bir yazlık bahçeye kadar götürmüştü Fuat'ı. Yüksel, Fuat yanında kağıt var mı demişti. Ardından Sen şairsin ben senin kadar şair değilim. Ama ben de bir şeyler yazdım dedi. Ve hemen ardından şairlerin kalemi ve kağıdı eksik olmaz kağıdı kalemi ver de ben de sana bir şiir yazayım dedi. Bende sana bir şiir yazayım derken, acaba neyi anlatmak istiyordu. Fuat kağıdı ve kalemi uzatmıştı Yüksel'e. Yüksel dalgın bakışlarını bir süre uzaklarda tutmuş, kalemin ucunu ağızına alarak şiiri hatırlamaya çalışmış ya da o

geçen süre içinde şiiri tasarlamıştı. Masadaki kağıda şiirini yazmıştı. Şiirin kendisi için yazılmış olduğunu biliyordu Fuat. Şiiri yazdıktan sonra kağıdı katlayıp vermişti Fuat'a. Fuat okumak istiyorum deyince de, yanakları pembeleşmiş, bakışlarını önüne eğerek ve elini uzatarak lütfen... sonra okursun deyivermişti. Fuat da Yüksel'i kırmamak için kağıdı cebine koymuştu.

Aradan üç ya da dört yıl kadar geçmiş olmalıydı. Yüksel Eğitim Enstitüsünü bitirdikten sonra, Ağrı iline öğretmen olarak atanmıştı. O zamandan beri görüşmemişlerdi. Arada sırada bir kart geliyordu sadece. Sonra Yüksel'in ataması Eyüp'te bir orta okula yapılmıştı. Fuat Gökselin çalıştığı okulun önüne geldiğinde yorulmuştu. Nefes nefese kalmıştı. Okulun önüne kadar gelmişti, ama okula girmekte tereddüt halindeydi. Kalbinin dışardan duyulacak kadar hızla çarptığını hissetti. Bu yokuşa tırmanın verdiği bir durum muydu. Yoksa Göksele bu kadar yaklaşmış olmaktan mı kaynaklanıyordu. Gökseli andığında boyun damarlarında zonklama başlamıştı bile. Okulun merdivenlerinden çıktı. Koridorda dolaşan bir emekçiye Göksel hocayı sordu. Göksel hocanın bir üst katta olduğunu öğrendik den sonra, bir üst kata çıktı. Koridorlar boştu. Rastladığı bir emekçi, Göksel hocanın odasını gösterdi. O saatte Yüksel hocanın dersi yoktu. Fuat göksel hocanın odasına girdi. Göksel büyük bir sevinçle Fuat'a karşıladı. Masanın karşısında dört tane koltuk ve bir sehpa vardı. Yüksel, Fuat'ın oturduğu koltuğun karşısındaki koltuğa oturdu. Bir sevinç dalgası vardı gözlerinde. O hiç eksik etmediği ince dudaklarındaki gülümseme bakışlarındaki pırıltı ile Fuat'a hoş geldin dedi. Heyecanlanıyordu. Ne yaptığını bilemez olmuştu. Ellerini Saklayacak bir yer arıyordu. Ellerini bir saçlarına götürüyor, saçlarını düzeltiyor, birde bakıyorsun ellerini birbirine kenetliyordu. Bir telaşla odadan ayrıldı. Geldiğinde elinde bir çay bardağı vardı. Çayı seversin Fuat dedi. Ve suskunluğu dağlar kadar uzadı. Fuat'ın yanındaki masaya oturdu. Ellerini kenetledi boynunu büktü biraz bekledi. Hiç beklemiyordu Fuat'ın geleceğini, şaşırılmıştı. Ne konuşacağını bilemedi. Neden sonra çantasından sigara ve çakmak çıkardı. Fuat'a uzattı. Fuat Yüksel'in sigarasını yaktı. Yüksel Fuat'a bakarak ellerin titriyor yine...dedi. Fuat cevap vermemişti. Oysa o kadar çok istiyordu konuşmayı. Fuat oturduğu koltukta yığılıp kalmıştı sanki. İkisi de konuşmuyordu. Yüksel parmağındaki sigarası ile ellerini İleriye doğru uzatarak parmaklarını kenetledi. Bir konuşmanın hazırlığı içine girmişti. Yüksel'i şimdiye değin bu kadar tedirgin görmemişti. Duruşundan, yüz çizgilerindeki gerginlikten ve bakışlarını kaçırmamasından belli Oluyordu. Az önce karşılaştıklarında pembeleşen yüzü, sararmaya yüz tutmuştu. Fuat acaba gelmeseydim daha mı iyi olurdu diye düşündü. Huzursuzluğu arttı. Belli ki bir yanlışlık yapmıştı. Fuat konuşmuş olmak İçin Biraz kilo almışsın deyince Yüksel! in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Yüksel, Fuat'la birlikte olduğu zamanlardaki neşesini takınmak isteyerek yapmacık bir gülümseme ile evet altı kilo aldım diyebildi. Söylemeli miydi Fuat'a. Bu hayal içinde yaşayan kişiye. Gerçeği söylemeli miydi. Kendisine karşı olan ilgisini biliyordu. Kendiside pek o kadar fazla ilgisiz değildi Fuat'a karşı. Altı ay kadar saklamıştı. Keşke mektupla bildirseydim diye düşündü. Fuat nasılda çıkıvermişti ansızın karşısına. Bu şair kişiliği daha da allak-bullak etmeğe hakkı var mıydı? Bu hakkı kendisinde göremedi. Biraz düşündü söyleyip, söylememek arasında bocalayıp durdu. Kendisi şimdi söylemeseydi, nasıl olsa başkalarından öğrenmeyecek miydi. O daha ayıp

olmaz mıydı. Ne diye umutla gönderecekti Fuat'ı. Bunca yıl yakınlık gösterdikten sonra yüz üstü bırakmıştı. Hem de Fuat'a bir haber bile vermeden. Biraz düşündü. Haber vermeli miydi? . Fuat'ın yakınlığını biliyordu. Ben dedi Kendi kendine Fuat'ı düşünmedim değil. Düşündüm. Düşünmesine de... Fuat başka bir ile atanmıştı. Nereden haberi olacaktı. Yüksel bu düşünceler içindeyken ders zili çaldı. Yüksel "ben şimdi derse gireceğim beni beklersen sevindirirsin". Fuat'ta ayağa kalktı. "Bende artık gideyim." Yüksel "Yok yok bırakmam seni. Bunca yıl görüşmüyoruz. Bekle sana

söyleyeceklerim var, bak orda küçük de olsa bir kitaplığımız var, sen seversin kitapları, bu son dersim, dersten sonra Eyüp'te bir bahçeye oturur çay içeriz" Fuat'a beklemek düştü. Yüksel derse girdikten sonra Fuat kalktı, odada dolaşmaya başladı. Ne yapacağını bilmez bir durumdaydı. Düşüncesini yoğunlaştırmaya çalışıyor, başaramıyordu. Daldan dala sıçrayan serçeler gibi konudan konuya, anıdan anıya gidip geliyordu. Ama hepsi gelip bir yerde düğümleniyordu. Yüksel'in söylemek istediği, benden gizlediği bir şey var diye düşünüyordu Fuat. Yüksel'in ne söyleyeceğini tahmin ediyordu. Yüksel ürkek adımlarla odaya girdiğinde Fuat hala odada dolaşıyordu. Yüksel masasına oturdu birer sigara daha yaktılar. Fuat Yüksel'in gözlerinin içine bakarak "Yüksel başka bir ile atandım gidiyorum" Yüksel "biliyorum" Konuşmaları kesildi. İkisi de konuşmuyordu. Suskunlukları uzadı. Çok kötü bir durumdaydı Fuat. Zaman geçmek bilmiyordu. Her saniye bir yıl kadar uzuyordu. "Bak Fuat" dedi Yüksel. Yüksel'in sesi derin bir kuyudan geliyor gibiydi. Ses Fuat'ın beyninde yankılanıyordu. Çağrışım zincirlerinden biri geldi karşısına dikildi Fuat'ın. Yıllarca önce yine aynı şekilde hitap etmişti. Bak Fuat demişti. O zaman tehditkar bir havası vardı. Şimdi bak Fuat deyişinde bir yumuşa vardı. Sanki Fuat'tan özür diliyor gibiydi. Enstitüde Yüksel'i görmeğe gittiğinde, kantinde otururken Fuat heyecanlanmıştı. Konuşmasından belli oluyordu. Yüksel sağ elini kaldırmış işaret parmağını Fuat'a doğru uzatıp, sallayarak "bak Fuat benim için heyecanlanıyorsan döverim seni" demişti. Fuat o zaman ne kadar senin için heyecanlandım demek istemişse de diyememişti. Bak Fuat deyişinin altında da böyle bir şey yatıyor olmalıydı. Fuat'ın bu düşüncelerini Yüksel bıçak gibi kesti. "Bak Fuat" tekrar. Bir çırpıda "ben sözlendim". Ne kadar da rahat söyleyivermişti. Yüksel yüreğinin bütün sıkıntılarını kurtulmuşluğun rahatlığı içindeydi. Fuat'la acun arasındaki bütün bağlar kopmuştu. Bir sonsuza doğru döne döne, sonsuzluğun karanlığına gömüle gömüle gidiyordu. Yüksel içindeki bun'u atmıştı. Şimdi konuşuyordu. İçindeki bun'u atmanın rahatlığıyla konuşuyordu. Hep konuşmasını istediği sesini uçarsuya benzettiği Yüksel'in sesi şimdi Fuat'ın beyninde uğulduyordu. Yüksel'in konuştuklarından bir şey anlayamıyordu. Ben sözlendim ne demek. Bunu anlayamıyordu. Ben sözlendim. Her sözcüğün üzerinde tek tek düşünüyor bir anlam çıkaramıyordu. Biz geçmişten sözlü değil miydik Yüksel "Fuat beni dinlemiyor musun?" dedi. Fuat toparlanmaya çalıştı. Yüksel'i dinler görünmeyi istiyordu. Yüksel çantasından çıkardığı cüzdanını Fuat'a uzatarak "Fuat şu resme bak" dedi. Fuat Cüzdandaki resme baktı. İçinde bir soğukluk duydu. İliklerine kadar ürperdi. Buz dağlarına bakıyormuşçasına baktı resme. Sevgiyle yanan gönlü ne kadar da katılaşıpmişti. Tombul yanaklı biriydi resimdeki, kürklü bir parka giymişti. Fuat "belli ki doğudan bizden" diyebilirdi. "Onu sormadım" Yüksel "nasıl bir insana benziyor" Yüksel "bir görsen tanısan o kadar iyi bir kişi ki". Fuat'ın suskunluğu uzadı. Benden de mi iyi diyemedi. Fuat aniden kalktı gidiyordu artık. Yüksel'in yüzüne bile bakmadan mutluluklar diledi. Yüksel masadan kalkamadı öylece kalakaldı

Nihat Yücel

Öykü IV Bitmeyen Gece

BİTMEYEN GECE

Soğuk bıçak gibi iliklerine kadar işliyordu. Üşüyen ellerini birbirine çarptı, hohladı. Sonra ellerini eskimiş paltosunun cebine soktu. Ellerini yumruk yaptı. Yumrukları yırtık cep astarından aşağıya iniyordu. Yumruklarını sıktı. Yumruklarını sıktıkça bütün toplumu avuçlarının içinde ezdiğini sanıyordu. Birden yüreğinde bir burkulma oldu. Yumrukları gevşedi. Hayır kimseyi ezmemeliydi. Toplumla birlikte ezilen biri daha vardı avuçlarında Saçları omuzlarına dökülen siyah gözlü ürkek bir kız da avuçlarının içinde eziliyordu. Çaresizlik içinde çırpındı. Biraz önce kesilen yağmur, küçük gölcükler meydana getirmişti. Kenarı sökük sağ ayakkabısı su alıyordu. Sağ ayağı vıcık vıcık olmuştu. Bütün bedeni cendereye sokulmuş gibi acı içindeydi. Sokaklardaki insanlar azalmaya başlamıştı. Sokaklar sessizliğini, bütün gece sürecektir yalnızlığını yaşamaya başlamıştı. Önünde kenarları ezilmiş küçük bir karton kutu gördü. Olanca öfkesini karton kutudan çıkarırcasına karton kutuyu tekmeledi. Sinirleniyordu. Sinirlendikçe farkında olmadan daha hızlı yürüyordu. Nereye gittiğini bilmeden yürüyordu. Parça parça anılar geliyordu aklına, birden o güzel anılar en güzel yerinden kopuyordu. O zaman soğuk iliklerine kadar işlediğini duyuyordu. Bir an durdu. Sigara içmek istedi. Sigarasını hangi cebine koyduğunu kestiremedi. Bütün ceplerini karıştırdı. Sonunda bulunduğu paketten bir sigara çıkardı. Derin bir nefes çekti sigaradan. Sigaranın dumanını dudaklarını boru gibi yaparak, başını kaldırdı, gökyüzüne doğru üfledi. Savurduğu dumanla gökyüzünü ısıttığını sandı. Sigarası azalmaya başlamıştı. Daha az içmeliydi sigarayı. Pakette kalanları sabaha kadar idare etmeliydi. Sıkıldı. Artık sigaranın da hesabını yapmaya başladım diye mırıldandı. Gökyüzü iyice kararmaya başlamıştı. Karanlıktan korkmaya başlamıştı. Karanlıkla birlikte gelecek belirsizlik de korkutuyordu. Nerede olduğunu düşündü. Sonra nereye gittiğini, nereye gideceğini. Ceplerini umutla karıştırdı bir kez daha. Az ilerde bir sabahçı kahvesinin olduğu aklına gelirdi. Eskiden arkadaşlarla birlikte her akşam o kahvehaneye gelirlerdi. Biraz daha dolaşmak gerek diye düşündü.

Kahvenin önüne geldiğinde gece yarısı olmuştu. Akşamdan beri içtiği kaçınıcı sigara olduğunu unuttuğu sigarasını yere attı. İyice çiğnedi. Çiğnenmiş sigaraya baktı. Nedense sigaranın söndüğünden emin olmak istedi. Oysa hava yağmurluydu. Sigarayı çoğu zaman kül tablasına parmakları ağrıyana kadar bastırır, ya da yere attığı sigarayı ayakları altında ezerdi. O zaman içinde bir rahatlık duyardı. Bunun nedenini kendisi de bilemiyordu. Belki küçük yaşlarda bir yanma tehlikesinin izleriydi bilinç altında kalan. Kahvenin camları buğulanmış, camlardan süzülen su damlacıkları camlarda ince şeritler çizerek uzuyordu. Kahvenin kapısını açınca yüzüne bir sıcaklık vurdu. Bu kahvede arkadaşları ile çok tartışmışlar, çok sabahlamışlardı. Arkadaşları sabaha karşı evlerine giderler, kendisi işe giderdi. Ama bu gece başka bir geceydi. Bu gece sabaha kadar dayanabilecek miydi uykusuzluğa? Sabaha kadar dayanabilse bile sabah olduğunda ne yapacaktı. Nereye gidecekti. İşten ayrılmıştı. Sorular, sorular... Bir türlü yanıtlanamayan sorular çengeli kafasına takılıyordu. Ne kadar uğraşsa bu sorulardan kurtulamıyordu. Kahvenin ortasında bulunan sobanın yanına vardı. Paltosunun yakasını indirdi. Düğmelerini çözdü. Ellerini sobaya doğru uzattı. Soğuktan sızlamaya yüz tutan ellerine ve bedenine tatlı bir sıcaklık yayılmaya başladı. Paltosunu da çıkardı. Duvardaki saate baktı. Saat ikiye yaklaşıyordu. Daha sabaha çok var diye düşündü. İçerinin sıcaklığı bedenini gevşetmişti. Soğuktan gerilen bedeni iyice yumuşamaya başlamıştı. Uykunun yavaşça yaklaşır, birden üzerine atlayacağını biliyordu. Uyumamalıydı. Uykuyu sabaha kadar kovalamalıydı. Duvardaki saatin tik takları beyninde uğuldamaya başlamıştı. Zaman ne kadar da ağır geçiyordu bu gece. Bu gecenin sonunda sabah olmayacakmış gibi geldi. Bu gece her şey kendisine yağıyordu.

Kahvede birini arıyormuşçasına bir süre kahveye göz gezdirdi. Tanıdık biri yoktu. Sol tarafındaki masada okey, daha ilerideki masada da kağıt oynayanlar, masanın çevresinde oyunları izleyenler vardı. Solundaki masada okey oynayan kişilerden biri önündeki okey taşlarıyla oynuyor. Taşların yerini aralıksız değiştiriyordu. İstakanın üzerindeki parmak hareketleri dikkatini çekiyordu. Kahveci bir çay getirdi. "Çay içmek istemiyorum, birazdan gideceğim." Dedi. Kahveci "Çay yandaki masadan" deyince gülümsedi, yüreğine su serpildi. Yandaki masaya göz ucuyla baktı. Çay ısmarlayan adam tanıdık birine benziyordu. Fakat adamın kim olduğunu çıkaramadı. Çay ısmarlayan adam yanındaki sandalyeyi işaret ederek gelmesini istedi. Çay ısmarlayan adam önce bir "Merhaba" dedi. Sonra "nerelerdesin uzun zamandan beri görüşemiyoruz" dedi. Adam kendisini bir yerden tanıyor olmalıydı. Adam sarı saçlı, pos bıyıklarını çenesine doğru sarkıtmış birisiydi. Hiç sesini çıkarmadı. Hala o adamı düşünüyordu. Ara sıra aklı başka yerlere de kayıyordu. O siyah saçlı... aklından bir türlü çıkmayın çıkarılamayan, yüreğine, beynine çakılmış o kız... Sıcak çayı yudumlarırken nerede nasıl olduğunu unutmuş, kendini masadaki oyuna kaptırmıştı. Adamın karşısında gittikçe sinirlenen, ulu orta küfreden orta yaşlı biri vardı. Kumral saçlarının büyük bir kısmı dökülmüş, yanlarda bulunan saçlarla başının açık yerini kapatmaya çalışmıştı. Sigarasını titreyen parmakları arasında eziyor, sigaranın filtresini çiğniyordu. Sonra parmakları arasında ezilmiş sigarayı yere atıyor, ardından bir sigara daha yakıyordu. Uykusuzluğun tesiriyle gözleri kararmış, sakalsız yanakları pembeleşmişti.

Elindeki çayı yarı yarıya bitirmişti. Çayı bitirmek istemiyordu. Elinden gelse o bir bardak çayı sabaha kadar içecekti. Onun için çay ne kadar geç bitse o kadar iyi idi. Çay için teşekkür etti. Duyulamayacak bir sesle. Teşekkür ederken içinden bir şeylerin koptuğunu, havada halkalanan sigara dumanları gibi boşlukta yavaş yavaş kaybolduğunu sandı. Kağıt oynayanlar büyük bir gürültüyle şakalaşarak kalktılar. Kahvede okey oynayanlardan başka kimse kalmamıştı. Oturduğu sandalyeden kalkarak sobanın yanına gitti. Sobanın yanında ısınmaya başladı. Göz kapakları artık ağırlaşmaya başlıyordu. Ne kadar uğraşsa uykusunu bir türlü dağıtamıyordu. Dışarıya çıksa uykusunun dağılaçağını biliyordu. Dışarı çıktıktan sonra bir daha kahveye gelmek vardı. Onu nasıl yapacağını bilemiyordu. Uyumamak için bir şeylerle uğraşması gerekiyordu. Sobanın kapağından çıkan alevler bir dil gibi yalazlanıyor, sonra yine dönüyorlardı. Tepesine dikilen çaycının elinde bir çay bardağı gördü. Aldırmadı. Belki bana değil, diye düşündü., Oysa kahvede okey oynayanların dışında kimse kalmamıştı. Çaycı çayı alması için işaret edince, sanki yüreğinden bir damar koptu. Bütün dünyası başına yıkılır gibi oldu. Cebinde belki çayı karşılayacak parası bile yoktu. Çayı içti. Uykusu biraz dağılır gibi oldu. Sonra sandalyenin üstünde uykuya daldı.

Nihat Yücel

Öykü V Nüfus Kağıdı

Tam üç saattir yürüyordu. Topkapı'nın surları görünmeye başladığında biraz rahatladı. Bu yolun hiç bitmeyeceğini sanmıştı. "surları geçtikten sonra yolum azalır." Diye düşündü. " Giderim Ahmet Ustanın yanına, anlatırım her şeyi, bir çare bulur elbette." Karnı guruladı. En son dün öğleyin yemişti yemeğini. Acıktıkça su içmişti. "Bu parasızlık olmasaydı. Bir iş bulsaydım, iyi kötü geçinir giderdim nasıl olsa Tek kişiyim karnım tok olduktan sonra gerisi kolay, birkaç kuruşta cep harçlığı odlumu..."

Yozgat'ta İstanbul otobüsüne binerken, bir suçlu gibiydi. Kimseye görünmek istemiyor, her an bir tanıdığın karşısına çıkacağını sanıyordu. Otobüs hareket ettikten sonra rahatlamıştı. O zaman kendini kafesinden bırakılmış kuş gibi hissetmişti. İçi içine sığmıyordu. İçinde pırıl pırıl bir umut vardı. Otobüs yolları azalttıkça, yollar içini yavaş yavaş bir sıkıntı yumağı gibi sarmaya başladığında, giderek sıkıntısı artıyordu. Koca İstanbul'da nereye gidecekti. Ne bir akrabası ne de bir sanatı vardı. "Hangi işi olursa olsun çalışırım." Diye kestirip attı. Yanındaki adam ne kadarda rahat uyuyordu, horlayarak. Kendisi de uyumaya çalıştı, adam horlamasından uyuyamıyordu. Adam horladıkça, kendisi o küçük anları tespit ediyor, şimdi horlayacak, şimdi horlayacak diye bekliyordu. Nefesini de horlayan adamın nefesine göre ayarlamaya çalıştı. Birden adamı uyandırmak geçti içinden. Uyandırma ayıp olur muydu? Sonra vazgeçti, uyuyamayacağını biliyordu. Bir sigara çıkardı cebinden, yaktı. Sigaranın savrulan dumanları bütün sıkıntısını alıp gidiyordu sanki. Ne zaman başlamıştı sigara içmeye, bunu düşünmeye çalıştı. Köyde kaçak tütünlerin sapsarı lif lif uzadığını, maharetli parmakların sigara sarıştaki ustalığı geldi akları. "Valla " dedi, "makine öyle saramaz..."

Topkapı surlarını geçtikten sonra, yolun sağındaki çimlere doğru yürüdü. Oturur oturmaz, ayakkabılarını çıkardı. Ayakları şişmişti. "Hamlamışım, Eskiden saatlerce yürürdüm bir şey olmazdı ayaklarıma" Şimdi soğuk bir su olsaydı da ayaklarını suyun içine batırsaydı. Ne güzel olurdu. Bir birinci sigarası çıkardı cebinden. Sigaranın tütünlerinden bir kısmı dökülmüştü. "İyi sigara bu, iyi sigara ama şu tütünleri de dökülme üstüne başka sigara yok." Sigaradan bir iki nefes çektikten sonra kalktı. Aşağı yukarı daha bir saat kadar yolu vardı. Dudaklarında sigara, iki elini ceplerine sokmuş, boynunu bükmüş, önüne bakarak yürüyordu. Başını kaldırırsa, bütün insanların kendisine bakacağını sanıyordu. Yanındaki yoldan taksiler, minibüsler geçiyordu. Her minibüsler yaklaştığında, duracakmış gibi oluyor, pencereden bir baş çıkararak "Fındıkzade, Haseki, Aksaray, Kumkapı, Beyazıt" diye bağırıyor son süratle uzaklaşıyordu. Fındıkzade'ye geldiğinde, trafik sıkışmıştı. Biraz ilerisindeki özel bir otomobilin arka koltuğunda bir siyah köpek gördü. Köpek camdan sanki ona bakıyordu. Tüyleri siyah ve kıvrıkcıktı, boynundaki tasmaya takıldı gözleri. Ne güzel bir tasmaydı o. Bir köpek kadar kıymetinin olmadığını düşündü. Ne yedi bu köpek, hiç yal yemiş miydi? Köyü geldi gözlerinin önüne. Çoban köpekleri geldi. Açlığı kendini iyice hissettirmeye başladı. Çocukluğunda sığıra giderken anası, azığını bir çıkına koyar, çıkını da beline bağlardı. Çıkınında çoğu kez biberli çökelek kızartması olurdu. Hele o kızarmış yumuşak biberler ne de güzel olurdu ya.

Cağaloğlu'na geldiğinde vakit öğleyi bulmuştu. "Tamda sırasında geldim" dedi. Şimdi nerede bulacaktı Ahmet ustayı. Ahmet usta şimdi yemeğe çıkmıştır. En az bir saat daha beklemesi gerekiyordu. O kadar zamanı nerede geçirecekti. Kahvelerin önünden geçerken, gözü sıcak buğulu çay bardaklarına takılıyordu. Sultanahmet meydanına doğru yürüdü. Bir kanepeye yığılır gibi çöktü, kaldı.

Marangozhanenin kırık merdivenlerinden yavaş ve ürkek adımlarla indi. İçerideki çırağa "Ahmet usta yok mu?" diye sordu. Çirak yandaki bölmede çalışan Ahmet ustaya

seslendi. Ahmet usta elindeki işi bırakıp geldi. "Ne oldu, ne yaptın Hüseyin" dedi. Hüseyin önce Ahmet ustanın ne dediğini anlayamadı. Ahmet ustanın sesi derinliklerden yankılanarak geliyordu. Ahmet usta ikinci kez: "Hüseyin sana soruyorum ne yaptın." Deyince, Hüseyin kafasındaki o karmakarışık düşüncelerden sıyrıldı. Bir müddet sabit bir noktaya dikti gözlerini. Anla demek istiyordu, söyleyeceğim bir şey yok. Eline düştüm demek istiyordu. İyice küçüldüğünü sandı. Küçülmesi gittikçe fazlalaştı. Bir nokta gibi kaldı. Hüseyin neden sonra, mahcup ve sıkılğan bir şekilde konuşmaya başladı. Çok yavaş, zor duyulacak bir sesle konuşuyordu. Konuşması zor anlaşılıyordu. Konuştukça yüzünün rengi değişiyor, bir elini kaldırarak kumral saçlarıyla oynuyor, sonra elini boynuna götürüyor, biraz ara veriyor tekrar konuşmasına devam ediyordu. "Olmuyor abi olmuyor. Otelci otel ücretini getirirsen nüfus kağıdını veririm diyor da başka bir şey demiyor. Dün akşam o kadar yalvardım, yakardım fayda vermedi. Lokantacı nüfus kağıdını getir işe başla diyor. Ne yapacağımı şaşırdım. Lokantacıdan otel ücretini istedim. Gidip nüfus kağıdımı getirecektim vermedi. Kendisi de Yozgat'lı hemşeriyiz. Bana güvenmedi, parasını alıp kaçacağımı sandı, hırsız mıyım ben? Parayı verirse bir daha gelmeyecek miyim?" Ahmet usta " Lokantacıya bir gün çalışayım yevmiyemi ver diyeydin. Ertesi gün götürürdün nüfus kağıdını. Hüseyin " Demedim mi sanki. Dedim dedim ama lokantacı söz dinlemiyor ki. Tek bir hafta çalışayım, otelcinin parasını ver dedim. Olmuyor işte, nüfus kağıdını getirirsen burada bir köşede sana bir yer uydururuz, burada yatar kalkarsın diyor. İki gündür dışarıda, parklarda yatıyorum abi. Esenlerden buraya gelebilmek için yürüdüm..." Hüseyin sustu. Herkes susmuştu. Atölyedekiler şaşkınlık içindeydiler. Hüseyin yine başını eğmiş yere bakıyordu. İki gündür yattığı yeri düşündü. Park soğuktu. Havada birkaç gündür bozmaya başlamıştı. Yağmur yağdı yağacak. Parkta ayaklarını iyice toplamış, karnına çekmiş, ellerini koltuk altlarına sokmuştu. Ahmet ustadan para istesem mi diye geçirdi aklından. Sonra birden vazgeçti. Para istememeliydi. Ahmet çırağa döndü. " Git kahveciye bize çay söyle." Dedi. Sıcak çayın buğulanmasını görür gibi oldu Hüseyin. Çay geldi. Ahmet usta bir bafra sigarası uzattı Hüseyin'e. İyiydi Ahmet usta. Her geldiğinde çay ismarlar, sigara verirdi. Bazen de yol parası... Kahvecinin getirdiği çayı içiyorlardı. Çırak içeriye simit yiyerek geldi. Ne güzel oluyordu İstanbul'un simidi, çitir çitir. Şimdi bir simit yese açlığını bastırırdı belki. Çırak kendisine simit uzattı. Hüseyin "sağol" diyerek simidi almak istemedi. Ahmet üsta çırağa dönerek "koş Hüseyin'e bir simit kapta gel " dedi. Simit geldi. Hüseyin çayla simidi yiyinceye kadar hiç konuşmadı. Kirlenmiş ceketinin altındaki gömleğinin kolları ve yakası kirden rengini kaybetmiş yol yol siyahlaşmıştı. Ellerini biraz kaldırdı. Bir şey demek istiyormuş gibi, sonra çaresizlik içinde kendi haline bıraktı ellerini. Yine Ahmet ustadan para istemek düşüncesi geçti aklından. Düşündü işin içinden çıkamadı. Bu sefer muhakkak istemeliydi. "Ahmet usta" dedi. Sözünün sonunu getiremedi. Biraz durdu bir daha "Ahmet usta, şimdi ben ne yapayım. Memlekete gitmek istedim. Topkapı'da şoförlere yalvardım, götürmediler..." Yine sustu. Denizi düşündü. İstanbul'dan gitmek de istemiyordu aslında. Denizi ilk defa burada görmüştü. Otobüs sabaha karşı girmişti İstanbul'a. İstanbul daha uykusundan uyanmamıştı. Deniz, ilkokulda kitaplarda gördüğü denize benzemiyordu. Bir ışık seliydi İstanbul, renk renk, pırıl pırıl bir ışık seli. Sonra vapur, arabalı vapura bindiklerinde, güverteye çıkmış uzun uzun denize, vapurun ardında kalan beyaz köpüklere, küçük dalgalara, deniz analarına, sahilden süzülüp gelen ışıklı reklamların Yakamozlarına doya doya bakmıştı. Sabahın ilk ışıklarının İstanbul'un üzerine dökülüşlerini seyretmişti. İstanbul sabahın ilk ışıklarıyla, mahmurluğunu üzerinden atıyor, gecenin sakin İstanbul'u sabahları yollarda koşuşan insanlarla dolup taşıyordu. Ahmet ustanın sözüyle kendine geldi Hüseyin. "Benim yapabileceğim bir şey yok Hüseyin. Nüfus kağıdını otelden alabilseydin, sana bir iş bulabilirdik. Kimse nüfus kağıdı olmadan işe almıyor." Dedi. Yine nüfus kağıdı çıkıyordu karşısına, bıkmıştı artık bu kağıtlı sözlerden. Öfkelendi, çocuk yüzünün anlamı, bakışları değişti, yanaklarına kan

oturdu. İçinden bütün kağıtları yırtmak geçiyordu. Nereye gitse nüfus kağıdını soruyorlardı. Bir müddet yine sustu. Çaresizlik içinde kalmıştı. Ne yapacaktı şimdi. Nereye gidecekti. Koca İstanbul'da tek başına kalmıştı. Üstelik hem karnı aç, hem de parası yoktu. Neden bu kadar suskun kaldığına şaştı. Ahmet ustanın çıkarıp üç, beş kuruş vereceğini sanıyordu. Ahmet usta oralı bile değildi. "Bari bir yol parası verseydi" diye düşündü. Yorgunluğunu ve açlığını bir kez daha duydu. Açlıktan midesi kazınıyordu. Atölyeden çıkarken zor anlaşılır bir sesle "Allaha ısarladık" dedi. Ahmet usta seslendi. "Dur hele Hüseyin, senin şimdi paranda yoktur." Dedi. Cebinden para çıkararak Hüseyin'e verdi. Hüseyin geldiği gibi yine sessizce çıktı dört basamak merdiveni. İki elini pantolonunun cebine soktu. Cebinden birinci paketini çıkardı. Bir sigara yaktı. Yine Esenler'deki otele gidecekti. Başka çaresi yoktu...

Nihat Yücel

Öykü VI Çıban

Beş numaralı gaz lambasının titrek ışığı odayı güç aydınlatıyordu. Odanın sessizliğini Ağustos böceklerinin sesleri bozuyordu. Vakit gece yarısını geçmişti. Odadaki beş kişinin ağzını bıçaklar açmıyordu. Beş kişi odanın ortasında, gaz lambasının asılı bulunduğu orta direğin dibindeki beşikte yatan küçük kızın başında toplanmışlardı. Çocuk ateşler içinde yatıyordu. Çocuğun hırıltılı sesi ara sıra kesilince çevresindekiler korkuyla çocuğun üzerine eğiliyorlardı. Her hırıltının kesilişinde anası yerlere atıyordu kendini.

Daha bir yaşına bile basmamıştı küçük Zühal. Yumuk ellerini yumruk yaparak boşlukta sallayan, parmağını emen çevresine gülücükler dağıtan çocuğun, sol elinin başparmağı ile işaret parmağının arasında bir şişkinlik büyümeye başlamıştı. Daha sonra boğazının iki yanında da görülen bu şişkinlikler büyümüş, kızarmış ve çocuğun nefes almasını zorlaştırmaya başlamıştı. Doktora gitmekte geç kalmışlardı. Bir çok ilaç denediler, faydası olmadı. Çocuk son saatlerini yaşıyor gibiydi. Saçlarının diblerinde tomurcuklanan ter taneciklerini bir tülbentle siliyorlardı. Kısa baygınlıklar geçiriyordu çocuk, sonra yeniden hırıltılı nefesi duyuluyordu. Baygınlık geçirdiği zaman öldüğünü sanıyorlardı. Hırıltılı nefesi duyulunca odadakilerin yüzlerinde bir sevinç dalgası yayılıyordu. Sevinçlerini birbirlerinin uykusuzluktan şişen gözlerine bakarak gülümsüyorlardı. Sevinçleri kısa sürüyor, bu kere çocuğun çevresindekilerin yüzlerindeki çizgiler sertleşiyor, yüzlerinde üzüntünün derin izleri görülüyordu. Horozlar ötmeye başlayınca, geceyi yaşamakla ölmek arasında savaşım geçiren çocuk derin bir uykuya daldı. Çocuğun çevresindekilerin gözleri uykusuzluktan kan çanağına dönmüş, yorgunluktan ayakta duracak halleri kalmamıştı. Fakat yatamıyorlardı.

Bugün köyden kente giden araba yoktu. Kadın kente giden bir araba bulsaydı. Çocuğunu mutlaka doktora götürecekti. Bir geceyi daha böyle geçiremezdi. Sabahın erken saatlerinde bir saatlik uzaklıktaki köyde oturan yakın akrabaları olan basit cerrahlık işini de yapan sakallıya adam gönderdiler.

Gözleri yoldaydı kadının. Kuşluğa doğru tepenin üstünde eşeğe binmiş birisinin geldiğini gördüler. Bu sakallı olmalıydı. Evdekiler birbirlerine sarılıyorlardı. Gelen adam yaklaştıkça daha iyi seçilmeye başlamıştı. Eşeğin üzerindeki adamın ayakları neredeyse yere değecek gibiydi. Kırışmaya başlayan sakalı, Ustura ile kazınmış saçları ve başındaki terliği ile geldi sakallı. Merdivenleri çıkarken tahtalar gıcırdaydı. Sakallı cebinden peşkiri çıkarıp alındaki ve başındaki teri sildi. Peşkiri katlayıp yine cebine koydu. Doğruca çocuğun yanına gitti. Çocuğun elinde ve boynundaki şişkinlikleri büyük bir dikkatle inceliyor, Belli bir zaman inceledikten sonra bu kadar korkuya, telaşa lüzum yok. İki üç çıban çıkmış hepsi o kadar. İstersen çıbanları yarayım. Yok, istemezsen yarın çocuğu doktora götürürsün, bir sürü ilaç verir, Çok masrafınız olur. Bu çocuğa bir şey olmaz dedi.

Anası tedirgindi. İkiricikli düşünce içinde kalmıştı. Çocuğunu sakallının bıçağının altına vermeye gönlü Razi olmuyordu. Öbür taraftan ya çocuğa bir şey olursa, diye düşünüyordu. Köyde çocuğun babası da Yoktu. Babası olsaydı karar vermek daha kolay olurdu. Bir türlü karar veremiyordu. Kararsızlık içinde bocalıyor, bir kurtuluş yolu arıyordu. Bugün çıbanları yarıdım acaba çocuğu sabaha sağ çıkabilir miydi? Dün gece geldi aklına bir daha bu acıyı yaşamak istemiyordu. Ah bir geceyi rahat geçirebilseydi. Sabaha arabaya bindiği gibi şehre gider çocuğu bir doktora götürürdü. Çocuğun dün geceki hali gözünün Önüne gelince de ne olursa olsun sakallıya bu

çıbanları yardırayım diyordu. Anadaki bu huzurluğu gören Sakallı - Hadi kızım söyle ne yapalım_ dedi. Anadan ses çıkmayınca ocağın yakılması ve ispiro şişesini İstedi. Sakallı _su sabun getirin önce ellerimi yıkayayım dedi. Ellerini yıkadıktan sonra cebinden çıkardığı geniş ağızlı usturaya benzeyen parlak bıçağı önce bileti ve elinin üstündeki kıllarda denedi. Sonra Ateşin üzerinde gezdirdikten sonra bıçağın üzerine biraz ispiro döküp temiz bir bezle sildi. Çocuğu beşikten alarak yere yatırdı. Çocuğun ellerinin ve başının sıkıca tutulmasını söyledi. Biraz okuyup üfledikten sonra sanki kurban kesecekmiş gibi besmele çekerek sol elinin iki parmağı ile boğazındaki şişkinliğı tutarak bıçakla çıbanı yardı. Çocuk bağırıyordu. Bıçağın kestiğı yerden iltihap dışarı fırladı. Çıbanı biraz sıktı. Sıktıkça iltihap çıkmaya başladı. Çıbandan çıkan sıvı kırmızılaşmaya başlayınca sıkmayı bıraktı. Bıçağı Temizledi, yeniden ateşe tuttu. İkinci ve üçüncü çıbanı da yardı. Merhemledi yaraları temiz bir bezle Bağladı. Geçmiş olsun dedi. Birkaç gün içinde çocuğun sağlık durumu iyileşmeye başladı. Zühal yine Eskisi gibi gül gül açan gülücükler saçmaya başladı.

Nihat Yücel

Öykü VII Fatih Otobüs Durağı

7 FATİH OTOBÜS DURAĞI

Horhor yokuşundan biraz hızlıca çıkmıştı. Horhor yokuşunun sağ tarafında bulunan bizans kalıntılarından yıkılmış bir sütunun üzerine oturdu. Biraz yorulmuştu. Cebinden sigara paketini çıkardı. Bir sigara aldı eline. Sonra çakmağını çıkardı. Sigarayı yakacakken vazgeçti birden. Elindeki sigarayı yere attı. Ayağıyla çiğnedi. Karşıda küçük bir çayhane ilişti gözüne. Yerinden kalktı. Çayhaneye gidip masanın birine oturdu. Yazlık çayhanede toplam altı masa vardı. Garson ne istediğini bile sormadan bir bardak çayı koydu önüne. Çayın yanında iki tane küp şeker vardı. Küp şekerin birini ikiye birini kırıp yarım küp şekeri çayına attı. Sonra bir çay daha, bir çayda daha... İçtiği çay beşi bulmuştu. Çayhaneden çıktı. Saatine baktı. Saat 14.48 i gösteriyordu. Daha çok vaktim var dedi. Nasıl geçirmeliydi bunca zamanı. Buluşma zamanı saat 14.00 idi. Ana yola çıktı. Sağa döndü. Fatih otobüs durağına doğru yürümeye başladı. Otobüs durağında, bir yaşlı, yuvarlık gözlüklü, beyaz tenli kadın ve yanında on üç-on dört yaşlarında bir kız çocuğu ile üç genç vardı. Gençler birbirleriyle şakalaşıyordu. Şakalaşırken de biraz gürültü yapıyorlardı. Yaşlı kadın gençlerin bu davranışından tedirgin olmuştu. Yaşlı kadın arada bir başını arkaya çeviriyor, sonra başını hafifçe sağa sola çevirerek, bir şeyler söyler gibi sinirli bir şekilde kıpırdatıyordu. Kadının oturduğu kanepenin uç tarafına oturdu. Tedirginlik içindeydi. Saatine baktı. Saat daha 13.00 bile olmamıştı. Ne kadar çok bakıyordu saatine. Çok erken gelmişti otobüs durağına. Kırmızı otobüsler, trolleybüsler geliyor, yolcu indirip, yolcu bindiriyorlardı. Gençlerin şakalaşması bitmiyor. Yaşlı kadın iyice sinirleniyordu. Zaman geçtikçe huzursuzluğu katlanarak artıyordu. Ya gelmezse sorusu kendini büsbütün harap ediyordu. Gelmeli, gelecek diyordu. Akli hayır gelmeyecek diyor, gönlü gelmesini bir istiyor bir istemiyordu. Akli ile gönlü arasındaki çelişki bir türlü son bulmuyordu. Bu bekleyiş ona tatlı bir acı veriyordu. Bu acının son bulmasını istemiyordu. Uzaklara bakıyor, gelenleri izlemeye çalışıyordu.

Saat 14.00 de yaklaştığında kalbinin atışı hızlanmaya başladı. Uzaktan gelenleri ona benzetiyor, heyecanlanıyordu. Kızlar yaklaştıkça o olmadığını anlıyor, huzursuzlaşıyordu. Zaman geçmek bilmiyordu. Bir kişinin gelmeyeceğini bile bile beklemek çok zordu. Saatine yine baktı. Daha çok zaman var dedi. Biraz dolaşmak geçti içinden. Sonra vazgeçti. Ya erken gelirse. Saat 14.00 de yaklaşıyordu. Saatin tik taklarını göğsünde duyuyordu. Gelecek diyordu. Gelmeli diyordu.

Uzaktan onu seçti. İşte geliyordu. Kalbinin atışı hızlanmaya başladı. Ayakları tutmaz oldu. Oydu gelen. Otobüs durağının önünden durağa bakmadan geçip gidiyordu. Duraktaki üç genç duraktakilerin duyabileceği bir sesle onu tanıdıklarını belirten sözler söylediler. Kan beynine sıçramıştı.

Onu tanıyan gençler anlamasın diye otobüs durağından ayrılarak uzaktan izlemeye başladı. Yanına fazla yaklaşmıyordu, yaklaşmaktan çekiniyordu. Onu bir iki adım arkasından sağ tarafından izliyordu. O yaya geçidinden sola dönerek karşıya geçti. Sonra bir ara sokaktan Fatih Camisine giden yola döndü. Fatih Camisinin giriş kapısından geçerek, biraz ilerideki tahta banka oturdu. Gözüyle işaret ederek yanına oturmasını istedi. Elinde yarım bir dosya kâğıt, rulo haline getirilmiş ve bantlanmıştı. Akli onun elindeki rulo haline getirilmiş ve bantlanmış kâğıda takıldı. O kâğıt benim için hazırlanmış bir kâğıt mı diye düşündü.

-Duraktaki gençleri tanıyor musun diye sordu önce
Benimle birlikte geldiklerini sanmıştı.

-Hayır tanımıyorum, onları ilk kez görüyorum dedi.

-Verdiğin sözde duracak mısın? Bugün bunu öğrenmek için geldim dedi.

Hangi söz diye düşündü önce. Mektuplarımdan söz ediyor olmalı, ona dört mektup yazmıştı. İlki "Şiirlerdeki Kıza Mektuplar" İkincisi "Türkülerdeki Kıza Mektuplar" Üçüncüsü de "Şarkılardaki Kıza Mektuplar" ve son mektubu da kendisiyle görüşmek istediğini bildiren mektuptu. Son mektubundan söz ediyor olmalıydı. Çünkü son

mektupta vermişti o sözü. "Eğer beni sevmiyor, istemiyorsan seni bir daha rahatsız etmeyeceğim." demişti. Ama bu mümkün müydü? Bu çok zor bir işti. Onu seviyordu. Sevmek ne demek ona âşıktı. Sevgi neydi, aşk neydi. İkisinin arasında fark var mıydı? Varsa o fark neydi? Bunları düşünüyordu. Sevgi çoğuldu. Aşk tekil. Sevgi bir kişiye ait değildi. Bir kişi her şeyi; çiçekleri, ağaçları, insanları akla gelebilecek her şeyi sevebilirdi. Ama aşk öyle miydi? Aşk bir kişiye aitti. Aşk kıskançlıktı. Yanında başka bir şey istemezdi.

Neden onu görünce kalbinin atışı hızlanıyor, kalbi göğsünden çıkacak gibi oluyor, dizlerinin bağı çözülüyor, sesi çatallaşıyor da her gün işe giderken, çalışırken, işten çıkarken, sokakta gezerken gördüğü yüzlerce kızda böyle bir duyguyu duymuyordu.

-Size soruyorum, cevap vermediniz? Sözüyle irkildi.

Önüne bakıyordu. Birden boyasız ayakkabıları ilişti gözlerine. Sonra boru gibi olmuş pantolonu ve üç-dört günlük sakalı. Kızdı kendine. Onca yıldır peşinde koştuğu, aşık olduğu bir kızın karşısına böyle mi çıkmalıydı. Çok mu zordu güzel giyinmek, pantolonunu ütölemek, ayakkabıları boyatmak ah sonra bir demet çiçek alabilmek çok mu zordu.

-Evet diye bir söz çıktı ağzından

-Teşekkür ederim cevabıyla birlikte ayağa kalktı. İyi günler dileyerek arkasına bile bakmadan Caminin diğer kapısından çıktı gitti.

Caminin kapısından çıkana kadar izledi sevdiğini. Tahta kanepede ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Neden sonra kanepeden kalktı. Geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Kavşağa geldiğinde Unkapanı'na doğru yöneldi. Taksim parkına geldiğinde yorulmuştu. Nasıl gelmişti Fatihten Taksime hiç bilmiyordu. Bir kanepeye oturdu. Düşünmeye başladı. Ne yapacaktı şimdi. Her zaman otururken, kalkarken, yemek yerken, su içerken, ders çalışırken gezerken aklında olan onu şimdi aklından nasıl çıkaracaktı. Bunu bilemiyordu. Elbette bir çaresini bulacaktı. Zamana bıraktı. Zaman her şeyi halleder diye düşündü.

Nihat Yücel

Rubai A Güzel

Neyler bu gönül dünyayı sensiz a güzel
Kaldım yine senden uzak aylarca güzel
İnsan sevecek oldumu bir kez dostlar
Rüyada o gözler daha bir fazla güzel

Mayıs/69

Nihat Yücel

Rubai Akşamla Gelen

Gurbette Şu yalnızlığım akşamla gelir
Akşam bana g¼nd¼z biriken gamla gelir
Bilsen ne denizler veririm dostlarıma
Onlardan gelse gelse bir damla gelir

Aralık/73

Nihat Y¼cel

Rubai Altaylar'dan Tuna'ya

Hakim oluruz biz yeniden dünyaya
Dünya tutulur görülmemiş fırtınaya
Bozkurt yürür önde Başbuğun orduları
Altaylar'dan kopar gelir ta Tuna'ya

Ağustos/69

Nihat Yücel

Rubai Altın çağ

- Arif Nihat Asya'ya

Tattırsan o şiir dolu bir bardağını
Bir bir aşarız kanatlanıp kaf dağını
Hayyam ne ki Arif Hoca üstünsün sen
Sayende yaşar rubai altın çağını

1969

Nihat Yücel

Rubai Azerbaycan

Mustafa Ok'a

Bir bağ bizi bağlar bizi Azerbaycan
Bekler bizi yuce dağlar Azerbaycan
Namert Moskoflara tutsak oluşun
Bir kor gibi dağlar bizi Azerbaycan

Aralık 69

Nihat Yücel

Rubai Bayram I

Bayramsa gelen kan ağlayanlar size ne
Gurbette kalan bağı yananlar size ne
Bayram size dostlar gülünüz eğleniniz
Ey boynu bükükler garibanlar size ne

Aralık/73

Nihat Yücel

Rubai Bayram II

Apaydın günler size akşam bana mı
Zevk neşe sizin yığın yığın gam bana mı
Ben bir garibim kimsesizim boynu bükük
Gurbet ellerdeyim bu bayram bana mı

Aralık/73

Nihat Yücel

Rubai Bayram III

Dostlar size kutlu olsun bayramınız
Tüm mutluluğunuzla dolsun bayramınız
Hiç bitmeden ömrünüzce sürsün bayram
Hergün yeniden var olsun bayramınız

Aralık/73

Nihat Yücel

Rubai Ben

Bir sel gibi çoşsam yıkarım bendimi ben
Elbet gün olur gösteririm fendimi ben
Bir sır küpüyüm kendimi bildim bileli
İfşa ediversem asarım kendimi ben

Nihat Yücel

Rubai Biline

İnsanları ben sevmeye geldim biline
Düşman bana kim onlara güldüm biline
Balyoz ve kürek kazma değil sevgi ile
Ferhat gibi sarp dağları deldim biline

Aralık/73

Nihat Yücel

Rubai Bilirim

Uğruna fedadır nice canlar bilirim
Bir çiğ gibi artan heyecanlar bilirim
Türk-Türk diyerek kalbi atan gençlerde
Çılgınca taşan sel gibi kanlar bilirim

Mayıs/71

Nihat Yücel

Rubai Bilmem mi

- Anama

Bilmem mi Ahır Dağı'nda kar var Şimdi
Bilmem mi anam var orda yar var Şimdi
Gitsem gidemem elim kolum bağlı benim
Dostlar biliniz iÇimde kor var Şimdi

Mayıs/71

Nihat Yücel

Rubai Bir Başkası Yok

Varsın ya yetersin bana bir başkası yok
Bak gönlümü yakmış gibidir attığın ok
Yalnız yaşarım kimseye etmem mihnet
Çok gördüler ah bir bana dünyayı da çok

Mayıs/69

Nihat Yücel

Nihat Yücel

Rubai Bir Gün

Gller açılır sen de kokarsın bir gün
Gönlündeki sevgiyle dolarsın bir gün
Aldanma güzel mutlu geçen günlerine
Tller sararır sen de solarsın bir gün

Mayıs/69

Nihat Yücel

Rubai Bir Güzel'e I

Bir kez seni gördüm de güzel yandım ben
Bir kalp sızısıyla bil ki kıvrandım ben
Bir kez ltfet güzelim anla beni
Yandım daha yandım daha bir yandım ben

Mayıs/71

Nihat Yücel

Rubai Bir Güzele II

Bir çift çakır göz gibi gözler bulamam
Gönlüm seni özler seni özler bulamam
Bir söz demek istedimde hiç olmadı ah
Ey kız seni anlatmaya sözler bulamam

Mayıs/71

Nihat Yücel

Rubai Bir Güzele III

Dünyada varım yoğum inan sensin sen
Bir çay daha ver demlice ben istemeden
Gönlümde bu çirpiniş nedendir buldum
Sensin-bana gel kimseye hiç söylemeden

Mayıs/71

Nihat Yücel

Rubai Bitti Gülüm

Eylül yedi yaş elli sekiz bitti gülüm
Gençlik dediğin savrularak gitti gülüm
Ömrün sonu yaklaşımda artık bilirim
Sen yoksun şiir yazı söz bitti gülüm

Nihat Yücel

Rubai Boğaziçi

Bin bir ışığın yandığı yerdir burası
Aşıklarının kandiğı yerdir burası
Çıktım bir baktım da Hisardan Boğaza
Gerçeklerin aldandığı yerdir burası

1969

Nihat Yücel

Rubai Bu mudur

Candan seni andığım dediğin şey bu mudur
Sevdan ile kandım dediğin şey bu mudur
Sorsam bana söyler mişin ey sevgili yar
Aşkınlada yandım dediğin şey bu mudur

Mayıs/68

Nihat Yücel

Rubai ayda ıra

Erkek ile kız yanyana ellerde ıra
Mumlarla yanar Şu gönlümüz sanki ıra
Kurban olayım 'nanay' diyen dillerine
Mumlar yanıyor oynanıyor ayda ıra

Aralık/72

Nihat Yücel

Rubai Dar Ağacı

Akşam dudağım hep suya baktıkça kurur
Kan rengi deniz içimde nabzımda vurur
Bilmem ruhum mu ben miyim gölgem mi
Bir dar ağacında asılmışta durur

Temmuz/1969

Nihat Yücel

Rubai Dediler I

Sevdalı olan alemi bilmez dediler
Dünyaya o bir kez daha gelmez dediler
Bilmem niye biz korkuyoruz ölmekten
Dostlar bana sevmiş olan ölmez dediler

1968

Nihat Yücel

Rubai Dediler II

Dostlar bu kafes o ruh için dar dediler
Candan daha evvel nice can var dediler
Ben mevsimi toz penbe bahar sanmışım
Onlar bana bak dışarda kar var dediler

Eylül/68

Nihat Yücel

Rubai Dediler III

Ben dostları sordum yola çıkmış dediler
Ağyar ile hep kol kola çıkmış dediler
Çok dertleri vardı eskiden dostlarımın
Onlar darlıktan bola çıkmış dediler

Haziran/69

Nihat Yücel

Rubai Doludur

- Namık ve Sevilay'a

Her sevgilinin gözleri mana doludur
Manasız sözler bile mana doludur
Gerçekten uzak halleri vardır bilirim
Dünya gelecek onlara rüya doludur

Mart/70

Nihat Yücel

Rubai Dostlar I

Ben kendimi sevgiyle yoğurdum dostlar
Ben benliği taştan taşa vurdum dostlar
Attım kini hem nefreti hem sevgi ile
Ben yepyeni bir dünya kurdum dostlar

Ocak/76

Nihat Yücel

Rubai Dostlar II

Her sevgide bir sonsuzu gördüm dostlar
Her zahmete ben göğsümü gerdim dostlar
Sizlerle varım varsam eğer dünyada
Ben sizler için ömrümü verdim dostlar

Ocak/76

Nihat Yücel

Rubai Dostluk Yolu

Dostluk yoludur sevgi yolundan giderim
Her kim tanımaz sevgiyi nefret ederim
Dostlar ararım sizleri tek tek bulurum
Lakin kaderimdir çabucak kaybederim

Aralık/73

Nihat Yücel

Rubai Duygu musun

Akşamları gözlerde tüten uyku musun
Ruhlarda filizlenen güzel duygu musun
Sen söyle nesin sevgili bizler bilelim
İç titretecek bir incecik kaygu musun

Ekim/73

Nihat Yücel

Rubai El mi olur

İnsanca sevenler sana hep el mi olur
Sevmezse gönül bil ki diken gül mü olur
Şair sana yazmazsa şiir saçlarını
Örsen tarasan bin kere tel tel mi olur

1970

Nihat Yücel

Rubai Erdemli Kişi

- ATSIZ Hoca'ya

Bayrak gibisin ey yüce erdemli kişi
Biz senle eriştik güce erdemli kişi
şensin çağırın bizleri dev uğraşa bir
Ölçüm taşi sensin yüce erdemli kişi

şubat/1972

Nihat Yücel

Rubai Ey Sevgili Yar

Yoksan bile hep yanımdasın sevgili yar
Düşmekte yavaş yavaş siyah saçlara kar
Küt küt atıyor kalbimi duysan güzelim
Ey yar göğsüm geliyor kalbime dar

Kasım/06

Nihat Yücel

Rubai Geçer

Sevda çekenin günleri hicranla geçer
Geçmez sanılan ağları efganla geçer
Bir gün olur aşık kavuşur sevdiğine
Günler geceler gl gibi cananla geçer

1968

Nihat Yücel

Rubai Gel

Gel sohbetimiz aylarımız demlensin
Gel yaslı olan kalblerimiz Őenlensin
Renkten ve Őekilden sıyırıp kendimizi
Gel ağlayalım gözlerimiz nemlensin

Mayıs/68

Nihat Yücel

Rubai Geldim İŖte

Gör aŖkı dedin görmeye geldim iŖte
Halin nicedir sormaya geldim iŖte
Vuslat umarak fallara baktırdım da
Hicranıma son vermeye geldim iŖte

Ekim/73

Nihat Yücel

Rubai Gibisin

Ey kızı yine başlardaki taşlar gibisin
Düşman değiliz sen bizi taşlar gibisin
Gelsen yine bak şenlenecek dünyamız
Sensiz ölürüz gövdede başlar gibisin

1969

Nihat Yücel

Rubai Gibisin II

Varlık gibi yokluk gibi sonsuz gibisin
Ben senle birim sen niye bensiz gibisin
İnsanlara aşktır güzelim neş'e veren
Küstüysen eğer aleme onsuz gibisin

Temmuz/06

Nihat Yücel

Rubai Gönül

Ben çektiğin ahzanı derim yare gönül
Bir yar için etme mihnet ağyare gönül
Feryadını yar anlamak ister miki hiç
Öyleyse senin derdine yok çare gönül

Temmuz/69

Nihat Yücel

Rubai Gönül II

Suç sende değil kendine suç atma gönül
Vazgeçmeye bak derdine dert katma gönül
Sevseydi gelirdi sevdiğim yar dediğin
Sen kendini hiç boş yere aldatma gönül

Ekim/06

Nihat Yücel

Rubai Gözlerin

Korkunç geceler bürür benim gözlerimi
Hatırlayamam söylediğim sözlerimi
Bitmez bu karanlık sanıyordum lakin
Aydınlatıyor o gözlerin gözlerimi

Mart/72

Nihat Yücel

Rubai Güc

Ben bir şiir işçisiyim usta değil
Hep kendime yalnız zararım dosta değil
İnsan beyninden alır ancak gücünü
Varsılda değil güç ve kalın kasta değil

1996

Nihat Yücel

Rubai Gül bahçesiyim

RUBAİ GÜL BAHÇESİYİM

Gül bahçesiyim gül sunarım gül sevene
Bahçem feda olsun gülü her Gülderen'e
Maşuka, filiz, Köksal'ı candan severim
Bir hatıra olsun bu şiir şu çiçek Gülseren'e

15.03.2016

Nihat Yücel

Rubai Gül Kırmızısı

Yalnızlık alnımın silinmez yazısı
Yarin yüreğimde dinmiyor hiç sızısı
Nüksetti yaram kırmızı bir gülle yine
Nabzımda atan kanım gül kırmızısı

Aralık/73

Nihat Yücel

Rubai Gül yüzlü güzel

Gül yüzlü güzel kız seni andım bil ki
Yalnız senin aşkın ile yandım bil ki
Birden bire bir gün geleceksin diye ben
Sensizliğe bunca yıl dayandım bil ki

Kasım/72

Nihat Yücel

Rubai Gölüm

Gönlüm yine senden çok uzaklarda gülüm
Ceylan gibi tutsak ve tuzaklarda gülüm
Avcundaki bir kuş gibi çarpar yüreğim
Senden haber almakda yasaklarda gülüm

Ağustos/06

Nihat Yücel

Rubai Gün Batımı

Tanrım kişiler kaçırdı dünya tadını
Sonsuzluğa dizginlesem artık atımı
Nefret-kötülük-kin düşünen insanlardan
Kaçsam bırakıp alemi bir gün batımı

şubat/72

Nihat Yücel

Rubai Güzel

Ey saçları dalga-dalga boynunda güzel
Bin cazibe var işveli oynunda güzel
Bilmem ne kadar sevgili pervane gibi
Bir ateş daldı yandı koynunda güzel

1970

Nihat Yücel

Rubai Güzel II

Sen nerde isen ben olurum orda güzel
Sensiz ne kadar zor yaşamak burda güzel
şensiz ne yapar bilmiyorum ah bu gönül
İstersen eğer halimi bir sorda güzel

Nihat Yücel

Rubai Hocama

- Yalçın ÖZALP'a

Hiç kimseye eyvallahı yoktur hocamın
Hep alını açık sözleri toktur hocamın
Tarihe ait bilip te anlatmadığı
Çoktur daha çoktur daha çoktur hocamın

1991

Nihat Yücel

Rubai İnsanlık I

İnsan görünen çok kişinin maskesi var
Gerçek yüzü hiç ummadığın anda çıkar
İnsan gibi ol sen yine insanca yaşa
Varsın kötü olsun bütün alem ne çıkar

Şubat/72

Nihat Yücel

Rubai İnsanlık II

İnsan kimi coşkun kimi mutsuz yaşıyor
İnsanlar kolsuz ve kanatsız yaşıyor
Aldırıldığı yok bir kişinin dertlilere
Çok insan yarından umutsuz yaşıyor

Şubat/72

Nihat Yücel

Rubai İnsanlık III

İnsan tanırız benliği erdem denizi
Dostuz sanırız aldatırız kendimizi
Dostun kimmiş belli olur düşmeye gör
Bir dost bulamazsın arasan sürsen izi

Aralyık/73

Nihat Yücel

Rubai İstanbul

Yer yer görünen tüm tepeler kubbeleşir
Akşamları burda sanki devler güreşir
İçten yazarım şiiri İstanbulda
İstanbul gözlerimde rubaileşir

1972

Nihat Yücel

Rubai İstanbulda Akşam

Akşam güneşin rengi erir gönle girer
Vurdukça ışıklar suya bin renge girer
Sahilde her akşam oturup seyrederim
Yer yer tutuşur denizle gök cenge girer

1969

Nihat Yücel

Rubai İstanbulun Fethine I

Surlar dayanıklı zincirliydi deniz
Yerler ki yarılma yanma umman geçeriz
Biz dağların üstünden aşırık gemiyi
Gün doğmadan önce doğduk halice biz

1970

Nihat Yücel

Rubai İstanbulun fethine II

Çoşmuş uçarak dağ tepe atlım geliyor
Kartal gibi bir hızla kanatlım geliyor
Başbuğumun emridir 'Aşılın surlar'
Surlardan aşan bin Ulubatlı'm geliyor

Şubat/70

Nihat Yücel

Rubai İstanbulun fethine III

Çağlar değişir yep yeni çağlar kurulur
Her cenk edilen yerde otağlar kurulur
Türk istenilen şekle sokar dünyayı
Ok salmak için yay diye dağlar kurulur

Mayıs/1970

Nihat Yücel

Rubai İster

Her sevgili yar derdine derman ister
Sen istemesen sevmeni canan ister
Her bir adımında bastığın yer bizden
Her an yeni bir aşığı kurban ister

Mayıs/71

Nihat Yücel

Rubai Kafkasya

Destan doludur dağın taşın Kafkasya
Düşmanlara karşı dik başın Kafkasya
Şeyh Şamil'in ölmezliği vardır sende
Bir gün bitecektir savaşın Kafkasya

Nihat Yücel

Rubai Kandil Gecesi

Tanrım yandık aşkına kandil gecesi
Çoktur suçumuz bağışla kandil gecesi
Mevlid sesi Kur'an sesidir duyduğumuz
Affet ki sığındık sana kandil gecesi

Mayıs/69

Nihat Yücel

Rubai Kaybolmak

Gökkubbede kuşlar gibi biz hür olmalıyız
Baştanbaşa erdem ile biz dolmalıyız
Dünyadan el-etek çekip tutkuyla
Sonsuzluk içinde biz kaybolmalıyız

Aralık/73

Nihat Yücel

Rubai Kızlar I

Kızlar ki karanlık gece yıldızlarıdır
İnsanı çeken işveli yalnızlarıdır
Meftun bırakanlar Çınaraltı'da beni
Ateş gibi Çengelköyü'nün kızlarıdır

Eylül/70

Nihat Yücel

Rubai Kızlar II

Dört mevsim açan taze çiçektir kızlar
Gençlik çağı elbet geçecektir kızlar
Bir gün olup aşıklara ettikleri o
İşkenceyi bir bir geçecektir kızlar

Haziran/73

Nihat Yücel

Rubai Korkmam Sıkarım

Kovsan bile ben karşına her an ıkarım
Sevmezsen bil kendimi birgün yakarım
Ey yar birgün bana gelmezsen eğer
Son mermiyi ben beynime korkmam sıkarım

Ağustos/06

Nihat Yücel

Rubai Kumral Saçlı Güzel

Sevsem kumral saçlarının her telini
Tutsam bırakıp bir daha tutsam elini
Bir yan bakışın benden alıp gitti beni
Ey kız bu garip senle sever yad elini

Nisan/73

Nihat Yücel

Rubai Mavi Tutkusu

- Servet GÜRCAN'a

Masmavi ufuklar ile düştük yola biz
Engin denizin rengini sevdik severiz
Ey gök-mavi boşluk-mavi sonsuzluk ey
Senden aldık maviyi Gökbayrağı biz

1968

Nihat Yücel

Rubai Mehmetcik I

Korku vuruşur cephede bir Mehmetcik
Bir hamlede dağlar devirir Mehmetcik
En sonra alır-öper-takar süngüsünü
Bir orduyu dipcikle ezer Mehmetcik

Mayıs/71

Nihat Yücel

Rubai Mehmetçik II

Parlat tüfeğin yağla ve sil Mehmetcik
Hakkın ödeşilmez bunu bil Mehmetcik
Toprak-bayrak-millet için sende koca
Irmak gibi kan var ki ödeşilmez Mehmetcik

Mayıs/71

Nihat Yücel

Rubai Mehmetçik III

Düşman var çılgınlaşıyor Mehmetcik
Engelleri bir bir aşıyor Mehmetcik
Her mermisi binbir zaferin muştusudur
Hergün daha destanlaşıyor Mehmetcik

Mayıs/71

Nihat Yücel

Rubai Ne Çıkar

Ferhat! Şirin yok dağı delsen ne çıkar
Küllüngü atıp göklere ölsen ne çıkar
Sen yoksan anlamı kalmaz hayatın
Dünyaya da bin kez daha gelsen ne çıkar

Temmuz/06

Nihat Yücel

Rubai Nerde

- Kemal Tabur'a

Gelmez o güzel neş'eli günler nerde
Artık yıldızlarda düğünler nerde
Meydir diyerek kadeh kadeh gökyüzünü
Ah içtiğimiz nerde o günler nerde

Aralık/73

Nihat Yücel

Rubai Neyleyeyim

Ben kendimi dosta kurban eyleyeyim
Bir dost bulamam derdimi ben söyleyeyim
Gördüm ki vefasız çıkıyor dost dediğin
Ah neyleyeyim neyleyeyim neyleyeyim

Aralık/73

Nihat Yücel

Rubai Ordum

- Aydil Erol'a

Ordum yüce Kür Şad gibi erlerle dolu
Ordumda gönüller ki seferlerle dolu
Ordum onu tarih anlatıyor bozkurtlu
Destanlarım altınlı zaferlerle dolu

1969

Nihat Yücel

Rubai Oy

- Anama

Bensiz Maraş'ın her yeri sessiz mi ki oy
Kardeşlerim işlerde hevessiz mi ki oy
Ağlar dururum her gece duymaz mısınız
Oğlun o kadar fazla yüreksiz mi ki oy

Nisan/69

Nihat Yücel

Rubai Renkler

Akşam kızaran camları oymuş gibidir
Dünyada güneş rengini koymuş gibidir
Ben renkleri sonsuzda ararken tanrım
Yer gök ve deniz renklere doymuş gibidir

Kasım/73

Nihat Yücel

Rubai Saçların altın sarısı

Vurdukça güneş saçların altın sarısı
Gök mavisi gözlerin badem irisi
Dil yetmez tarife güzelliklerini
Dostlar benim anlattığım ancak yarısı

1973

Nihat Yücel

Rubai Sarsın Bakışın

Sarsın bakışın çevremi aydınlatsın
Tüm dertleri bir hamlede silsin atsın
Hiç kimseye aldırma gülüm gel yanıma
Gönlüm yeniden tutkuyu görsün tatsın

Aralık/06

Nihat Yücel

Rubai Sazlarda Güzel

Akşamları bak cümbüşü seyretmede el
Fistanları savrulmada estikçe de yel
Fettanca yürek hoplatıyor oynaması
Sazlarda güzel - sözde güzel - kızda güzel

Temmuz/06

Nihat Yücel

Rubai Sendeydi

Bir renk giymiştin gözler sendeydi
Bir şey anlatmak isterdin neydi
Duydum-şaştım gezmişsin ellerle
Ruhum senelerce inleyen bir neydi

Mayıs/69

Nihat Yücel

Rubai Sensin Kafesim

Hiç bilmiyorum yar acıdır belki sesim
Bir gün sen ölürken çıkacak son nefesim
Ey yar ya azat et beni öldür ya da sev
Hapsolmuşum artık sana sensin kafesim

1969

Nihat Yücel

Rubai Sizde

- Emine IŞINSU'ya

Sanat erişilmez yüce ilham sizde
Bir sır gibi anlatış ve anlam sizde
Her yazdığının bir eşi yoktur bil ki
Dünyam küçücük yepyeni dünyam sizde

Mayıs/71

Nihat Yücel

Rubai Sonsuzluk

Tanrım ben o sonsuzluğa ermek dilerim
Sonsuzdaki her gizliyi görmek dilerim
Rüya gibi hülya gibi dünya ben de
Rüyamı güzellerle geçirmek dilerim

Haziran/69

Nihat Yücel

Rubai Suç

Bilmez aşık dağda mıdır düzde midir
Giz sözde mi parlayan ışık gözde midir
Bir gün kurulursa aşığın mahkemesi
Siz söyleyin erkekte mi suç kızda mıdır

Şubat/72

Nihat Yücel

Rubai Şair oluş

Efkar dağıtır saçlarının savruluşu
Aşktandır gönlümün yanıp kavruluşu
Aruz - hece - serbest seni söyler yalnız
Şair sana borçlu bil ki şair oluşu

1973

Nihat Yücel

Rubai Şehriyar I

Türk birliği çok yakın yakın Şehriyar
Bir gün olur İran'a akın Şehriyar
Hiç bir kuvvet söndüremez Türklüğü ey
Türklük yüce gökte bir çakın Şehriyar

Mayıs/69

Nihat Yücel

Rubai Şehriyar II

Tebriz o büyük il o büyük Türk şehri
Her an kusuyor Türklere şah tüm zehri
Tanrım dökülen kanlarımız sel gibidir
İran'ı boğar bir gün akan kan nehri

Mayıs/71

Nihat Yücel

Rubai Şehriyar III

Tutsak yaşamak Fars'a çekilmez dert bu
Bir gün dilerim gönlüne serpinsin su
Yurdunda garip kalan Nihat'tan bil ki
Şehr'yar sana var selem gönüller dolusu

Mayıs/71

Nihat Yücel

Rubai Şehriyar IV

Bağrımda acın var ki silinmez şimdi
Sen ağlar iken burda gülünmez şimdi
Tutsak gibi boynumuz bükük Türkiye'de
Kim-dost-düşmanının bilinmez şimdi

Haziran/73

Nihat Yücel

Rubai Tolunay

Söz dinlemiyor sanki zaman bir deli tay
geçmişte geçen günleri sen dopdolu say
Dostlar görünüz bir-mavinin en hasını
Emzirmedi-gök memesinden tolunay

Nihat Yücel

Rubai Tutsak Yaşamak

Dostlar tutulup tutkuya tutsak yaşadık
Biz dertlilerin derdine ortak yaşadık
Tanrım sana bin kere şükür şimdiye dek
İnsan arasında alınımız ak yaşadık

Kasım/06

Nihat Yücel

Rubai Türkçe Ses Bayrağım

Bak Türkeli'min üç yanı çepçevre deniz
Dünyada bulunmaz bu güzel yer elimiz
Kurbanlar olsun sana elbet yaşayan
Ses bayrağımız türkçe bizim öz dilimiz

Temmuz/06

Nihat Yücel

Rubai Uçmağ Bağı

Şair kişi bil ki tutkunun tutsağıdır
Gençlik çağı sevmek ve sevilmeç çağıdır
Sen kendin olursan iyi herkes iyidir
Dünya o zaman inan ki uçmağ bağıdır

Şubat/72

Cennet:: Türkçesi Uçmağ

Nihat Yücel

Rubai Varlık-Yokluk

Varlık diye yokluk diye bir Şey yok ki niye
Aldanmadayız her Şeye gündüz ve gece
Yoklukta bulur kendini erdemli kişi
Yokluk doğurur varlığı yoklukta yine

1971

Nihat Yücel

Rubai Yağmur

Yar aklıma sağnak gibi yağmurla gelir
Gökten yere inmiş gibi bir nurla gelir
Yalnız bırakıpta gurbet ellerde beni
Sitemle giden sevgili gururla gelir

Mart/73

Nihat Yücel

Rubai Yakarış

Kür Şad gibi destanlaşan er istiyorum
Fatih gibi çağlar aşan er istiyorum
Kaçsın önümüzden gelecek ben yarının
Geçmişle peşinden koşan er istiyorum

Kasım/68

Nihat Yücel

Rubai Yakarış II

Yerler bize yetmiyor kanat ver tanrım
Kurttan kılavuz atsıza at ver tanrım
Bir zillete düştük bizi kurtar artık
Kür Şad gibi bir er ve pusat ver tanrım

Ocak/70

Nihat Yücel

Rubai Yalan

- Ramazan BALCIOĞLU'na

Mecnun gibi Leyla gibi Ferhat da yalan
Çirkin de güzel de neşe feryat da yalan
Dünyaya da ukbaya da aldanmayalım
Vuslat yaşamak ölüm de firkat da yalan

Haziran/69

Nihat Yücel

Rubai Yarım kalan...

.....
.....
Bir tutkulayın içimde bitmez acısı
Vardır şü yarım kalan rubailerimin

1970

Nihat Yücel

Rubai Yasak

Sevdimse suçum ne yoksa sevmek mi yasak
Eller iki gül dalıysa övmek mi yasak
Hicran bitmez bağrımı dövmek mi yasak
Kaderse eğer bu söyle sövmek mi yasak

Şubat/71

Nihat Yücel

Rubai Yaş altmış üç

YAŞ ALTMİŞ ÜÇ

Altmış üçe girdik geçiyor yıllarımız
Solmakta güzel bahçede bak güllerimiz
Yalnız bırakıp gitmededir dostlarımız
Her an yeniden boş kalıyor ellerimiz

07.09.2010

Nihat Yücel

Rubai Yaşamak

Dostlar arasında ah ne hoştur yaşamak
Dostlar heyecansız nede boştur yaşamak
Yükseklere birgün uçacaktır bilirim
Hoş tutmalı çünkü bir kuştur yaşamak

Haziran/73

Nihat Yücel

Rubai Yeniden

Geçmişle harap etme yeter kendini sen
Dünyan değişir hüznü atıp bir gülsen
Hiçbir şeye değmez bu hayat kendine gel
Tekrar gelecek neş'eli günler yeniden

Aralık/73

Nihat Yücel

Rubai Yıl Dönümü

Bir sancı sarar yavaşça her bir yönümü
Geçtikçe zaman ben görürüm en sonumu
Birgün bırakıp dostları gitmek vardır
Kutlansın hep neş'eli her yıl dönümü

Eylül/77

Nihat Yücel

Rubai Yol Çok Uzun

-Oğuz Alp PAKÖZ'e

Yoldaş geç kalma seçtiğin yol çok uzun
Çalsın Dede korkut sese çıksın kopuzun
Türklük bir uçarsu oldu engel tanımaz
Bayrakları yükselmede artık Oğuz'un

1996

Nihat Yücel

Rubai Yolculuk I

- Erken giden dostlara

Vardır sonu elbet bu garip yolculuğun
Derken kesilir odanda bir gün soluğun
Hiç varmayacak farkına dünya-gerçek
Dostlar varacak farkına dost yokluğunun

Mart/69

Nihat Yücel

Rubai Yolculuk II

Çam dallarının kımıltısından geçtik
Renk renk ışığın pırılıltısından geçtik
Bizler motorun sesinden ayrıldıkta
Kuş seslerinin cıvıltısından geçtik

Temmuz/69

Nihat Yücel

Rubai Yunus gibi

İmbikten geçmiş arı bir bengi suyuz
Birdir iimiz hem dişimiz işte buyuz
Yanlış ve yalan anlamasın kimse bizi
Yunus gibi biz aşk yolunun yolcusuyuz

1996

Nihat Yücel

Sağu

-Arif Nihat Asya'ya

Rubailer ve horyatlar
aramakta ustasını

doldurup içtik hocadan
Şiirin altın tasını

Rüzgar bekleyen bayrak
Beklemekte Asya'sını

Kim dindirecektir şimdi
Bayrağımızın yasını

Nihat Yücel

Sen Beni Bilmeyeceksin

Sen beni bilmeyeceksin
Bir gece karanlığın tam ortasında
Sana uzanacak ellerim
Parmaklarım ırmaklar kadar uzun
Ellerim geceler kadar büyük
Sırtımda sevgiden bir yük
Seni arayacak bütün İstanbul'da
Sokak - sokak ellerim
Sen beni bilmeyeceksin

Sen beni bilmeyeceksin
Sokak lambalarının kör ışığında
Zeytin siyahı gözlerini düşüneceğim
Sokaklarda dolaşırken
Çaresiz boynu bükük
Gökyüzünden yıldızları çalacağım
Olanca hıncımı yıldızlardan alacağım
Gözlerini oyacağım karanlıkların
Adını karanlık koyacağım karanlıkların
Adını sağır duvarlara yazacağım
Bir kez daha
Adını ezberleyecek kurtlar-kuşlar
Senin için deleceğim
Tam yedi yerinden
Kör bir kurşun gibi karanlıkları
Sen beni bilmeyeceksin

Sen beni bilmeyeceksin
Rüzgarlara gem vuracağım
Adını belleteceğim azgın sulara
Karanlığın en keskin çizgisini
Ellerimle yara-yara
Bir gün sana geleceğim
Ne ellerimde bir gül
Ne dudaklarımda bir türkü
Sana yüreğimi koparıp vereceğim
Sen beni bilmeyeceksin

Nihat Yücel

Seni Duyuyorum Tınlayan Seste

- Kasım/97 de yitirdiğim eşime

Seni duyuyorum tınlayan seste
Gök yüzümde yıldız olup gel artık
Yokluğun bellidir her bir nefeste
Sensiz ömür çekilmiyor bil artık
Seni duyuyorum tınlayan seste

Sensiz ömür çekilmiyor bil artık
Ne yapsam ne etsem çile bitmiyor
Her gece düşüme girde gül artık
Gece gündüz gözlerimden gitmiyor
Sensiz ömür çekilmiyor bil artık

Gece gündüz gözlerimden gitmiyor
Bir gelip görüntün birden gidiyor
Bu acılar çekilmekle bitmiyor
Bana en olmadık haller ediyor
Gece gündüz gözlerimden gitmiyor

Bana en olmadık haller ediyor
Ne günler geçirdik kötü ve iyi
Daha kıskançlığı sürüp gidiyor
Ondan özge ben sevmedim kimseyi
Bana en olmadık haller ediyor

Ondan özge ben sevmedim kimseyi
Bunu bilir yine hesap soruyor
Ondan öğrendim ben bu türlü sevmeyi
Karşıma dikilip dimdik duruyor
Ondan özge ben sevmedim kimseyi

Karşıma dikilip dimdik duruyor
Bu acunun giysisini at diyor
Beni alıp yerden yere vuruyor
Çok geç kaldın gel yanıma yat diyor
Karşıma dikilip dimdik duruyor

Çok geç kaldın gel yanıma yat diyor
Birlikteydik gel birlikte olalım
Gel sevgini sevgimize kat diyor
Gel sevgiyi sonsuzlukta bulalım
Çok geç kaldın gel yanıma yat diyor

Gel sevgiyi sonsuzlukta bulalım
Senden özge sevgi bana yok diyor
Gel birlikte sevgi ile dolalım
Burda bahar burda sevgi çok diyor
Gel sevgiyi sonsuzlukta bulalım

Burda bahar burda sevgi çok diyor
Sevinç içindedir kişiler burda

Burda kin-yağılık ve bun yok diyor
Bütün kötülükler çirkinlik orda
Burda bahar burda sevgi çok diyor

Bütün kötülükler çirkinlik orda
O acunun sevgisinden geçte gel
Bensiz ne yaparsın kalırsın darda
İyiliği güzelliği seçte gel
Bütün kötülükler çirkinlik orda

İyiliği güzelliği seçte gel
Bu acunun defterini dürelim
Kendine yeni giysi biçte gel
Sevgiyle dönüyor acun görelim
İyiliği güzelliği seçte gel

Sevgiyle dönüyor acun görelim
Bir ışıktır aydınlatır gökleri
Sevgimizi nakış nakış örelim
Kapasın o ışık göğü ve yeri
Sevgiyle dönüyor acun görelim

Kapasın o ışık göğü ve yeri
Işıtır gecemi bir ışık seli
Kalmışım inan ki kemik ve deri
Gönlümü yakıyor ayrılık yeli
Kapasın o ışık göğü ve yeri

Gönlümü yakıyor ayrılık yeli
Kavuşmanın belli bir zamanı yok
Herkes beni zannediyor bir deli
Ondan ayrıldığı zaman anı yok
Gönlümü yakıyor ayrılık yeli

Ondan ayrıldığı zaman anı yok
Herkes beni görüp gülüp geçiyor
Sızlanmanın artık bir gereği yok
Can alıcı her an canlar biçiyor
Ondan ayrıldığı zaman anı yok

Can alıcı her an canlar biçiyor
Al canımı kurtulayım kafesten
Kişilerin sevdiğini seçiyor
Kurtulayım şu aldığım nefesten
Can alıcı her an canlar biçiyor

Kurtulayım şu aldığım nefesten
Şu acun artık bana dar geliyor
Kurtar kulağında çınlayan sestem
Her an kulağıma sesler geliyor
Kurtulayım şu aldığım nefesten

Her an kulağıma sesler geliyor
Bun'um çoğalıyor dağca artıyor
Halimi görüyor sonra gülüyor
Sevgimi bir kantar ile tartıyor
Her an kulağıma sesler geliyor

Sevgimi bir kantar ile tartıyor
Söyle diyor o acunda ne buldun
Sevgim ile sevgisini tartıyor
O acunda sessiz kimsesiz kaldın
Sevgimi bir kantar ile tartıyor

O acunda sessiz kimsesiz kaldın
Yaşadıkça bun artıyor bitmiyor
Ömrünün her günü acıyla doldun
Çakılmış beynime ordan gitmiyor
O acunda sessiz kimsesiz kaldın

Çakılmış beynime ordan gitmiyor
Neler çekiyorum bilmiyor kimse
Bun'u kaldırmaya gücüm yetmiyor
Akan gözyaşımı silmiyor kimse
Çakılmış beynime ordan gitmiyor

Kasım/97 ve...

Bun: Sıkıntı, bunalmak
Acun: dünya

Nihat Yücel

Sevmek Bana Yasaklanır

Zaman saçlarında tutsak
Ellerin bir nar çiçeği
Hangi yöne dönsem ak-pak
Gördüğüm sevda gerçeği

Sevgim avcunda çoklanır
Sevmek bana yasaklanır

Kuşlar kanat çarpar uçar
Acuna sığmaz olurum
Çiçek varsın diye açar
Seni kendimde bulurum

Yeniden düşüm aklanır
Sevmek bana yasaklanır

Saçların bir sudur akadr
Sana ulaşamaz çağrım
Uzatsan elini yakar
Alev-alev yanan bağrım

Bir çok yerden bıçaklanır
Sevmek bana yasaklanır

Salkım saçak bir ışıksın
Seni sevmeye atandım
Yoksa sende mi aşıksın
Sevdim demekten utandım

Acım acıma eklenir
Sevmek bana yasaklanır

Ellerin titrer uzanır
Yüzünü pembeler basar
Kumrular seni kıskanır
Gül dalda kendini asar

Bağrım hedeftir oklanır
Sevmek bana yasaklanır

Nihat Yücel

Süt Mavisi Gözlerine

Seni gören olur hayran
Süt mavisi gözlerine
Sen isteme başka kurban
Süt mavisi gözlerine

Sensin benim tek umudum
Aşkı içtim yudum yudum
Baktınca kendimi buldum
Süt mavisi gözlerine

Ellerinde gül olayım
Kapıda bir kul olayım
Yana yana kül olayım
Süt mavisi gözlerine

Sular gibi döküleyim
Kıvrım kıvrım büküleyim
Sürme olup çekileyim
Süt mavisi gözlerine

İlhamım ol şiir yazdır
Beni diyar diyar gezdir
Neler yazsam yine azdır
Süt mavisi gözlerine

Başka olursa sevdiğin
İnleyesin inim inim
Mil olupta çekileyim
Süt mavisi gözlerine

Bir kez daha seni görsem
Seni gördüm oldum sersem
Bin canım olsa da versem
Süt mavisi gözlerine

Gönlüm bir kuş sana uçan
Bir gülsün dört mevsim açan
Vuruldum ışıklar saçan
Süt mavisi gözlerine

Aşk kolay gelmiyor dile
Sendendir çektiğim çile
Doyamadım bakma ile
Süt mavisi gözlerine

Eylül/73

Nihat Yücel

Şehriyar'a Selam

Şiirin okudum kendim yitirdim
Geceyi gündüzü uykum yitirdim
Kitabını bir solukta bitirdim
Şiirin aklımı başımdan aldı
İçimde sızlayan bir yara kaldı

Şehriyar konuşsun susalım bizler
Her sukut bir derin yarayı gizler
Derdim anlatamaz bir yığın sözler
Seslendim şiirle sana Şehriyar
Elimizde başka bir imkan mı var

Selam Şehriyar'a Heyder Baba'ya
Sürdüğü saltanat kalır mı şah'a
Kurtuluş yakındır sanmaki rüya
Oç duygusu yüreğimde kan gibi
Birgün patlayacak bir volkan gibi

Ayrılık ne sınır tanımaz ülkü
Devirmez Acem'in kurşunu Türk'ü
Duyulan söylenen hep aynı türkü
Türkümüz yayılır bütün çihana
Bir gün soracağız elbet İran'a

Fişeklik omuzda pusat eldedir
Türkümüz hoyratça esen yeldedir
Gözümüz kırmızı renkli güldedir
Kırmızı deyince akla kan gelir
Bayrak gelir oç gelir İran gelir

Tutsak olmamışım ben şimdiye dek
Arap-Acem dün kölemdi bu gerçek
Elimiz kolumuz bağlı ne diyek
Alınacak birgün ata toprağı
Şehriyar yüreklerde umut bayrağı

Tasalanma talih size de güler
Yapılan zulümler hıncımı biler
Hafız'ın bahçesi kırmızı güller
Ayağın altına serilir birgün
Kurtuluş şöleni sürececek kırk gün

Dertlerim var ta buramda Şehriyar
Kardaşız kardaşız ama sınır var
Hirsımdan ellerim kendimi boğar
Bir gün soramazsam yaptığın o'na
Türk'sün demesinler bir daha bana

Şiirin beynimi yakan bir alev
Bir gün dirilecek beklenen bir dev
Bizleri bekliyor bir kutsal görev
Buyruk çıkar Fars üstüne varılır

Yıllardır kanayan yara sarılar

Karanlık gecede uykusuz gözüm
Bir gün belki sana ulaşır sözüm
Bu berbat gidişe bulunur çözüm
Unutulmaz Heyder Baba şiiri
Bin yıl geçse yaşayacak şairi

Fars kimmiş kimmiş Tür bir gün görülür
Pusatlara dom dom mermi sürülür
Ufuklarda albayrağım görülür
Bayrağın altına koşulur o gün
Engeller tanınmaz aşılır o gün

Elimde kalemim bir pusat gibi
Düşüncem şahlanır bir kır at gibi
İçimde kinim var bir firat gibi
Çılgınlığım tutar dalar geçerim
Ölanca hincımı alır geçerim

İçim çoşar boz bulanık sel gibi
Nasıl duram sana kardaş el gibi
Kanım aksın kan kırmızı gül gibi
Yüreğim kıvılcım saçan bir ocak
Ben yanmışım başkası da yanacak

Kurdum başta gider ordu önünden
Fars ordusu sarılır dört yönünden
Kim ki kaçar bu kurtuluş gününden
Namerd odur kancık odur kalleş o
Ölüsüne itler koşan bir leş o

Yeter Şehriyar'ım bu kadar yeter
Günden güne derdim katlanır artar
Tutsak olan daha nice Türk'ler var
Kafkasya-Türkistan-Kerkük-Rumeli
Tutsaktır Türk fakat hepsi Türkeli

30,06,1971

Nihat Yücel

Şiir Nedir

Bir ilham gelmeye görsün
Tutulmuş dilim çözülür
Mısra mısra gelir şiir
Ak kağıtlara dizilir

Bilmem kaç inbikten geçer
En güzel sözcüğü seçer
Bu sözcükler teker teker
Sanki sözlükten süzülür

Alır beni bir düşünce
Yağmur gibi ince ince
Gönlüme düşer serince
Düşüncemde bağ çözülür

Sözcüklerin dünyasına
Girebilmek çok güç ama
Girsen bir kez o dünyaya
Şiir dünyası gezilir

Ozan olan dertli söyler
Söyler dertleri tazeler
Ozan ölmez ölmez eser
Adı kalplere yazılır

Eylül/72

Nihat Yücel

Nihat Yücel

Tuyuğ

Tuyuğ
Sohbet olsun nerde olsam can gelir
Yar gelir dert yüklü bir kervan gelir
Saçların salkım söğüttür saçların
Akla hep düştükçe kalbden kan gelir

Nihat Yücel

Utku Türküleri (Maraş Destanı) I (Giriş)

Kurtuluş Destanı I Giriş

-'Maraş bize mezar olmadan
Düşmana gülzar olmaz.'

Gebedir geceler ak sabahlara
Sabahlar utkuyu koynunda saklar
Mermiler sürülür gök silahlara
Bir cehennem olur yollar sokaklar

Çöktü karanlık gün ortasında/ Kesti maviliği bir kara çizgi/ Demek bu imiş yazgı/
Çıglık-çıglığa kaldı kuşlar/ Ölüm kapımızı çaldı kuşlar/ Savaşın en çetin bir yerinde/
Yiğitleri yitirdik/ Büyüdü karanlık daha bir büyüdü/ Silahlarla-süngülerle-kanlı
çizmelerle/ Yılanlar-çıyanlar kaldırdılar başlarını/ Dilleri yılan dili/ Kan çanağı-baykuş
bakışlı gözleri/ Saldırdılar gün ortasında/ Çıglık-çıglığa havalandı kuşlar/ Daha
görülmemiş vahşetin böylesi/ Daha görülmez.

Mahmuzlanır aydınlığın atları
Çöker göğse göğün bütün katları
Tanrı'ya açılır ak kanatları
Koçyiğitler ölümleri kucaklar

Bir ışık beklerim-bir haber/ Güvercin kanatlarında umutlarım/ Kanım durmaz
damarımda/ Mağma sıcaklığında her yanım/ Volkan-volkan savrulur yanarım/ Bir
sevgiliyi bekler gibi beklerim bir haber/ 'Haydi yiğitler' densin hele bir/ O zaman görün
beni meydanlarda/ Ellerim büyür kocaman olur/ Bükülür yumruk olur/ Birer dağ
olur-büyür yumruklarım/ İner yağı üstüne-bütün karanlıkların/ Bütün hainliklerin
üstüne yumruklarım.

Şaha kalkar zaptedilmez hıncımız
Topa karşı ellerde kılıncımız
Hiç dinmiyor bağrımızda sancımız
Uçmağa vardılar bütün koçaklar

Şuradaki ağaçlar-taşlar-evler uçmağa vardı/ Şuradaki ağaçlar-taşlar-evler tutsak/
İrmaklar yas tuttu/ Gökyüzünde bulutlar ağladı/ Bir uğursuz gün geldi-dayandı
kapımıza/ Yağı içimizdeydi-yanı başımızdaydı/ Bunca yıl tuz-ekmek yedik/ Namusu
namusumuzdu öyle belledik/ Yağıydı ama-kolladık gözledik/ Kimseye ezdirmedik/
Sonra hainlikleri çıktı ortaya/ Kalleslikleri-kancıklıkları çıktı/ Yanyanaydı evlerimiz/
Evleri silah doluydu-cephane doluydu-tuzak doluydu/ Ve yaktık evlerimizi/ Evleri de
yansın diye/ Bu acımız dinsin diye/ Yanan vatan sönsün diye.

Dağımız ses vermez küskün ovamız
Yakılmış yıkılmış gökçek yuvamız
Gönüllerden eksilmesin duamız
Yeniden tütecek bütün ocaklar

Gök sustu-dağ-taş-orman-ağaç sustu/ Kuş sustu-böcek sustu/ Susmadı namlular/
Geceler-gündüzler boyu kan kustu namlular/ Kustu bütün iğrençliğini yağı/ Kustu
kafatasının içindekini yağı/Yıllarca gizlediği-biriktirdiği kinini-öfkesini/ Salyalı kan
köpüklü kuduz ağızlarından/ Ağızlarında utku türküleri/ Utkuların esrikliğinde başları/
Ve ardından vahşete başladılar/ Ne durdular-ne usandılar-ne yavaşladılar.

Kazanında kaynatacak aşı yok
Kimse bilmez mezarı yok taşı yok
Savaşmayı bilir özge işi yok
Gök maviyle bilenir gök bıçaklar

Bir yangınıın ortasında kaldık/ Ne elde kaldı-ne avuçta/ Yer demir oldu-gök bakır/
Seslensek sesimiz ulaşmıyor dağlara/ Kendi yurdumuzda yetim-öksüz-yoksul kaldık/
Yıllarca sömürdüler-kanımızı emdiler/ Yapışkan pis sülükler/ Boşa gitti alın terimiz göz
nurumuz/ Başımıza dikildi-yağının en soysuzu-en haini/ Yeniden hazırlandık bir büyük
kutsal savaşa/ Yeniden hiç savaşmamış/ Hiç yorulmamış-hiç vurulmamış gibi/ Sanki ilk
savaşın heyecanı var içimizde/ Savaş bize özgü-savaş bizim işimiz.

Şarapneller gökyüzünde savrulsa
Koca dağlar üstümüze devrilse
Tüm namlular göğsümüze çevrilse
Bizi durduramaz gayrı yasaklar

Yoğrulur kanım toprakla/ Binlerce yıldır/ Ben yoğrulurum toprakla/Şu ağaç benim
etim-kanımdır/ Şu çiçek sevdiğimdir-canımdır/ Şu ırmak-şu taş-şu toprak vatanımdır/
Bir tek kalsam bile/ Yağı bastırmam üstüne/ Ağaçları-ırmakları-dağları-taşları
küstürmem kendime/ Susturmam-dizginlemek artık yüreğimdeki öfkeyi/ Öfkem
yüreğimde çoğalır-katlanır artar/ Gün geçtikçe bilenir büyür/ Sıgmaz olur içime
deprenilir durur/ Sonra bir mermi olur/ Vurur yağayı can alıcı yerinden.

Saçaklar buz tutmuş ayaz geceler
Çocuklar ki 'Hürriyeti' heceler
Parçalandı beşikteki bebeler
Yakında bitecek kanlı şafaklar

Kan gölleri büyür/ Geceyi böler silah sesleri/ Geceler yıl kadar uzar/ Geceler bitmez/
Kararmaz içimdeki umut-içimdeki ışık/ Bir kıvılcım olur-yüreğimde savrulur/ Yakar
bütün yürekleri-yakar tutuşturur-kavurur/ Bir büyük yangın olur/ Kimse söndüremez/
Döndüremez bizi yolumuzdan/ Ne ölüm ne korku/ Ölüm ey şanlı ölüm/ Bin kere yeğsin
tutsaklıktan/ Ve tutsaklığın utancıyla yaşamaktansa yiğitler/ Ve savaşa ve ölüme ve
bağımsızlığa soyundular/ Perçinlediler gökyüzüne Türkün bağımsızlığını/ Açıldı
bağımsızlığın gülleri öbek-öbek.

Savaştan öncede sonrada bir hiç
Serveti madalya evleri kerpiç
Ganimet üleşti üç-beş tane piç
Daha itibarlı şimdi kaçaklar

Bütün ağızlar kilitli-bıçaklar açmaz/ Meydanlar dar gelir yiğitlerime/ Yiğitlerim
meydanlardan kaçmaz/ Bir şafak vakti/ Daha gün ağarmamış-daha gün doğmamıştı/
Daha karanlıktı gece/ Daha ezanlar yeni okunmaya başlamıştı/ Önce abdest alıp
Tanrının huzurunda durdular/ Sonra bir dev gibi doğruldular/ Ve silahları aldılar
ellerine/ O kutlu ellerine/ O kurban olası ellerine/ Silahları kazmaydı-kürekli/ Ve onlar
yağı üstüne yürüyen/ Bir tek el-bir tek yürekti/ Dayandı yiğitler-daha dayandı/
Karanlığı yırtmak için direndi/ Gönüllerinde kutsal utku/ Dudaklarında mavi türküler/
Uçmağa vardılar birer-birer/ BİZDEN ŞİMDİ SADECE BİR FATİHA BEKLER/BÜTÜN
ŞEHİTLER.

- Utku Türküleri (Maraş Destanı)
K.Maraş, Şubat,1998

Kitabından

Nihat Yücel

Utku Türküleri (Maraş Destanı) II (Kırk Işık Kız)

Kırk Işık Kız

- Kurtuluş savaşında kırk gün
Kuran okuyan kırk ışık kıza

Kırk
Kırk bakire
Kırk bakire kız
Kırk bakire kız kırk gün
Kırk kutlu evde toplandılar
Diz çöktüler secdeye kapandılar
Huşu içinde sessizce kuran okudular
Kırk kız kırk gün kırk ikindilere kadar
Sabrı - acıyı ve kurtuluş umutlarını
Ulu tanrıya açılan gök avuçlarıyla
Ayet-ayet gökyüzüne dokudular
Kırk bakire kız kırk gün
Kırk bakire kız
Kırk bakire
Kırk

Kırk
Kırk bayrak
Kırk bayrak kız
Kırk bayrak kız kırk gün
Zaman ve mekan dışı yaşadılar
Küüt - küüt attı utku nabızlarında
Savaş açtılar yağıya dillerinde kuran'la
Bütün cephelerde ölümlere koşan kızlar
Savaşan onlardı ellerinde kuran'la
O günden beri hala dalgalanırlar
Ufuklarda bayraklaşan kızlar
Kırk bayrak kız kırk gün
Kırk bayrak kız
Kırk bayrak
Kırk

Kırk
Kırk ışık
Kırk ışık kız
Kırk ışık kız kırk gün
Bitmeyen karanlık geceleri
Birer güneş olup aydınlattılar
Kimdiler - nerde mezarları bilinmez
Uçmağa doğru birer yıldız gibi aktılar
Karanlıklar kuran'la ışıklandılar
Yüreklerdeki utku ışıklarını
Birer kandil gibi yaktılar
Kırk ışık kız kırk gün
Kırk ışık kız
Kırk ışık
Kırk

Kırk
Kırk gök
Kırk gök kız
Kırk gök kız kırk gün
Gök utkuları muştuladılar
Ölmezliğin sırrına ulaştılar
Yüzleri bir tolunaydı kızların
Kaşları bir gerilmiş yaydı kızların
Her bir bir Asena'ydı kızların
Demir dağları delip aştılar
Gök çığırtı kargışladılar
Kırk gök kız kırk gün
Kırk gök kız
Kırk gök
Kırk

Kırk
Kırk umut
Kırk umut kız
Kırk umut kız kırk gün
Tanrının adıyla başladılar
Dua-dua Ayet-ayet Sure-sure
Kurani okudukça acunu unuttular
Kırk kız kırk mavi kanatlı güvercin olup
Gökyüzüne doğru kanat açıp uçtular
El verdi gök erenler ellerine
Gök erenler sırlarını açtılar
Kırk umut kız kırk gün
Kırk umut kız
Kırk umut
Kırk

Kırk
Kırk kurt
Kırk kurt kız
Kırk kurt kız kırk gün
Bilediler öfkelerini bilinçle
Yumruklarını gökyüzüne kaldırdılar
Gök yüzünü öfkeyle- hınçla yumrukladılar
Bakışları kurt bakışlı - özleri kurt soyundan
Tanrı önünde önce dua ettiler sonra
Yalın kılınc meydanlarda durdular
Döllendi özlerde ak umutlar
Kırk kurt kız kırk gün
Kırk kurt kız
Kırk kurt
Kırk

- Utku Türküleri (Maraş Destanı)
K.maraş. Şubat.1998

Kitabından

Nihat Yücel

Utku Türküleri (Maraş Destanı) III (Bir Avuçtular)

Bir Avuçtular

Çıktılar erce meydanlara
Kendilerini meydanlara attılar
Ata yadıġari dolma tüfekleriyle
Kazmalarıyla kürekleriyle
Yerle - göġü
Birbirine kattılar

Tuttular saçlarından güneşi
Yerden yere çaldılar
Olanca öfkelerini
Güneşten çıkardılar
Çekilmediler cepheden
Etten duvarlar örüp
Topraġa çakıldılar

Ne silahları vardı
ne mermileri
Bir orduya karşı
Bir avuçtular
Bir çift güvercin gibi kanatlanıp
Gökyüzüne uçtular

Bize şimdi
Bir masal gibi gelir
O yiġitler-öyle savaştılar
Tanrı'ya kavuştular

-Utku Türküleri (Maraş Destanı)
Türkocaġı Yayınları Şubat/98

Kitabından

Nihat Yücel

Utku Türküleri (Maraş Destanı) IV (Çiçeklendi Namlular)

Çiçeklendi Namlular

Çiçeklendi namlular
Menevişlendi
Kurtuluşun türküsü
Yeryüzüne-gökyüzüne
Dağa-taşa-dala-yaprağa
Nakış-nakış işlendi

Onlar
Ölümsüzlüğe bir kez daha
İnandılar

Sandılar
Bir kan çanağıydı güneş

Sandılar
Yarin yanağıydı güneş

Sandılar
Yiğitler yunağıydı güneş
Işığında yıkandılar
Uçmağa doğru
Uzandılar

Gördüler
Gök çığırık
Ölüm sağıyordu gökten

Gördüler
Mermiler yağıyordu gökten

Gördüler
Melekler ağıyordu gökten
Tek-tek melekler
Yeryüzüne indiler
Yiğitlerin etrafına
Bir barikat ördüler

Öldüler
Gök ışığı sağlamak için

Öldüler
Karanlığı boğmak için

Öldüler
Yeniden doğmak için
Gökyüzüne yükseldiler
Gönüllere gömüldüler
Tanrı katındadır otağları
Onlar erişilmez şehitlerdir.

-Utku Türküleri (Maraş Destanı) kitabından
K.Maraş Türkocağı yayını Şubat/98

Nihat Yücel

Utku Türküleri (Maraş Destanı) IX (Son sözleri Allah Allah)

Son sözleri Allah Allah

Çıgırtan korkusu yokmuş
Başı karlı yüce dağmış
Evini kendisi yakmış
Gök maviden ışık sağmış
Çıgırtan korkusu yokmuş

Gök maviden ışık sağmış
Kanı-canı olmuş katkı
Pusatlanıp gökten ağmış
Kanla kazanılmış utku
Gök maviden ışık sağmış

Kanla kazanılmış utku
Bütün gönülleri sarmış
Yokmuş bundan özge tutku
Yiğitler uçmağa varmış
Kanla kazanılmış utku

Yiğitler uçmağa varmış
O ne kadar kutlu günmüş
Toprağı kan ile karmış
Bir ışıktan ata binmiş
Yiğitler uçmağa varmış

Bir ışıktan ata binmiş
Tutmuş altın yelesinden
Bağrındaki sızı dinmiş
Gök tutuşmuş nefesinden
Bir ışıktan ata binmiş

Gök tutuşmuş nefesinden
Yer-gök sarsılıpta durmuş
Kuşlar uçmuş kafesinden
Zamanı yeniden kurmuş
Gök tutuşmuş nefesinden

Zamanı yeniden kurmuş
Başlamış o kutsal bengi
Güneşi kalbinden vurmuş
Yer-gök olmuş ateş rengi
Zamanı yeniden kurmuş

Yer-gök olmuş ateş rengi
Elinde ışıktan silah
Görmemişler böyle cengi
Son sözleri Allah Allah
Yer-gök olmuş ateş rengi

Son sözleri Allah Allah
Tepeden tırnağa hınçla

Vurulmuşta dememiş ah
Zamanı bölmüş kılınçla
Son sözleri Allah Allah

-Utku Türküleri (Maraş Destanı)
K.Maraş, şubat/1998

kitabından

Nihat Yücel

Utku Türküleri (Maraş Destanı) V (Cepheden Bir Kesit)

Cepheden Bir Kesit

Pusat sesleri
Yankılanır dağlarda
Her taraf barut kokusu
Cepheyi dolaşır Aslanbey
Yoktur ölümden korkusu

Ön cephede bir kadın
Yanında mavzeri
Çapraz kuşanmış fişekliği
Gelmiş oturmuş cepheye
Gökten ağmış gibi
Beyazlar giyinmiş
Savaş meleği

Belli ki bir sıkıntısı var
Kenetlenmiş dişleri
Dizlerine vurur
Yumruk olmuş elleri

Sorar Aslanbey
'Bir sıkın mı var bacım? '
Kadın döner usulca
Utanır-kızarır yüzü
Yüzünde tamu'nun öfkesi
Soluk soluğa sesi
'Sıkıntıma sen çare değilsin bey
Biraz ilerde
Ayşe bacı var cephede
Onu bana gönder
Bir iyilik yapacaksan
Bu yeter.'

Az sonra cepheden
Bir bebek sesi yükselir
Çeteler
Toplanırlar başına
İlk ezan okunur kulağına
Üç defa adı söylenir
Adı 'ZAFER' olsun denir

Daha ilk kez
Memeyi vermeden daha
Daha ilk kez
Yavrum demeden daha
Daha ilk kez
Kucaklamadan daha

Kara bir kurşun sesi
Dalga-dalga kuşattı cepheyi

Kuşattı her yeri
Kuşattı karanlıklar
Dağı-taşı-göğü-yeri
Ağızları bıçaklar
açmaz oldu

Yalnız
Bir top kuş kalktı
Yükseldi

Tamu: cehennem

Utku Türküleri (Maraş Destanı) kitabından
K.Maraş, Şubat/1998

Nihat Yücel

Utku Türküleri (Maraş Destanı) VI (Kurtuluş Türküleri)

Kurtuluş Türküleri

ÖNÜNÇ

Bir sancıysa bendeki
Bir sancıysa sendeki
Bizde ki bir sancıysa
Kurtuluşun muştusudur
bu sancılar

I

Bir sabah
Alaca karanlıklarda
Pusatlardan boşalan
Kahkahalarla
Kalkmaktır
kurtuluş

II

Parıldayan namlulardan
Doğaya
Yeni bir gözle
Bakmaktır
kurtuluş

III

Utku meşalesini
Doruklara
Dişle-tırnakla-kanla
Takmaktır
kurtuluş

IV

Ülke için-ülkü için
Uçmağa varan
Savaşçılara
Bir mavi türkü
Yakmaktır
kurtuluş

V

Çoşkun uçarsular gibi
Çoşkuyla gürül-gürül
Bağımsızlığa-sonsuzluğa doğru
Akmaktır
kurtuluş

VI

Yüreklerden yüreklere
Dolaşan kutlu ışığı
Canla-kanla
Yakmaktır
kurtuluş

SONUNÇ

Bir sancıysa yüreğimdeki
Bir sancıysa yüreğindeki
Yüreğimizdeki bir sancıysa
Kurtuluşun muştusudur
bu sancılar

Bu sancıyla büyür Türkeli'm
Bu sancılarla doğar
Büyük Türkeli'nin
Muştusudur
bu sancılar

- Utku Türküleri (Maraş Destanı)
K.Maraş. Şubat/1998

Kitabından

Nihat Yücel

Utku Türküleri (Maraş Destanı) VII (Çuhadaroğlu Ali'nin Türküsü)

Çuhadaroğlu Ali'nin Türküsü

'Ali'yi sorarsan on yedi yaşında
Mavzerle vurdular arkın başında
Çeteler toplanmış ağlar başında
Uyan Ali'm uyan gör neler oldu
Sevdiğin Maraş'a Fransız doldu

Uyan Ali'm uyan yaran çok mudur
Düşmandan intikam alan yok mudur
Bağrına saplanan yoksa ok mudur
Uyan Ali'm uyan gör neler oldu
Sevdiğin Maraş'a Fransız doldu'

Ağıt

Bir türküydü
Bir deli taydı
zaptedilmez
Işık çoğalırdı sesinde
Gökten bir yıldız gibi kaydı
Bir baskın gecesinde

Yağıydı
Dur durak bilmiyordu
Basıyor-vuruyor-öldürüyordu
Daha dayanmak zor geldi
Daha sabretmek
Ant içti Çuhadaroğlu Ali
Kısasa kısas dedi
Aldı tüfeği eline
Mercimek tepede üç yağı gördü
Yaraladı birini
İkisini öldürdü

Yağılır her yerde
Çuhadaroğlu'nu arıyor
Kurda-kuşa soruyordu

Toplandılar yaşlılar
Bir karar verildi
Çuhadaroğlu Ali
Yağılardan uzak
Bertiz'e gönderildi

Bertiz'in dağları
Buruşuk bir çarşaf gibidir
Göge uzanır tepelerde
Çam ağaçları
Taa... aşığılarda
Kıvrıla-kıvrılan akan

Ceyhan nehri
İkiye böler tepeleri

Çuhadaroğlu Ali
Bir düş gördü Bertiz'de
Düşünü hayra yordu Bertiz'de
Anlattı Çuhadaroğlu Ali

'GÖĞÜN MEMELERİNDEN
IŞIK SAGDIM DÜN GECE
KARANLIKLAR AKLANDI

BEN BİR AY'DIM DÜN GECE
NİKAH KIYDIM YILDIZA
HER YANIM IŞIKLANDI'

Boş durmadı Bertiz'de
Çete topladı
Sarıçukur köyünden
Çam dalı gibi yiğitleri topladı
Şanki birer

güneşti onlar
Güneşe birer
eşti onlar

Ayaklarında yırtık
Çarıkları vardı
Ne karınları tok
Ne üstleri pekti
Savaşın çilesini
Böyle yiğitler çekti

Ve bir gün
Sabah erkenden
Ahır dağlarından
Birer kartal gibi süzölüp
Ağır-ağır indiler şehre
Oluk-oluk kan akan
Bir nehre

Avuçlarında sımsıcak
Ondan bir parçaydı silah
Et ve tırnak misali
Dediler ki baskına
Giderken vurulmuş
Arkbaşında Çuhadaroğlu Ali
Daha on yedi yaşında

Çuhadaroğlu Ali
Hâlâ on yedi yaşındadır
Birliğin-dirliğin
Hâlâ savaşındadır

Bir türküdü
Bir deli taydı
zaptedillmez
Işık çoğalırdı sesinde
Gökten bir yıldız gibi kaydı
Bir baskın gecesinde

- Utku Türküleri (Maraş Destanı) Kitabından
K.Maraş. Şubat/1988

Nihat Yücel

Utku Türküleri (Maraş Destanı) VIII (Ben Toprak Anayım)

Ben Toprak Anayım

- Oğuz Alp PAKÖZ'e

Muallim Hayrullah
Hanifi Ağa ve bir çete
Kar-kış kıyamet
Üç atlı yola düşer
Pazarcık'a giderler
Yakup Hamdi Ağayı çadırında
Ziyaret ederler

İzzet-ikram
Hoş-beşten sonra
Söze başlar
Muallim Hayrullah
'Memleketin hali malum
Her yer işgal altında
Yakup Hamdi Beğ
Biz Baba burnu'nu tutacağız
Yağıya Antep'ten
Gelecek yardıma
Engel olsan yeter
Yeter ki yağı
Yardım almasın'

Yakup Hamdi beğ
Suskundur, sözler
Düğümleir boğazında
Bir türlü açamaz ağızını
Neden sonra
Yere dikerek gözlerini
Elindeki maşayla
Mangaldaki közü karıştırarak
Biraz zaman kazanmak ister
Sesi titrek ve usulcadır
'Ağalar' diye başlar söze

'Ben bir çoban parçasıyım
Bu kadar güçlü bir yağıya
Nasıl engel olurum
Yetmez-gücüm kuvvetim
Beni affedin
Yemen'de-Çanakkale'de
Kafkasya'da-Rumeli'de
Kırıldı gençlerim
Yanımda yalnız yaşlılar kaldı'

Israrlar-tartışmalar
Uzar-gider
Sesler yükselir-sertleşir
Bir sonuca ulaşılmaz

Bir zorlu engeldir
Yakup Hamdi beğ
Bir türlü aşılmaz

Umut kesilmiştir artık
Ziyarete gelenler
Tam kalkmayı düşünürlerken

Yan çadırda
Konuşmaları duyan
Hacey Hatun
Birden bir top güllesi gibi
Çadırın ortasında dikilip
Toprağa kök salmış
Asırlık çınarlar gibi durur
Sanki kalbinin atışları duyulur

Gözleri çakmak-çakmak
Gerilmiş yüz hatları
Gök yüzünde av arayan
Bir kartal gibi
Açılmış kanatları

'Yakup Hamdi beğ, Yakup Hamdi beğ'
Diye seslenir
Gür sesi dalga-dalga
Yankılanır çadırın

ortasında

'Ben toprak Anayım
Ben varım.'

'Beğ, beğ...
Sen bu oymağın babası isen
Bil ki ben de anasıyım
Bu işe sen sarılmazsan
Bil ki ben sarılacağım
Baba evimden
Çehiz diye getirdiğim
Altınlarım-pusatlarım
Keçilerim

kınalı koyunlarım

Kaz boyunlu atlarım
Bu savaştan daha önemli
Günlerde mi harcanacaklar
Ben toprak Anayım
Ben varım.'

'Ağzımı bıçaklar açmıyorsa
Dalıp-dalıp gidiyorsa
düşüncelerim
Dizlerim tutmuyorsa
Bir işe yaramıyorsa ellerim

Yaşlılığım-dan-yorgunluğum-dan değil
Suskunluğum korktuğum-dan değil
bunu böyle bil

Öfkem-bilincim-gururum
Gözbebeklerimde büyür ışıklanır
Er meydanı zamanıdır bu zaman
Yiğitler savaşır
Korkaklar saklanır
Ben Toprak Anayım
Ben varım.'

'Ben bir ak güvercinim ak
Kanatlarım kar gibi ak
Ve bir tüy gibi yumuşak
Gönlüm sular gibi berrak
Dağlara ulaşan sesim
Sana ulaşmaktan uzak
Ve dağlar üstüme yıkılır
Ben ölmem
Ben Toprak Anayım
Ben varım.'

'Ben ölürsem
Üstümde yeniden
Yeşerir umutlar
Yeniden çimlenir tohumlar
Tomurcuklar açar yeniden
Her yıl yeniden doğarım
Ben Toprak Anayım
Ben ölmem
Ben varım.'

BEN TOPRAK ANAYIM

Nihat Yücel

Utku Türküleri (Maraş Destanı) X (Kayabaşı'nda Bir Ev)

Kayabaşı'nda Bir Ev

- Mustafa ASLANTÜRK'e

Kayabaşı'da bir ev
Evde bir kadın
Vakit akşamı geçti
Ocakta tarhana çorbası
Yanında
iki küçük çocuk

Vakit akşamı geçti
Yüreği tetiktedir
Elif'in
İki de bir koşar pencereye
Yoldan geçenleri takip eder
Yürüyüşünden bilir
Memed'ini

Vakit akşamı geçti
Gözleri yoldadır Elif'in
Nerde kaldı
Memed'im
Bu kadar geç kalmazdı
Acaba

Bir sıkıntı
Kara saplı
Ağulu bir hançer olur
Gelir saplanır yüreğine
Elif'in

Acabalar çoğalır yüreğinde
Karabasanları kovmak ister
Yüreğinden Elif
Karabasanlar bir at olur
gem almaz
Gelir üstüne-üstüne Elif'in
İnceciktir Elif
Elif bu yükü
kaldıramaz

Beklerken kapı çalınır
Tak-tak-tak-tak-tak
Eyyvah!
Bu Memed'imin çalışı değil
Bir sızı gelir oturur yüreğine
Kımıldayamaz
Çocuklar daha küçüktür
Kapıyı açamaz

Nasıl indiğini bilmez

Ahşap merdiveni
Ya yapacağını bilmez
Eli ayağına dolaşır
Daha bir adım
atabilmez

Suluk soluğadır nefesi
Kalbi göğsünden
Fırlamak üzredir
Kötü bir haber alacağını sanır
Biraz göğsünü tutar
dinlenir

Kapı bir daha çalınır
Tak-tak-tak-tak-tak
Neden sonra
Tutunarak duvara
Geçer kapının ardına
Sıkıca bağlar şesini
İçinde bir endişe vardır
Sanki yitirmiştir eşini

'Kim o' diye seslenir
Usulca ve titrek-titreğ
Kalbi gibi sesi de ürpermektedir

Yıl kadar uzun
Bir sessizlik olur
İkinci kez
'Kim o' diye seslenir
Elif usulca
Sanki kendisi duyar sesini
Sesi öylesine usulcadır

Gelenler
'Yabancı değiliz bacım
Memed'in arkadaşlarıyız
Memed yaralandı da...'
Gerisini duymaz Elif
Kapının arkasına
Bir külçe gibi yığılır kalır

Dünyalar başına yıkılır Elif'in
Mermiler göğsüne sıkılır Elif'in
Gözleri kararır ve döner başı
Ağıtı o zaman yakılır Elif'in

Elif sen ki Maraş'ın destan kadını
Bell ki- şimdi kimse bilmez adını
Sahip çıkamadık affedin bizi
Memed'lerin kurtardılar budun'u

- Utku Türküleri (Maraş Destanı) Kitabından
K.Maraş. Şubat/1998

Nihat Yücel

Utku Türküleri (Maraş Destanı) XI (Senem Ayşe)

Senem Ayşe

- H. Ali ÖZTURAN'a

Savaşın beşinci günü
Uçmağa vardı Ramazan
Saçaklardan buz sarkıyor
Bütün şehir toz-duman
Savaşın beşinci günü
Uçmağa vardı Ramazan

Duraklı'da
Ahşap bir evin ahırında
Toplandılar
Çocuklar-kızlar-kadınlar
Savaş devam ediyordu
Yüreklerde bir korku
Kimden-nasıl haber gelecek
Hiç kimse bilmiyordu

Bir sesle irkildi Senem Ayşe
Kocasını savaşıyordu
Dalmıştı düşünceye
'Senem Ayşe-Senem Ayşe'
Seslenen komşusuydu
Bir şeyler söylüyor
Anlaşılmıyordu

Çağırdılar dışarı
Dışarda kalabalık vardı
Başından aşağı sanki
Kaynar sular döküldü
Kalkamadı ayağa
Bir anda yaşlanmış gibi
Beli büküldü
Yığıldı yere

Kilime sarılmış
Bir şehit vardı avluda
'Vurulan Ramazan mı?
Niçin bir başkası olmasın...'
Düşündüğünden utandı
Kilimden kan sızıyordu daha

'Açın' diye bağırdı 'açın'
'Yüzünü görmek istiyorum açın'
Ramazan'ın yüzünü açtılar
İnanmak istemiyordu
Ramazan'ın vurulduğuna
Senem Ayşe kapandı
Üstüne Ramazan'ın
Ağladı-ağladı-ağladı

Kargışladı yağıyı
Sonra birden bire kalktı doğrudu
Kimse görmesin istiyordu
Gözyeşlerini
Sildi gözyaşlarını yeniyle

Dimdik durdu
Avlunun ortasında
Sanki on beş yaşların
Dinginliği vardı üzerinde
Dönerek avludakilere seslendi

'Kocam vurulduysa
Yerini ben alacağım
Abasını-yeleğini-poşusunu
Şalvarını tez bana getirin
Öcünü alacağım Ramazan'ımın
Yağıya kan kusturacağım
Susturacağım
Topun-pusatın-barutun gürültüsünü
Yağıyı ben pusturacağım'

Giysilerini-mavzerini
Aldı Ramazan'ın
Giyinmek için ahıra girdi
Kanlarını sildi mavzerin
Kokladı-okşadı-öptü önce
Giysileri-mavzeri
Ramazan'ın kokusu vardı
Sonra
Yeleğini-abasını giydi
Saçlarını topladı
Başına bir poşu sardı
Çekti kanlı şalvarı beline
Kuşandı fişekliği
Bu savaşta artık
o da vardı

Artık bir daha o ahırlara
Uğramadı Senem Ayşe
Kadınların saklandığı
Evlerin ahırlarında
Onun ne işi vardı
Cepheydi artık onun yeri
Cephede
Onunda bir yeri vardı

Topladı yiğitleri başına
Gündüz demedi
gece demedi
Öcünü aldı Ramazan'ın

Yağı gidinceye kadar
Savaş bitinceye kadar
Uğraştı-didindi
Hiç yüksünmedi
Ve hiç bir Şey beklemedi
Kurtuluş'ta onunda
Karınca kararınca
Alınteri-emeği vardı

Savaşın beşinci günü
Uçmağa vardı Ramazan
Saçaklardan buz sarkıyor
Bütün Şehir toz-duman
Savaşın beşinci günü
Uçmağa vardı Ramazan

- Utku Türküleri (Maraş Destanı) Kitabından
K.Maraş. Şubat/1998

Nihat Yücel

Utku Türküleri (Maraş Destanı) XII (Söyledi Elif)

Söyledi Elif

Akşam helalleşip ayrılmıştık
Bu gece bir baskına gideceklerdi
Yalnız bunu biliyor
Başka bir şey bilmiyordum
İçim içime sığmıyordu
Bir seviniyor
Bir korkuyordum
Oturuyordum pencere önünde
Tedirgindim
Tüylerim diken-diken oluyordu
Uyku ağır basıyordu
Uyuyamıyordum

Tan vaktinde
Eve getirdiler yiğidimi
Giysileri kan içindeydi
Özge yiğidimin
Koç yiğidimin
Gök yiğidimin
Giysileri kan içindeydi
Savaşın kan sıcaklarında

Ayaz vardı havada
Belli ki kar geliyordu
Pusatlara el değmiyordu soğuktan
Buzlar sarkıyordu kılınç gibi
Toprak damlı evlerin saçaklarında

Bir çift güvercin
Gök kanatlı bir çift güvercin
Uçtu uçacak gözlerinden
Kara gözlerinden
Şahan gözlerinden
Gök yiğidimin
Koç yiğidimin
Özge yiğidimin
Fatihalar-Yasinler
Donmuş kalmış dudaklarında

Görülmedi böyle ölümler
Görülmedi böyle kıyımlar
Kadın-erkek
Genç-yaşlı
Çocuk-çoluk
Ölüm kol geziyordu
Bu kentin sokaklarında

II

Öyle bir gündü ki o gün

Kan beynime sığıyordu
Çaresizlik içindeydim
Çırpınıyordum
Bir şey yapamıyordum
Ne pusat vardı ne de mermi
İki elim iki yandaydı
Alkış için
Sığınacak bir tek tanrım vardı

Gökyüzü bir alçalıyor
Bir yükseliyordu
Daha yar sesi duymamış
Daha yar saçı okşamamış
Yiğitlerim sokaklarda
Gün ortalarında-karanlıklarda
Hain mermilerle
Teker-teker ölüyordu

III

Cepheden her iyi haber geldiğinde
Anaların-gelinlerin-kızların
Yüzü gülüyordu
Analarını sürekli izliyordu çocuklar
Analarının yüzü güldüğünde
Seviniyordu çocuklar
Kendi elleriyle yaptıkları
Tahtadan oyuncaklarıyla
Yeniden oyuna başlıyordu
Oyunu unutan çocuklar
Gök yüzü ve çocuklar
Mavi-mavi gülüyordu

IV

Cepheden her kara haber geldiğinde
Korkunç ağıtlar kopuyordu
Bütün pencerelerden
Analar-taze gelinler-kızlar
Saçlarını-başlarını yoluyordu
O zaman durgunlaşıyordu çocuklar
Bırakıyordu tahtadan oyuncaklarını
Bir şeyler oluyordu ama
Ne olduğunu anlayamıyordu çocuklar

V

Umut kesmemiştim tanrıdan
Ama bağçemdeki çiçekler
Aslanagızları-hanımelleri

Ve yedi veren gülleri
Yavaş-yavaş soluyordu

VI

Ağlamak istiyordum
Ağlayamıyordum
Sesim çıkmıyordu
İçimde bir şeyler düğümleniyordu
Her yıldız kaydığında
Urperiyordum
Duyuyordum-biliyordum
Anlatamıyordum
Yüreğimden-içimden
Bir şeyler sökülüyordu

Ve Söyledi Elif'ler

Biz bir uçarsuyduk
Engel tanımazdık
Bundan böyle
Deli-dolu akmayacağız
Gerdanımıza-kolumuza-kulağımıza
Altınlarımızı-pusatlarımızı-takılarımızı
Takmayacağız
Avuçlarımıza-saçlarımıza
Bu günden sonra kına yakmayacağız

Ant içtik böyle biline
Savaş bitene kadar
Yağı buradan gidene kadar
Artık evdeşimize bile
Dönüp bakmayacağız

2002

Kurtuluş Savaşı
Maraş Destanı Çalışmalarından

Nihat Yücel

Utku Türküleri (maraş Destanı) XIII

UTKU TÜRKÜLERİ (MARAŞ DESTANI) XIII

KENDİNİ KURTARAN KAHRAMAN ŞEHİR

Gökyüzü suratın astığı zaman
Yiğidin yorganı yastığı zaman
Yağı yurda ayak bastığı zaman
Yeni baştan kurultaylar kurulur
Hesap günü gelir hesap sorulur

Gökyüzüne, yeryüzüne bir tanrıya and olsun ki, yağı geldiğine pişman olacaktır. Bu topraklar bizim elimiz, şu çiçekler bizim gülümüz, şu gömütler bizim ölümümüz şu ağaçlar bizim canımızdır. Bu topraklar yabancıları barındırmaz. Toprak silkelenir atar üstünden, altına alır. Bu topraklarda yabancı görülmedi şimdiye dek. Budan sonra da görmek istemeyiz. Yabancıları, hainleri görmek bizim için ölümden çok daha kötüdür. Bir tek kişi kalsa bile, sonunda ölüm olsa bile asla vazgeçmez bu toprağın insanları.

Koca dağlar üstümüze çökerken
Gelin kızlar gözyaşını dökerken
Yaşlılar sabırla teşbih çekerken
Gök çöker üst üste toprak yarılr
Boz bulanık akan sular durulur

Nereden geldiler, neden geldiler. Bizim topraklarımızda ne işleri var. Nereden geldilerse elbette geldikleri yere döneceklerdir. Gidişleri, gelişlerinden daha utanç verici olacaktır. Amaçları bizi bu Topraklardan, Asya'ya göndermekti. Gerçekleştiremeyecekler amaçlarını. Bu toprakların üstündekilerinden çok toprağın altında yatan şehitlerimiz var bizim. Her ocaktan en az bir şehidimiz var bizim. Şehitler yurdudur bu toprakların adı.

Kendini kurtaran kahraman şehir
Kanımız çağlayıp oldu bir nehir
Galiler değişir değişir devir
Sanma yiğit savaşmaktan yorulur
Yiğitlerim baştan başa kor olur

Yabancı boyunduruğu altında yaşamaktansa bizim için ölüm daha yeğdir yaşamaktan. Kadın, erkek, çoluk çocuk, yaşlı, genç hep birlikte savaşmalıyız. Elimize ne geçtiyse pusat olarak kullanmalıyız. Anca-kanca birlik olmalıyız. Birlikten dirlik doğar. Kovar yabancıları topraklarımızdan. Bayrağımız dalgalanmalı yurdumuzun her Yerinde. Bayrağımızın dalgalanması bağımsızlığımızdır. Savaştık ağularla, var gücümüzle dalgalansın diye özgürlük içinde al bayrağımız.

Deli poyraz eser dışarıda kar
Vatan bizim için tek sevgili yar
Yağıya dünyayı etmez isek dar
Şu ağaç, gök, toprak bize darılır
Alca kanla yurdum yine karılır

Biz komşu bellemiştik, kardeş bellemiştik yağıyı. Yanılmışız. Yabancıdan kardeş olmazmış. Yılan beslemişiz koynumuzda. Dillerini çıkardı yılanlar. O zehirli dişlerini gösterdi. Dişlerini söktük yılanların. Ezdik kafalarını. Yabancılarla birlik oldular. Yapmayın, etmeyin dedik dinlemediler. Kaçanlar kaçtılar. Çok güvendikleri yabancılar yalnız bıraktılar onları. Kara kış ortasında yollarda öldüler.

Gökyüzünden çakınları tutarak
Yerle göğü birbirine katarak
Yağları hallaç gibi atarak
Gök yiğitler gök pusata sarılır
Bir tanrının otağına varılır

Bizim Kut'umuz tanrıdan gelir. O kut ışıktır, o gök ışıktır. Kayın ağacında döllenir. Işıklarla yoğrulur bedenimiz, tinimiz. O kut giderse devlet gider, ilimiz, dilimiz, töremiz, budunumuz gider. O Kut'a ıssı çıkmalıyız. O kut bizim Kut'umuzdur. Pusatımızdır, pulsar adlı atımızdır.

2020

Nihat Yücel

Veysel'im

Kurban olam ellerine sazına
Çal Veysel'im, çal Veysel'im, Veysel'im
Doyum olmaz sohbetine sazına
Çal Veysel'im, çal Veysel'im Veysel'im

Birazcık vaktini çalmaya geldim
Kırılmış gönlünü almaya geldim
Hakikat sırrıyla dolmaya geldim
Çal Veysel'im, çal Veysel'im, Veysel'im

Sen çaldıkça ben derinden inleyim
Geçmiş ozanları anıp dinleyim
Türkün has sözünü senden dinleyim
Çal Veysel'im, çal Veysel'im, Veysel'im

Aşık Veysel hasta olmuş yatıyor
Hasta hasta tezeneyi tutuyor
Bin derdime daha bin dert katıyor
Çal Veysel'im, çal Veysel'im, Veysel'im

Aşık Veysel aşıkların piridir
Gönlümüzün ilhamıdır nurudur
Bin yıl geçse ozan ölmez diridir
Çal Veysel'im, çal Veysel'im, Veysel'im

02.Şubat.1972

Nihat YÜCEL

Nihat Yücel

Ya İstiklal Ya Ölüm

Yeter çek artık
Ülkemizi çiğneyen kara çizmeni
Gittikçe uzayan
Büyüyen-çoğalan
Aydınlık günlere engel olan
Ülkemizi karartan kara gölgeni

Topunu-pusatını-bombanı
Topla git ülkemizden
Ülkemizden aldığın yeter
Soyduğun çaldığın yeter

Kandıramazsan bizi artık
Yüzünden maskeni sıyırdık aldık
O utanmaz yüzünü
Gördük anladık

İstemiyoruz uzatma artık
O kırılınca yardım elini
Kökünden koparmak gerek
O bin yalanı birden söyleyen
Yılan dilini

Gittikçe çoğalır yüreklerde kin
Yürekler engerek dilli
Haçerlere kın
Yürekler öfkeli
Yürekler kızgın
Yüreklerde atlar koşar
dolu dizgin

Yaptıklarının
Gün gelir elbette hesabı sorulur
Günden güne bilenen kinlerin
Zembereği kurulur

Kara çizmeleriniz
Çiğnerken ülkemizi
Kimse durduramaz bizi
Siz var oldukça ülkemizde
Savaşımız bitmez

Yiğitler devrilir birer birer
Yiğitleri bitmez ülkemizin
Yiğitleri tükenmez
Şavaşmayana yiğit denmez
Ülkemizde

Yurdumuzda at oynatır yabancılar
Büyür ha büyür
Yüreğimizdeki sancılar

Umut kesilmez Tanrıdan

Bilin artık
Sabrımız sona erdi
Yüreklerde kin
Dal budak saldı boy verdi

Son sözümüz budur size
Ülkemizden çekilin
Bilirsiniz
Son sözümüzdür bizim
'YA İSTİKLAL-YA ÖLÜM'
Ey emperyalist ülkeler
Tarihin karanlığına gömülün
Bir daha ses gelmesin sizden
Çekilin

çekilin

çekilin

Artık ülkemizden

Ağustos/90

Nihat Yücel

Yalnız Onu Sevdim

İnceydi uzundu
Dal gibi bir boyu vardı
Güzeldi kibardı
Çünkü o sevdiğim yardı

Ömrünce hiç kimse
Ne böyle bir güzel gördü
Ne de onun gibi
Bir güzeli sardı

Alı al moru mor
Çiçekler biterdi
Bastığı yerde
Tuttuğu dallarda
Kuşlar öterdi

Gülse güller açardı
İnce dudaklarında
Gelişiyse bahar
Gidişiyse kış başlardı

Bakışları değişir
Uzak mesafelere
Dalardı gözleri
O garip suskunluğu
Asırlarca uzardı

Saatlerce konuşmazdık
Konuşmazdık ama
Ben onu anlardım
O beni anlardı

Nasıl geçerdi zaman
Bir türlü anlamazdık
Anlamaya kalmadan
Ayrılık vakti
Gelip çatardı

Ne kadar özense
Anlatamam bu sevgiyi
Ben onunla tanıdım
Bu aşkı bu sevgiyi
Ellerimi göğse açsam
Avuçlarıma yıldızlar dolardı

Bir heyecan dalgası
Dolaşırdı kanımda
Birden telaşlanır
Tedirginliğim artardı
Gönlümü bir alev sarar
Zaman su gibi akardı
Pençe pençe allanırdı yüzü

Gözlerine dökülen saçlarını
Omuzlarına atardı

Şimdi benden çok uzaklardadır
Ellerimi uzatsam
Ellerim yetişmez
Türkümü rüzgara katsam
Belki ulaşır sesim
Yalnız onu sevdim
Yalnız onu seveceğim
Çıkana kadar son nefesim

Nihat Yücel

Yazılır Gider

Seni kalem yazar ak kağıtlara
Kağıtlara adın yazılır gider
Gönül bahçesinden sunduğum demet
Ayağın altında ezilir gider

Ne yazsam söylesem sana az gelir
Sevenin kıymetin sevenler bilir
Bilemem uğruna kaç aşık ölür
Kaç aşık kapından üzülür gider

Kalmadı hayatın bence bir tadı
Sevmeyi bilmeyen alır muradı
Gönül defterinden Nihat'ın adı
Gayrı bundan böyle çizilir gider

Ocak/75

Nihat Yücel

Yeşil Elbise Yeşil Yüzük Yeşil Küpeler

Yeşilin türküsü başka ondadır bütün mutluluk
Göklerin sonsuzluğu yıldızların ıraklığı ondadır
Ve göllerin, denizlerin yerin göğün yeşili
Yeşil miydi belki bir başka renkti bilmediğimiz
Yeşil giydim dedi ya o öyleyse yeşildir
Ondan sonra daha bir tanıdık daha bir sevdiğim yeşili
Kime sorduysam yeşil murattır dediler
Yeşil elbise yeşil yüzük yeşil küpeler

Kan uykularında ben çalmıştım düşlerini
Yeşil türküleri vardı düşlerinde insanların
Mutluluk kaynıyordu yeşil türkülerde pırıl pırıl
Oysa ben yeşil türküsüz yapamazdım bunu sizde bilirdiniz
Bilirim türkü çalmak suç değil sevmek gibi
Ama birde üstelik adımız hırsıza çıktı
Bana en güzel tutkuyu anlattı yeşiller
Yeşil elbise yeşil yüzük yeşil küpeler

Bir keman yalnızlığında nasıl inerse
Nasıl çoğalırsa gözlerinde gecenin karanlığı
Nasıl renkler birdenbire kaybolursa yoksa
Nasıl dünya zümrüt yeşili olursa bir an
Her şey kayboldu dünyadan yalnız kalan yeşildi
Aslında yeşil demiştik biz belki değildi
Bir sis gibi dağıldı dünyam dağıldı renkler
Yeşil elbise yeşil yüzük yeşil küpeler

Her rengin öyküsü başka yeşil renklerden ayrı
Hiçbir renk yeşil kadar güzel miydi ki
Yeşil konuşmuştun o gece yeşil gülmüştün
Yeşilin kıymetini hiçbir şair anlatamaz şimdi
Bir anlık değil yeşil mutluluğu yıllarcadır
Zeytin gözlüm yeşil bir elbise giymiştin yoksa
Yoksa yeşilin kıymetini dünyada bilmezdiler
Yeşil elbise yeşil yüzük yeşil küpeler

Renkler kaybolmuştu bütün lambalar sönmüştü
Yalnız kaybolmayan bir renk vardı yeşil
O gece baştanbaşa yeşil olmuştun yeşil olmuştum
Çevremde bir yeşil vardı başka renk göremiyordum
Bir sigara dumanında yitirdim bütün renkleri
Yeşilin öyküsü böyle başladı böyle bitmedi
Her gece toplanıp üstüme üstüme gelirler
Yeşil elbise yeşil yüzük yeşil küpeler

Yeşil dedik ya sana ne idin bilmiyorum
Yeşiller arasında yitmiştin yoktun
Baharın yeşilliği bu değil bu yeşil başka
Yeşil bir başka türküdür kimsenin bilmediği
Şimdi bir acı var içimde yeşil bir türkü gibi
Türkülerin adını ben koymadım oysa
Benim oynadı yıllarca renkler ve şekiller

Yeşil elbise yeşil yüzük yeşil küpeler

16 Mayıs 1969

Nihat Yücel

Yetmez Mi Çektiğim Çile

Derdin beni öldürüyor
Bir dertde sen katma güzel
Saçlarını omuzlara
Savurupta atma güzel

Yüreğim özge yanıyor
Her güzeli sen sanıyor
Yaram henüz kapanıyor
El vurup kanatma güzel

Gün olur gönlün dinlersin
Sende bu dertle inlersin
O zaman sözüm anlarsın
Kendin ağ'ra satma güzel

Yalvarmam aklından çıkar
Kişi ettiğini çeker
Birgün can bedenden çıkar
Boş yere ağlatma güzel

Sevenin kıymetini bil
Sana açar lale sümbül
Gül ol sevsin seni bülbül
Diken olup batma güzel

Beni yaktın bir ataşa
Neler geldi garip başa
Ben öleyim sen çok yaşa
İstemem yas tutma güzel

Duam şudur her seferde
Sende düşesin bu derde
Beni gördüğün her yerde
Kaşlarını çatma güzel

Yetmez mi çektiğim çile
Destan ettin beni ele
Ölünce mezarda bile
Rahat rahat yatma güzel

Mayıs/73

Nihat Yücel

Yıkıldı Yine

Bugün mektup aldım gül yüzlü yardan
Dünyalar başıma yıkıldı yine
Mektubunda her harf mermiye döndü
Beynime mermiler sıkıldı yine

Seni senden seni benden kıskandım
Bir zamanlar deli idim uslandım
Ayrılık dağına gidip yaslandım
Yüreğim göğsümden söküldü yine

Mektubu tutarken ellerim yandı
Gönlüm bu acıya nasıl dayandı
Bir gülüşe bir bakışa nasılda kandı
Bağrıma ateşler döküldü yine

Nihat Yücel